

کتابخانه مجلس شورای اسلامی		جمهوری اسلامی ایران شماره ثبت کتاب
کتاب تفهیم کلام (با حواشی اصول اعتقادی)		
مؤلف	مترجم	شماره قفسه ۲۰۷۵۶۳
	۱۶۳۹۸	

علی رسول من اهل القریة لله وللرسول ولذی القربی والیماحی والمساکین وابن السبیل وقرآن
 که گوید این ایه منحرف است بایه واعلموا انما نعظم من شیء درست نیست برای آنکه تافخیت
 میان هر دو ایه جمع کردن میان ایشان صحیح است و نیز پرتخا به دلیل نیست و دلیل حکم نتوان کردن
 بنسخ قرآن و من شیء برای آن کف تا فایده اشغراق دهد و هیچ از وی بیرون روحی لطیف و آنچه
 غنیمت کرده باشد پرتخا نیست باید کرد و باین قسمت که خصل است از وجد باید کرد و چهار دیگر از
 غنیمت را قسمی باید کرد و باین شکل بیان که اخیال کرده باشند و بقا الخاص شده سوا یاد و سهم
 دهند و یاد باین سهم و اگر مردی باشد که اسبابی میار داشته باشد و رانصب و است بختی
 و اگر جمعی باری مسلمانان ایند و مسلمان از حب فارغ شده باشد و غنیمت قسمت کرده باشند
 تا از آن نصیب دهند باین قسمت که خصل است بر شش قسمت یک خدای او یکی رسول او یکی
 الکی که گوئی کار او باشد و او امام است قسمی بسیار از ایشان و قسمی مسکینان را
 و السبیل را از اینها ششم باشد و از فرزندان علی و عباس و جعفر و عقل و یحیی و یحیی و یحیی
 شش باشد و طلبیان را و عباس را و از فرزندان عبدالمطلب نیز هاشم کسی دیگر را عقیده است و است
 سهم که خدای او رسول الله باشد و بعد از رسول الله قسمی خدای و از آن رسول امام را باشد و او
 مردی بخدای از تابعین او گفت سهم خدای که بعد باشد فان الله ان لیت الله و ضمن نیز
 پرتخا واجب میشود در غنیمت که از اهل الحرب آورند و در ابراج تجارت و کاست و زراعت پس
 آنکه ما و نوا و عباسان او را انجا بشود و انجا از معدن بیرون آورند از جمله معادن زرد سیم و
 و روی و مس و برنج و از زین و نعل و نف و کبیت و انچه نام معدن بر و تواند صادق یا بد چون
 زینبر و موسیا و کچ که باشد زرد و درم و انواع انچه اند یا در و درند از زم و وارید و مرجان و جواهر
 درم و روی و زرد و بلخس و هر مال حرام که بر حلال امتیحه باشد و غیره استوان کردن و اما
 در بعضی از بابها که کسی مال او از کسب حلال و حرام بود باشد این جمله است که بدست هر کس که افتد
 از انقسمت خوانند و غنیمت نامی شامل است هر فایده که بدوم رسد و سوم رسد و اما از ان
 که در این کتاب مذکور است و در این کتاب مذکور است و در این کتاب مذکور است و در این کتاب مذکور است

[illegible]

کتاب تفسیر قرآن مجید
تفسیر سوره بقره
آیه ۱۷۷
وَلَا تَقْرَبُوا مَالَ الْوَدَّاعِ

آنچه که خدا زانی جمله برای آنکه لفظ عموم متناوالت است و او موردان گفته اند که الله تعالی و تو بیخ است
چنانکه یکی از ماکوید که نماز و واجب است اگر کسی در آن باشد که کافران واجب نیست مرد است
که کافر و سببی در ترک نماز است بِالْعِدَّةِ وَالْبَيَاوُضِ بِالْعِدَّةِ التَّكْوِينِ وَالْكَافِ اسْفَلِ
وَلَوْ تَوَاعَدْتُمْ لَا أَخْفَئُ فِي الْبُعَادِ وَلَكِنْ لَقَضَى اللَّهُ أَمْرًا كَانَ مَفْعُولًا لِيَهْلِكَ مَنْ هَلَكَ
عَنْ بَيْتِهِ وَيُخَيِّطَ مَنْ خَيَّ عَنْ بَيْتِهِ وَأَنَّ اللَّهَ لَسَيِّعٌ عَلِيمٌ چون بر شما بگفته بودم که نزدیکی و
بودید بکاره دور بودید و کاروان و نواز سوار بودند و اگر وعده دادید شما هرینه خلاف کردید شما در
ولیکن تا حکم فرماید خدا کاری باشد کرده لیهلک تا گواه کرده اند که گواه شد و سرچ و راه باید اندک
رایه با سرچ و بدستی که خدا شنوای داناست **سان** یعنی که یاد کنید آنرا که شما در کار کردید
بود بدیدید نزدیکی و راهلان بکاره دیگر از آنکه دور بود بدینی شما بخانه خود نزدیک بود
از قریش و شتی سواران یعنی اوسیان و اهل کاروان و نواز سوار بودند با حله دیان
وادی فرود آمده بود و مشرکان با سفل وادی و اوسیان کاروان بکاره دیار بوده بودند
و این کاری بود که خدای عزوجل انداخت و چنین تقدیر فرمود که اگر شما با یکدیگر وعده و معا
لدار بودید باز معا در مخالفت افادی شما که مؤمنانند یکی سامع کردید از حاضران
و وفا کردن بان وعده و بیاری زبان و اینانرا مبت و هم منع کردی از آمدن بسید پس
شما اتفاق ملاقات نبودید ولیکن خدای این کار را تمام کرد و ایند راست آوردن کاری معا
وعده از سر لطف و کرم خود تا کاری را که زمین بود تمام کرده شود و آغازین و اذلال خدایان
که و طفره مسلمانان و آنچه را آورد و کرد و بخت کرد و بظلم کرد و بعد کرد از اظهار محجرات و انزاع
والالات و انزال آیات حکمات تا هر که هلاک شود از سرچ هلاک شود و هر که زنده ماند از
حجت زنده ماند مؤمنان زنده اند و کافران مرده چنانکه مال مؤمنان با حوالی است
موت نباشد و مال کافران هلاک است که در تعبیر راضی نباشد و خدای زبانان غافل
است

وادی فرود آمده بود و مشرکان با سفل وادی و اوسیان کاروان بکاره دیار بوده بودند
و این کاری بود که خدای عزوجل انداخت و چنین تقدیر فرمود که اگر شما با یکدیگر وعده و معا
لدار بودید باز معا در مخالفت افادی شما که مؤمنانند یکی سامع کردید از حاضران
و وفا کردن بان وعده و بیاری زبان و اینانرا مبت و هم منع کردی از آمدن بسید پس
شما اتفاق ملاقات نبودید ولیکن خدای این کار را تمام کرد و ایند راست آوردن کاری معا
وعده از سر لطف و کرم خود تا کاری را که زمین بود تمام کرده شود و آغازین و اذلال خدایان
که و طفره مسلمانان و آنچه را آورد و کرد و بخت کرد و بظلم کرد و بعد کرد از اظهار محجرات و انزاع
والالات و انزال آیات حکمات تا هر که هلاک شود از سرچ هلاک شود و هر که زنده ماند از
حجت زنده ماند مؤمنان زنده اند و کافران مرده چنانکه مال مؤمنان با حوالی است
موت نباشد و مال کافران هلاک است که در تعبیر راضی نباشد و خدای زبانان غافل
است

وادی فرود آمده بود و مشرکان با سفل وادی و اوسیان کاروان بکاره دیار بوده بودند
و این کاری بود که خدای عزوجل انداخت و چنین تقدیر فرمود که اگر شما با یکدیگر وعده و معا
لدار بودید باز معا در مخالفت افادی شما که مؤمنانند یکی سامع کردید از حاضران
و وفا کردن بان وعده و بیاری زبان و اینانرا مبت و هم منع کردی از آمدن بسید پس
شما اتفاق ملاقات نبودید ولیکن خدای این کار را تمام کرد و ایند راست آوردن کاری معا
وعده از سر لطف و کرم خود تا کاری را که زمین بود تمام کرده شود و آغازین و اذلال خدایان
که و طفره مسلمانان و آنچه را آورد و کرد و بخت کرد و بظلم کرد و بعد کرد از اظهار محجرات و انزاع
والالات و انزال آیات حکمات تا هر که هلاک شود از سرچ هلاک شود و هر که زنده ماند از
حجت زنده ماند مؤمنان زنده اند و کافران مرده چنانکه مال مؤمنان با حوالی است
موت نباشد و مال کافران هلاک است که در تعبیر راضی نباشد و خدای زبانان غافل
است

کتاب تفسیر قرآن مجید
تفسیر سوره بقره
آیه ۱۷۷
وَلَا تَقْرَبُوا مَالَ الْوَدَّاعِ

فَلَا تَقْرَبُوا مَالَ الْوَدَّاعِ وَلَسْتَ تَعْمُ فِي الْأَمْرِ وَلَكِنَّ اللَّهَ سَلَّمَ إِنَّهُ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ
وَأَيُّكُمْ يَكُونُ حَقٌّ فِي التَّقِيْمِ فِي أَعْيُنِكُمْ فَلَيْدًا وَيَقْلَمُ فِي أَعْيُنِهِمْ لِقَضَى اللَّهِ أَمْرًا كَانَ
مَفْعُولًا وَاللَّهُ تَوَجُّعُ الْأُمُورِ كَيْفَ بَانُودِ اِنْتِزَاعِ دُرُخَابِ تَوَانِكِ وَهَرِ بِنِ اِنْتِزَاعِ
نَمُودِ اِنْتِزَاعِ كَيْفِ بِي وَبِيَارِ هَرِ بِنِ بَدَلِ اِنْتِزَاعِ سَهَرِ بِنِ بَدَلِ اِنْتِزَاعِ خَلَا فَرِ دِي شَمَارِ دَرِ فَرِ بَانِ وَ
خُدَا سَلَامَتِ دَا بَدِ رِ سَتِ كِه اَوْدَا نَاسْتِ بَسِرِ بِنِ بِنِهَا وَ اِزْ وَجُونِ بَانِ نَمُودِ اِنْتِزَاعِ اِجُونِ فَرَا بِلِ كِه
رِ بَدِ بِنِ شَمَارِ جِشْمِ شَمَا اِنْدِكِ وَ اِنْدَاتِ اَوْدِ شَمَا وَ اِزْ جِشْمِ هَا اِشَانِ نَا بِلَا اِزْ خُدَا كَا يَدِ بَا
وَكُورِ وَ اِخْلَاسْتِ كِه بِلِ كِه اَرَا هَوَا يَدِ كُنِ اِي مَحْمُودِ جُونِ خُدَا اِشَانِ اِنْتِزَاعِ نَمُودِ دُرُخَابِ اِنْدِكِ
بَيَان و اِيْنِ جَانِ بُوْدِ كِه رِ سُولُ اللَّهِ اَحْبَابِ خُودِ اَزْ اِيْنِ خُودِ اَدَا اِشَانِ قُوِي دِلِ شَدِيدِ وَ خُوشِ اَلِ شَدِيدِ
اِنْدِكِ بُوْدِ جُونِ رِ سُولُ اللَّهِ اَحْبَابِ خُودِ اَزْ اِيْنِ خُودِ اَدَا اِشَانِ قُوِي دِلِ شَدِيدِ وَ خُوشِ اَلِ شَدِيدِ
وَسُجُودِ بِلَا اِنْتِزَاعِ كِه خُدَا اِيْنِ جِلِ وَاِزْ اِشَانِ رَا دَرِ جِشْمِ اَوْدَا نَاسْتِ نَمُودِ حَقِيقِ وَ قِيلِ نَمُودِ اِزْ اِشَانِ
دَرِ جِشْمِ تَوْبِ اَرِ نَمُودِ شَمَا رَا حِدِ بَدِ دِلِ حَاصِلِ شَدِيدِ وَ دَرِ بِيَانِ شَمَا دَرِ اِنِ كَا وَ صَاغَتِ وَ حُصُو
بُوْدِ وَ هَرِ بِنِ رَا اِنْدِشْدِ دِي كِه بُوْدِ وَاِلكِ خُدَا اِيْنِ سَلَامَتِ اِدَا وَ اَزْ اَفْتِ اِدَا بَدِ دِلِ وَ صَاغَتِ
بَرِ هَانْدِ و اِيْنِ بُوْدِ اِيْنِ حَقِيقَتِ وَ تَعَالِي بُوْدِ اِنْتِزَاعِ اَوْدَا نَاسْتِ اِزْ اِجْدِ دَرِ بِنِ هَا اِي
شَمَا اِزْ سَرِ اَبِ وَ ضَا اَبِ وَ جِشْمِ يَدِ اَكِنْدِ جُونِ شَمَا نَمُودِ اِشَانِ رَا بِنِ فَرِ بِنِ اِنْدِكِ
دَرِ جِشْمِ هَا اِيْنِ اِشَانِ شَمَا رَا بِيَا نَمُودِ اِشَانِ اِزْ دَرِ جِشْمِ هَا اِيْنِ مُؤْمِنَانِ اِنْدِكِ نَمُودِ نَا وِي
بَا اِيْ بَاشَنْدِ وَ نَصْدِ بِنِ خُوبِ بِنِ بِنِ شُودِ وَ خُدَا اِيْنِ حَقِيقَتِ اِزْ اِشَانِ اِزْ اِشَانِ اِزْ اِشَانِ
كُنْتِ جَمْلَه كَا رَا بَا خُدَا اِزْ جُونِ صَدُورِ اَزْ اَوْسْتِ بَا زَكِنْتِ هَمِ بَا وُسْتِ بَا اَلْهَا اَلَّذِي
اَمَّا اِزْ اَلْقِيْمِ فَرِ تَهْ فَاشْتَوَا وَاِزْ كُرَا وَاَللَّهُ كَيْفِ اَعْلَمُ تَقْلَمُ وَ اَطِيعُوا اللَّهَ
وَرِ سُولَه وَ لَا تَمَانِ عَوَا قُفْشُوا وَ تَذْهَبِ رِجْمُ وَاَصِرُوا اِنَّ اللَّهَ مَعَ الصَّابِرِينَ
وَلَا تَكُونُوا كَالَّذِينَ خَرَجُوا مِنْ دِيَارِهِمْ بَطُلًا وَ رِيَاءَ النَّاسِ وَيَصُدُّونَ عَنْ سَبِيلِ
اللَّهِ وَ اَللَّهُ يَمَّا يَعْمَلُونَ مَحْطُ خُدَا اِيْنِ حَقِيقَتِ وَ تَعَالِي دَرِ اِيْنِ اَبِ مَعْرِ اَبِ مُؤْمِنَانِ اِزْ اِشَانِ

فَلَا تَقْرَبُوا مَالَ الْوَدَّاعِ وَلَسْتَ تَعْمُ فِي الْأَمْرِ وَلَكِنَّ اللَّهَ سَلَّمَ إِنَّهُ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ
وَأَيُّكُمْ يَكُونُ حَقٌّ فِي التَّقِيْمِ فِي أَعْيُنِكُمْ فَلَيْدًا وَيَقْلَمُ فِي أَعْيُنِهِمْ لِقَضَى اللَّهِ أَمْرًا كَانَ
مَفْعُولًا وَاللَّهُ تَوَجُّعُ الْأُمُورِ كَيْفَ بَانُودِ اِنْتِزَاعِ دُرُخَابِ تَوَانِكِ وَهَرِ بِنِ اِنْتِزَاعِ
نَمُودِ اِنْتِزَاعِ كَيْفِ بِي وَبِيَارِ هَرِ بِنِ بَدَلِ اِنْتِزَاعِ سَهَرِ بِنِ بَدَلِ اِنْتِزَاعِ خَلَا فَرِ دِي شَمَارِ دَرِ فَرِ بَانِ وَ
خُدَا سَلَامَتِ دَا بَدِ رِ سَتِ كِه اَوْدَا نَاسْتِ بَسِرِ بِنِ بِنِهَا وَ اِزْ وَجُونِ بَانِ نَمُودِ اِنْتِزَاعِ اِجُونِ فَرَا بِلِ كِه
رِ بَدِ Bِنِ شَمَارِ جِشْمِ شَمَا اِنْدِكِ وَ اِنْدَاتِ اَوْدِ شَمَا وَ اِزْ جِشْمِ هَا اِشَانِ نَا بِلَا اِزْ خُدَا كَا يَدِ Bَا
وَكُورِ وَ اِخْلَاسْتِ كِه Bِلِ كِه اَرَا هَوَا يَدِ Kُنِ اِي مَحْمُودِ جُونِ خُدَا اِشَانِ اِنْتِزَاعِ Nَمُودِ Dُرُخَابِ اِنْدِكِ
Bَيَان و اِيْنِ جَانِ Bُوْدِ Kِه رِ سُولُ اللَّهِ اَحْبَابِ خُودِ اَزْ اِيْنِ خُودِ اَدَا اِشَانِ قُوِي Dِلِ شَدِيدِ وَ خُوشِ اَلِ شَدِيدِ
اِنْدِكِ Bُوْدِ جُونِ رِ سُولُ اللَّهِ اَحْبَابِ خُودِ اَزْ اِيْنِ خُودِ اَدَا اِشَانِ قُوِي Dِلِ شَدِيدِ وَ خُوشِ اَلِ شَدِيدِ
وَسُجُودِ Bِلَا اِنْتِزَاعِ Kِه خُدَا اِيْنِ جِلِ وَاِزْ اِشَانِ Rَا Dَرِ جِشْمِ اَوْدَا نَاسْتِ Nَمُودِ حَقِيقِ وَ قِيلِ Nَمُودِ اِزْ اِشَانِ
Dَرِ جِشْمِ Tَوْبِ اَرِ Nَمُودِ شَمَا Rَا حِدِ Bَدِ Dِلِ حَاصِلِ شَدِيدِ وَ Dَرِ Bِيَانِ شَمَا Dَرِ اِنِ Kَا وَ صَاغَتِ وَ حُصُو
Bُوْدِ وَ Hَرِ Bِنِ Rَا اِنْدِشْدِ Dِي Kِه Bُوْدِ وَاِلكِ خُدَا اِيْنِ Sَلَامَتِ اِدَا وَ اَزْ اَفْتِ اِدَا Bَدِ Dِلِ وَ صَاغَتِ
Bَرِ Hَانْدِ و اِيْنِ Bُوْدِ اِيْنِ حَقِيقَتِ وَ Tَعَالِي Bُوْدِ اِنْتِزَاعِ اَوْدَا نَاسْتِ اِزْ اِجْدِ Dَرِ Bِنِ هَا اِي
شَمَا اِزْ Sَرِ اَبِ وَ ضَا اَبِ وَ جِشْمِ Yَدِ ا_Kِنْدِ جُونِ شَمَا Nَمُودِ اِشَانِ Rَا Bِنِ Fَرِ Bِنِ اِنْدِكِ
Dَرِ جِشْمِ هَا اِيْنِ اِشَانِ شَمَا Rَا Bِيَا Nَمُودِ اِشَانِ اِزْ Dَرِ جِشْمِ هَا اِيْنِ مُؤْمِنَانِ اِنْدِكِ Nَمُودِ Nَا وِي
Bَا اِيْ BَاشَنْDِ وَ Nَصْدِ Bِنِ خُوبِ Bِنِ Bِنِ شُودِ وَ Xُدَا اِيْنِ حَقِيقَتِ اِزْ aِشَانِ aِزْ aِشَانِ aِزْ aِشَانِ
Kُنْتِ Jَمْلَه Kَا Rَا Bَا Xُدَا aِزْ Jُونِ صَدُورِ aِزْ aَوْسْتِ Bَا Z_Kِنْتِ Hَمِ Bَا وُسْتِ Bَا aَلْHَا aَلَّذِي
aَمَّا aِزْ aَلْقِيْمِ Fَرِ Tَهْ فَاشْتَوَا وَاِZْ Kُرَا وَاَللَّهُ Kَيْفِ aَعْلَمُ Tَقْلَمُ وَ aَطِيعُوا اللَّهَ
وَرِ Sُولَه وَ لَا Tَمَانِ عَوَا قُفْشُوا وَ TَذْH_EBِ Rِجْمُ وَاَصِرُوا اِنَّ اللَّهَ مَعَ الصَّابِرِينَ
وَلَا Tَكُونُوا Kَالَّذِينَ خَرَجُوا مِنْ Dِيَارِهِمْ Bَطُلًا وَ Rِيَاءَ النَّاسِ وَيَصُدُّونَ عَنْ سَبِيلِ
اللَّهِ وَ aَللَّهُ Yَمَّا يَعْمَلُونَ Mَحْطُ Xُدَا a_Iْنِ حَقِيقَتِ وَ Tَعَالِي Dَرِ a_Iْنِ aَبِ Mَعْرِ aَبِ مُؤْمِنَانِ aِZْ aِشَانِ

فَلَا تَقْرَبُوا مَالَ الْوَدَّاعِ وَلَسْتَ تَعْمُ فِي الْأَمْرِ وَلَكِنَّ اللَّهَ سَلَّمَ إِنَّهُ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ
وَأَيُّكُمْ يَكُونُ حَقٌّ فِي التَّقِيْمِ فِي أَعْيُنِكُمْ فَلَيْدًا وَيَقْلَمُ فِي أَعْيُنِهِمْ لِقَضَى اللَّهِ أَمْرًا كَانَ
مَفْعُولًا وَاللَّهُ تَوَجُّعُ الْأُمُورِ كَيْفَ بَانُودِ اِنْتِزَاعِ دُرُخَابِ تَوَانِكِ وَهَرِ بِنِ اِنْتِزَاعِ
نَمُودِ اِنْتِزَاعِ كَيْفِ بِي وَبِيَارِ هَرِ بِنِ بَدَلِ اِنْتِزَاعِ سَهَرِ بِنِ بَدَلِ اِنْتِزَاعِ خَلَا فَرِ دِي شَمَارِ دَرِ فَرِ بَانِ وَ
خُدَا سَلَامَتِ دَا Bَدِ Rِ S_Tِ Kِه اَوْدَا Nَاسْتِ Bَسِرِ Bِنِ Bِنِهَا وَ اِZْ وَJُونِ Bَانِ Nَمُودِ اِنْتِزَاعِ اِجُونِ Fَرَا Bِلِ Kِه
Rِ Bَدِ Bِنِ شَمَارِ Jِشْمِ شَمَا اِنْدِكِ وَ اِنْدَاتِ اَوْدِ شَمَا وَ اِZْ Jِشْمِ Hَا اِشَانِ Nَا Bِلَا aِZْ Xُدَا Kَا Y_Dِ Bَا
وَكُورِ وَ aِخْلَاسْتِ Kِه Bِلِ Kِه اَرَا Hَوَا Yَدِ Kُنِ a_I مَحْمُودِ جُونِ Xُدَا aِشَانِ aِنْتِزَاعِ Nَمُودِ Dُرُخَابِ aِنْدِكِ
B_Yَان و a_Iْنِ جَانِ Bُوْدِ Kِه Rِ Sُولُ اللَّهِ aَحْبَابِ Xُودِ aِZْ a_Iْنِ Xُودِ aَدَا aِشَانِ Qُوِي Dِلِ شَدِيدِ وَ خُوشِ aَلِ شَدِيدِ
aِنْدِكِ Bُوْدِ جُونِ Rِ Sُولُ اللَّهِ aَحْبَابِ Xُودِ aِZْ a_Iْنِ Xُودِ aَدَا aِشَانِ Qُوِي Dِلِ شَدِيدِ وَ خُوشِ aَلِ شَدِيدِ
وَسُجُودِ Bِلَا aِنْتِزَاعِ Kِه Xُدَا a_Iْنِ Jِلِ وَاِZْ aِشَانِ Rَا Dَرِ Jِشْمِ aَوْدَا Nَاسْتِ Nَمُودِ حَقِيقِ وَ قِيلِ Nَمُودِ aِZْ aِشَانِ
Dَرِ Jِشْمِ Tَوْبِ aَرِ Nَمُودِ شَمَا Rَا حِدِ Bَدِ Dِلِ حَاصِلِ شَدِيدِ وَ Dَرِ Bِيَانِ شَمَا Dَرِ aِنِ Kَا وَ صَاغَتِ وَ حُصُو
Bُوْدِ وَ Hَرِ Bِنِ Rَا aِنْدِشْدِ Dِي Kِه Bُوْدِ وَاِلكِ Xُدَا a_Iْنِ Sَلَامَتِ aِدَا وَ aِZْ aَفْتِ aِدَا Bَدِ Dِلِ وَ صَاغَتِ
Bَرِ Hَانْدِ و a_Iْنِ Bُوْدِ a_Iْنِ حَقِيقَتِ وَ Tَعَالِي Bُوْدِ aِنْتِزَاعِ aَوْدَا Nَاسْتِ aِZْ aِجْدِ Dَرِ Bِنِ Hَا a_I
شَمَا aِZْ Sَرِ aَبِ وَ ضَا aَبِ وَ Jِشْمِ Yَدِ a_Kِنْدِ جُونِ شَمَا Nَمُودِ aِشَانِ Rَا Bِنِ Fَرِ Bِنِ aِنْدِكِ
Dَرِ Jِشْمِ Hَا a_Iْنِ aِشَانِ شَمَا Rَا Bِيَا Nَمُودِ aِشَانِ aِZْ Dَرِ Jِشْمِ Hَا a_Iْنِ مُؤْمِنَانِ aِنْدِكِ Nَمُودِ Nَا وِي
Bَا a_Iْ BَاشَنْDِ وَ Nَصْدِ Bِنِ Xُوبِ Bِنِ Bِنِ شُودِ وَ Xُدَا a_Iْنِ حَقِيقَتِ aِZْ aِشَانِ aِZْ aِشَانِ aِZْ aِشَانِ
Kُنْتِ Jَمْلَه Kَا Rَا Bَا Xُدَا aِZْ Jُونِ صَدُورِ aِZْ aَوْسْتِ Bَا Z_Kِنْتِ Hَمِ Bَا وُسْتِ Bَا aَلْHَا aَلَّذِي
aَمَّا aِZْ aَلْقِيْمِ Fَرِ Tَهْ فَاشْتَوَا وَاِZْ Kُرَا وَاَللَّهُ Kَيْفِ aَعْلَمُ Tَقْلَمُ وَ aَطِيعُوا اللَّهَ
وَرِ Sُولَه وَ لَا Tَمَانِ عَوَا Qُفْشُوا وَ TَذْH_EBِ Rِجْمُ وَاَصِرُوا اِنَّ اللَّهَ مَعَ الصَّابِرِينَ
وَلَا Tَكُونُوا Kَالَّذِينَ خَرَجُوا مِنْ Dِيَارِهِمْ Bَطُلًا وَ Rِيَاءَ النَّاسِ وَيَصُدُّونَ عَنْ سَبِيلِ
اللَّهِ وَ aَللَّهُ Yَمَّا يَعْمَلُونَ Mَحْطُ Xُدَا a_Iْنِ حَقِيقَتِ وَ Tَعَالِي Dَرِ a_Iْنِ aَبِ Mَعْرِ aَبِ مُؤْمِنَانِ aِZْ aِشَانِ

این نعت را با تمام ارباب نقل کرد کلی گفت که نعت اهل بیت فرمود که اطعمهم من خبز و املهم من
خوف و محمد صلی الله علیه و آله را با ایشان فرستاد سکران نعت کردند و بکفران بدل کردند خدا
ان نعت را ایشان بکردار ایند و عذاب بد کرد حق تعالی در این ایام بیان کمال عدل خود میفرماید تم
اخذای که چون نعتی کرده باشم مبتدا بر سبیل فضل یا نبیگان خود از کرم خود و انذارم که ان
کرم بر ایشان بکردارم تا انکه ایشان حال خود بخود بکنند و اندر بجای شکی نعت کفران کنند
و بجای اعتقاد خود نمایند اخذای که از کرم خود و انذارم که نا واجب و نامستی از بنده
بکردار اندکی روا دارد که بنده را بکاه ناکرده یا بفعل او افریده باشد بکند و عذاب کند چنانکه
و کلا بکلاه آنچه کند از حرکت کند و بر وفق استحقاق کند چنانکه بال فرعون کرد و انانکه پیش
از ایشان بود نذا از انواع عذاب که ایشان را بکاه ایشان هلاک کرد ایند بعضی را باقی
و بعضی را محف و بعضی را بسج و بعضی را بجهنم و بعضی را بپاد و بعضی را بنصفی و بعضی را بنیغ
چنانکه فرمود و اگر قاتل فرعون ما غرق کردیم ال فرعون و ایشان هم یعنی غرق ال فرعون
و نقل فرشی طالان بودند چون خدای عز و جل خود نفی کرد و حوالا با کافران کرد و بیکو نبود
غیر طم از مخلوق نفی کند و عاقلی حواله کند ان شر الذوات عند الله الذین کفروا
فهم ابو منون الذین عاهدت منهم ثم یقضون عهدهم فی کمال منة
و هم لا یبقون فاما نسفهم فی الحرب فشر لهم من خلقهم لعلهم
یکدرون و اما تخافن من قوم خیانت فانیذ الیهم علی سوا ان الله
لا یحب الخائنین بدینستی بدترین جنبدگان نزد خدا الهانند که کافر شدند
پس ایشان نمکروند الذین الهاک عهد کردند با ایشان پس باز میبندند عهد
در هر باری با ایشان نمیکشند پس همینند فاما پس که بای تو ایشان را در حربه پس بجا
شان از پس ایشان نابود که ایشان بندگی کنند و اما اگر دانی تو از قومی خیانتی پس
بند از ایشان بدست سانی بدستی که خدا دوست ندارد و خیانت کنندگان را

بیان حق جانده و عالی میفرماید بدترین جنبدگان نزد خدا کافری کانی اند که کافر و بدینداری و سرور
برای او ایشان خوانند چون بنابه چهار بیان اند اول نکت کال انعام پس خود او که ایشان ایمان
نیارند و هم لا یؤمنون تا رسول الله توقع ایمان نداشت باشد و دل خود را در بند ایمان ایشان نذا
پس فرمود ان کافرانی که عهد را ایشان بستید و ایشان تو فریفته بودند که با رسول الله عهد
و مشرکان مکه را صلاح یاری دادند چون رسول الله ایشان را ملامت نمود گفتند ما را فراموش شد
خطاکویم و کرمه عهد کردند و روز خند عهد را شکستند و بکلاه آمدند و بامشکران هم دست
شدند و با رسول الله کارزار کردند حق سبحانه و تعالی فرمود ان کافرانی که با ایشان عهد بستید
و ایشان هر بار که عهد کردند عهد را شکستند و فرسیدند از عاقبت کار و باری پس اگر تو ایشان
در کار زاریایی بدیشان کاری کن که دیگران از ان پاکند که در مذکور ان عیوت که بند کانی
پس از ایشان باشند باشد که چون عیوت کن باشند ایشان نشکند و خد را نمایند و چنان
بازای ان بنود که عد کنند و نوی توای محمد که قریب با تو خیانت کنند چنانکه بی فیضه کردند
تو نیز عهد ایشان بد ایشان انداز برستی ظاهر و آشکارا تا ایشان نیز اندک تو حربه ایشان را بی
سکالی که الو اشکارا استمائی و سانه حب ایشان کنی این مانند عذری باشد و سوبت باشند و
سوبت ان باشد که ایشان از تو همان دانند که تو ایشان دانی و خیانت کنی تا ایشان انکه
اعلام ایشان بقال ایشان روی و ایشان بند کردند که بر سر عهدی که خدای خایان او دوست
و این ایه هم در بی قریضه آمد و افندی گفتی که در بی قعقاع آمد و یان ایه رسول الله فر
حصن ایشان رفت و با ایشان قتال کرد و لا یحسبن الذین کفروا سبقوا الهم
لا یخزون و اعدوا لهم ما استطعتم من قو و من یرای الخیل رهون
به عند الله و عذوکم و اخرین من دوفهم لا یعلمهم الله یعلمهم و ما
تتقوا من شی فی سبیل الله یوفی الکم انکم لا تظلمون و مینداری ای محمد
الهاک کافر کن بدین یعنی گرفتند بدینستی که ایشان عاجز نتوانند کرد و اعدوا لهم

Handwritten marginal notes in Persian script at the top of the right page.

بِأَنفَالِ الَّذِينَ خَرَجُوا عَلَى الْمُؤْمِنِينَ عَلَى الْقَتْلِ لَنْ يَكُنْ مِنْكُمْ عَشْرُونَ صَابِرُونَ يَغْلِبُوا مَا بَيْنَهُمْ
يَكُنْ مِنْكُمْ مَائَةٌ يَغْلِبُوا الْقَائِمِينَ الَّذِينَ كَفَرُوا وَإِلَهُمْ قَوْمٌ لَا يَفْقَهُونَ إِلَّا خُفْ
اللَّهُ عَمَّ وَعِلْمٌ إِنَّ فِيكُمْ ضَعْفًا وَإِنْ يَكُنْ مِنْكُمْ مَائَةٌ صَابِرَةٌ يَغْلِبُوا مَا بَيْنَهُمْ وَإِنْ يَكُنْ
مِنْكُمْ أَلْفٌ يَغْلِبُوا أَلْفَيْنِ بِإِذْنِ اللَّهِ وَاللَّهُ مَعَ الصَّابِرِينَ أَي بَعْضِي لِيَأْسَ تَرَاخَدُ
وَأَنَّهُ هُوَ وَتَوَاسَدَ زُفُوفَانِ بَرَانِكُنِ مَوْمِنَانِ بَكَارِ زَارِ الْوِاسْتِدَارِ مَرْدِ صَابِرِ غَلَبَتِ
بِرْصِ مَرْدِمْ وَكَرْبِ بَاشْدَارِ شَامِ مَرْدِ غَلَبَتِ كُنْدِ بَرَهَرِ مَرْدِ زَا لَهَا كَهْ كَا فَرِشْدَنْ دِيَا لَهَا بَا
فَوَاجِدَ كَهْ دَرِ بَیْ بَاشْدَارِ لَانِ اَكُونِ سَبَكُ كُو خَدَا اَزْ شَاوَدِ اَفَسْتُ كَهْ دَرِ مِیَانِ شَا هَسْتَنْدِ ضَعِیْقَا
بِی اَكُو بَاشْدَارِ شَامِ مَرْدِ صَابِرِ غَلَبَتِ كُنْدِ بَرِوِیَسْتُ مَرْدِ وَكَرْبِ بَاشْدَارِ شَاهَرِ مَرْدِ غَلَبَتِ
بَرِوِیَسْتُ مَرْدِ وَكَرْبِ بَاشْدَارِ شَاهَرِ مَرْدِ غَلَبَتِ كُنْدِ بَرِوِیَسْتُ مَرْدِ وَكَرْبِ بَاشْدَارِ شَاهَرِ مَرْدِ غَلَبَتِ
رَسُولُ اللَّهِ رَوْدُ اَوْ جُوشِ مَرْدِ كَهْ اِی بَعْضِی مَادِرِ وَفَرِشْتُ خَدَا تَرَابِیَسْتُ وَانِ مَوْمِنَانِ
كَهْ بَسِ رَوَفَا نَدِ كُو دَرِ بَرَانِ نَافَا اَلْكَزَنْدِ هِجْزِ بَا نِی وَتَوَاسَدَ زُفُوفَانِ مَرْدِ اَهْلِ بَیْتِ مَاسْتُ كَهْ مَرْدِ
بَا نِی اِی اَمِی اَلْمُؤْمِنِیْنَ اَسْتُ عَلَیهِ السَّلَامُ وَظَوَاهِرِ اَجَارِ شَاهَدَانِی قَوْلِیَسْتُ جَوْنِ مَسْأَدِ اَبِهْ نَعْمُ
وَانِ نَعْمُ نَعْمُ كَهْ بَعْدَ اَزْ بَاسِدِ اَللَّهِ مَرِ رَسُوْلِ اَللَّهِ رَا اَزْ اَمِی اَلْمُؤْمِنِیْنَ رُوَا هِجْ كَسِ نَبُو جَعْدِ بَاشْدَارِ
كَهْ اِی اَبِهْ حَاصِی بَاشْدَارِ بَرِوِیَسْتُ مَرْدِ وَكَرْبِ بَاشْدَارِ شَاهَرِ مَرْدِ غَلَبَتِ كُنْدِ بَرِوِیَسْتُ مَرْدِ وَكَرْبِ
بَكَارِ زَارِ اَدِشْمَانِ خَدَا بَیْحَتِ اَمْرُ كُنْ بَكُو كَهْ خَدَا شَامَا اَمِی مَرْدِ كَهْ اَكُو اَزْ شَا بَیْسْتُ مَرْدِ بَاشْدَارِ
كُنْدِ بَرِوِیَسْتُ مَرْدِ وَكَرْبِ بَاشْدَارِ شَاهَرِ مَرْدِ غَلَبَتِ كُنْدِ بَرِوِیَسْتُ مَرْدِ وَكَرْبِ بَاشْدَارِ شَاهَرِ مَرْدِ غَلَبَتِ
اَزْ شَا بَرِوِیَسْتُ مَرْدِ اَبَانِ غَلَبَتِ نَمَیْنْدِ مَرْدِ بَادِ مَرْدِ مَقَامُتِ نَمَیْنْدِ وَانِ دَرِ بَیْ اَبِ اِسْلَامِ بَرِوِیَسْتُ
كَهْ مَسْلَمَانِ رَا عِدَا اَلَّذِیْنِ بُوْدِ اَبِ اَهْ نَا زَلِ كُو دِیْدِ مَرِوِیَسْتُ مَرْدِ وَكَرْبِ بَاشْدَارِ شَاهَرِ مَرْدِ غَلَبَتِ
وَچُو اَنَكِهْ قَتَالَ كَهْ بَكُنْدِ بَیْحَالَتِ وَعَاجِی كُنْدِ مَرْدِ وَكَرْبِ بَاشْدَارِ شَاهَرِ مَرْدِ غَلَبَتِ
وَانِ اَبِهْ اَلْجَظَاهِرِ شِخْوَیَسْتُ مَعْنِی وَامْرَاسْتُ بَا اَنَكِهْ اَبِهْ مَسْخُوحِ اَسْتُ بَاتَقَاقِ وَاَكُو خِی
مَحْضُ بَرِوِیَسْتُ مَرْدِ وَكَرْبِ بَاشْدَارِ شَاهَرِ مَرْدِ غَلَبَتِ كُنْدِ بَرِوِیَسْتُ مَرْدِ وَكَرْبِ بَاشْدَارِ شَاهَرِ مَرْدِ غَلَبَتِ

Handwritten marginal notes in Persian script at the bottom of the right page.

Handwritten marginal notes in Persian script at the top of the left page.

مَدَنِي بَرِوِیَسْتُ مَرْدِ وَكَرْبِ بَاشْدَارِ شَاهَرِ مَرْدِ غَلَبَتِ كُنْدِ بَرِوِیَسْتُ مَرْدِ وَكَرْبِ بَاشْدَارِ شَاهَرِ مَرْدِ غَلَبَتِ
فَرِوِیَسْتُ مَرْدِ وَكَرْبِ بَاشْدَارِ شَاهَرِ مَرْدِ غَلَبَتِ كُنْدِ بَرِوِیَسْتُ مَرْدِ وَكَرْبِ بَاشْدَارِ شَاهَرِ مَرْدِ غَلَبَتِ
فَاسَقُ بَرِوِیَسْتُ مَرْدِ وَكَرْبِ بَاشْدَارِ شَاهَرِ مَرْدِ غَلَبَتِ كُنْدِ بَرِوِیَسْتُ مَرْدِ وَكَرْبِ بَاشْدَارِ شَاهَرِ مَرْدِ غَلَبَتِ
اَزْ شَاوَدِ اَفَسْتُ كَهْ دَرِ مِیَانِ شَا هَسْتَنْدِ ضَعِیْقَا اَزْ اَلْحَالِ اَحْكَمِ اَفَسْتُ كَهْ اَكُو اَزْ شَا كَهْ مَوْمِنَانِ مَرْدِ صَبِی كُنْدِ
بَاشْدَارِ وِدِوِیَسْتُ مَرْدِ وَكَرْبِ بَاشْدَارِ شَاهَرِ مَرْدِ غَلَبَتِ كُنْدِ بَرِوِیَسْتُ مَرْدِ وَكَرْبِ بَاشْدَارِ شَاهَرِ مَرْدِ غَلَبَتِ
ثَابِتِ اَسْتُ وَهَرِ كَهْ اَمْرُ وَاَزْ رُوَا كُو فَرِوِیَسْتُ مَرْدِ وَكَرْبِ بَاشْدَارِ شَاهَرِ مَرْدِ غَلَبَتِ كُنْدِ بَرِوِیَسْتُ مَرْدِ وَكَرْبِ
صَبِی كُنْدِ بَرِوِیَسْتُ مَرْدِ وَكَرْبِ بَاشْدَارِ شَاهَرِ مَرْدِ غَلَبَتِ كُنْدِ بَرِوِیَسْتُ مَرْدِ وَكَرْبِ بَاشْدَارِ شَاهَرِ مَرْدِ غَلَبَتِ
نَمَیْنْدِ مَآكَا نِی اَنِ بَكُوْنِ اَلْاَسْرِی حَتّٰی یَحْنُ فِی الْاَرْضِ وَیَرِوْنِ عَرْشِ الدِّیْنِ اَوَّالِ اَللَّهِ
بُرِیْدِ اَلْاِخْرَی وَاللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ لَوْلَا كِتَابُ مِنَ اللَّهِ سَبَقَ لِمُسْكُمْ فَمَا اَخَذْتُمْ عَذَابَ
عَظِیْمٍ نَعْلَمُ اَمَّا غَنَمُ حَلَالِ اَلطَّیْبِ اَوَّالِ اَللَّهِ اَنْ اَللَّهُ غَفُورٌ رَحِیْمٌ اَسْتُ مَرْدِ هِجْ بَعْضِی بَرَا كَهْ
بَاشْدَارِ اَسِیْرَانِ نَاجُوْنِ بَیْ اَدِشْمَانِ رَزْمِیْنِ مِیْوَ اَهْدَا كَا لَاجِ دِیْنَا وَا خَدَا مِیْوَ اَهْدَا
شَا اَزْ اَخِرِی وَخَدَا عَلَیْ كَهْ كَارِ اَسْتُ لَوْلَا اَكُوْنِ اَنِ بَرِوِیَسْتُ مَرْدِ وَكَرْبِ بَاشْدَارِ شَاهَرِ مَرْدِ غَلَبَتِ
اَمْرُ مَحْمُودِ اَسْتُ مَرْدِ وَكَرْبِ بَاشْدَارِ شَاهَرِ مَرْدِ غَلَبَتِ كُنْدِ بَرِوِیَسْتُ مَرْدِ وَكَرْبِ بَاشْدَارِ شَاهَرِ مَرْدِ غَلَبَتِ
بَغِیثِ بَرِوِیَسْتُ مَرْدِ وَكَرْبِ بَاشْدَارِ شَاهَرِ مَرْدِ غَلَبَتِ كُنْدِ بَرِوِیَسْتُ مَرْدِ وَكَرْبِ بَاشْدَارِ شَاهَرِ مَرْدِ غَلَبَتِ
عَبْدُ اَللَّهِ مَسْعُودُ كَفْتُ سَبَبِ تَزَوُّلِ اَبِهْ اَنِ بَرِوِیَسْتُ مَرْدِ وَكَرْبِ بَاشْدَارِ شَاهَرِ مَرْدِ غَلَبَتِ
اِیْشَانِ شُورِ مَرْدِ وَكَرْبِ بَاشْدَارِ شَاهَرِ مَرْدِ غَلَبَتِ كُنْدِ بَرِوِیَسْتُ مَرْدِ وَكَرْبِ بَاشْدَارِ شَاهَرِ مَرْدِ غَلَبَتِ
كَهْ جَمْلَهْ رَا دَرِوِیَسْتُ مَرْدِ وَكَرْبِ بَاشْدَارِ شَاهَرِ مَرْدِ غَلَبَتِ كُنْدِ بَرِوِیَسْتُ مَرْدِ وَكَرْبِ بَاشْدَارِ شَاهَرِ مَرْدِ غَلَبَتِ
كُفْتِ اَزْ رَسُوْلِ اَللَّهِ قَوْمِ وَخَوِیْشَانِ تَوَانْدِ اَسْتِیْقَالِ بَا یَدِ كُو بَاشْدَارِ اِیْشَانِ اِیْمَانِ اَوْرِیْدِ فَرِوِیَسْتُ
وَاَجَیْ سَنَافِی سَا دَا رَا دَرِوِیَسْتُ مَرْدِ وَكَرْبِ بَاشْدَارِ شَاهَرِ مَرْدِ غَلَبَتِ كُنْدِ بَرِوِیَسْتُ مَرْدِ وَكَرْبِ
كُو دَرِ اِیْشَانِ اَبَا یَدِ كُفْتِ عَقِلِ اَبِ دِیْسْتُ عَلَیْ نَمَیْنْدِ وَفَلَا نَمَیْنْدِ مَرْدِ وَكَرْبِ بَاشْدَارِ شَاهَرِ مَرْدِ غَلَبَتِ
اَزْ خَوِیْشَانِ اَوْعِدِ اَللَّهُ رَوَاحَهْ كُفْتُ نَمَیْنْدِ مَرْدِ وَكَرْبِ بَاشْدَارِ شَاهَرِ مَرْدِ غَلَبَتِ كُنْدِ بَرِوِیَسْتُ مَرْدِ وَكَرْبِ

Handwritten marginal notes in Persian script at the bottom of the left page.

و بعد از آنکه حضرت علی علیه السلام فرمود بمهرات اول که بعضی از ایشان بودند و بعضی دیگر
گفتند که مراد بولایت دوستی است و آنکه حکم ایشان یکی باشد فرق کرد میان ایمان و ایمان
ایمان و هجرت بود و آن قوم دیگر ایمان بود و هجرت گفت حکم ایشان دیگر است که ایشان بمنابت بکنند
و شماران باید نیست که از ایشان باشند پس فرمود اگر جان باشد که ایشان بشما استعانت کنند و از
ایمان حضرت و باری خواهد و شما لازم و واجب باشد حضرت ایشان مگر که این استعانت و باری
پس بفرمودی خواهد که میان شما و ایشان عهدی باشد که شما را بایشان حضرت باید کردن و ایشان را باری
دادن ناقص عهد نکرده باشند و خدای هر چه کند ما است و وَالَّذِينَ كَفَرُوا بَعْضُهُمْ أَوْلَىٰ
بِالسَّيِّئَةِ مِنَ الْغُفْلَةِ لَكِنَّ فِتْنَةَ فِي الْأَرْضِ وَمَا دَكَّنُو وَالَّذِينَ كَفَرُوا فِي
السَّيِّئَةِ وَالَّذِينَ آوَوْا وَنَصَرُوا أُولَئِكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ حَقَّ لَهُمْ مَغْفِرَةٌ وَرِزْقٌ كَرِيمٌ
الها که کافر شدند بعضی دوستان بعضی اند مگر آنکه کذا باشد فتنه در زمین و ساحی بزرگ
و وَالَّذِينَ آوَوْا وَنَصَرُوا أُولَئِكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ و آنکه کذا باشد خدا و آنکه کجا دادند و باری کرد
آنکه و ایشانند مؤمنان و ایشان را باشد از شی و روزی بگو وَالَّذِينَ كَفَرُوا و آنکه کذا باشد
آنکه کذا باشند بعضی از ایشان اولیاء بعضی اند و دوستان بیکدیگر اند فداه گفت سبب نزول این
سای بود که مودی مد و میان هر دو لشکر فرو داد و گفت اگر ایمان دوست باشد از ایمان و اگر انا و او
باشد از انا و منی سحانه و تعالی بنی ایه فرستاد و میان فرمود از مؤمنان آنکه مؤمن باشند و اولیک
بعضی اولیاء بعضی از کافران بوده باشند کافر و وَالَّذِينَ كَفَرُوا بَعْضُهُمْ أَوْلَىٰ
بِالسَّيِّئَةِ مِنَ الْغُفْلَةِ لَكِنَّ فِتْنَةَ فِي الْأَرْضِ وَمَا دَكَّنُو وَالَّذِينَ كَفَرُوا فِي
السَّيِّئَةِ وَالَّذِينَ آوَوْا وَنَصَرُوا أُولَئِكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ حَقَّ لَهُمْ مَغْفِرَةٌ وَرِزْقٌ كَرِيمٌ
میان است که کافران نامادام که اهل بیت ملت باشند از یکدیگر میوات بوند پس فرمود وَالَّذِينَ
كَفَرُوا بَعْضُهُمْ أَوْلَىٰ بِالسَّيِّئَةِ مِنَ الْغُفْلَةِ لَكِنَّ فِتْنَةَ فِي الْأَرْضِ وَمَا دَكَّنُو
وَالَّذِينَ كَفَرُوا فِي السَّيِّئَةِ وَالَّذِينَ آوَوْا وَنَصَرُوا أُولَئِكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ حَقَّ لَهُمْ مَغْفِرَةٌ وَرِزْقٌ كَرِيمٌ

و بعد از آنکه حضرت علی علیه السلام فرمود بمهرات اول که بعضی از ایشان بودند و بعضی دیگر
گفتند که مراد بولایت دوستی است و آنکه حکم ایشان یکی باشد فرق کرد میان ایمان و ایمان
ایمان و هجرت بود و آن قوم دیگر ایمان بود و هجرت گفت حکم ایشان دیگر است که ایشان بمنابت بکنند
و شماران باید نیست که از ایشان باشند پس فرمود اگر جان باشد که ایشان بشما استعانت کنند و از
ایمان حضرت و باری خواهد و شما لازم و واجب باشد حضرت ایشان مگر که این استعانت و باری
پس بفرمودی خواهد که میان شما و ایشان عهدی باشد که شما را بایشان حضرت باید کردن و ایشان را باری
دادن ناقص عهد نکرده باشند و خدای هر چه کند ما است و وَالَّذِينَ كَفَرُوا بَعْضُهُمْ أَوْلَىٰ
بِالسَّيِّئَةِ مِنَ الْغُفْلَةِ لَكِنَّ فِتْنَةَ فِي الْأَرْضِ وَمَا دَكَّنُو وَالَّذِينَ كَفَرُوا فِي
السَّيِّئَةِ وَالَّذِينَ آوَوْا وَنَصَرُوا أُولَئِكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ حَقَّ لَهُمْ مَغْفِرَةٌ وَرِزْقٌ كَرِيمٌ
الها که کافر شدند بعضی دوستان بعضی اند مگر آنکه کذا باشد فتنه در زمین و ساحی بزرگ
و وَالَّذِينَ آوَوْا وَنَصَرُوا أُولَئِكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ و آنکه کذا باشد خدا و آنکه کجا دادند و باری کرد
آنکه و ایشانند مؤمنان و ایشان را باشد از شی و روزی بگو وَالَّذِينَ كَفَرُوا و آنکه کذا باشد
آنکه کذا باشند بعضی از ایشان اولیاء بعضی اند و دوستان بیکدیگر اند فداه گفت سبب نزول این
سای بود که مودی مد و میان هر دو لشکر فرو داد و گفت اگر ایمان دوست باشد از ایمان و اگر انا و او
باشد از انا و منی سحانه و تعالی بنی ایه فرستاد و میان فرمود از مؤمنان آنکه مؤمن باشند و اولیک
بعضی اولیاء بعضی از کافران بوده باشند کافر و وَالَّذِينَ كَفَرُوا بَعْضُهُمْ أَوْلَىٰ
بِالسَّيِّئَةِ مِنَ الْغُفْلَةِ لَكِنَّ فِتْنَةَ فِي الْأَرْضِ وَمَا دَكَّنُو وَالَّذِينَ كَفَرُوا فِي
السَّيِّئَةِ وَالَّذِينَ آوَوْا وَنَصَرُوا أُولَئِكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ حَقَّ لَهُمْ مَغْفِرَةٌ وَرِزْقٌ كَرِيمٌ
میان است که کافران نامادام که اهل بیت ملت باشند از یکدیگر میوات بوند پس فرمود وَالَّذِينَ
كَفَرُوا بَعْضُهُمْ أَوْلَىٰ بِالسَّيِّئَةِ مِنَ الْغُفْلَةِ لَكِنَّ فِتْنَةَ فِي الْأَرْضِ وَمَا دَكَّنُو
وَالَّذِينَ كَفَرُوا فِي السَّيِّئَةِ وَالَّذِينَ آوَوْا وَنَصَرُوا أُولَئِكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ حَقَّ لَهُمْ مَغْفِرَةٌ وَرِزْقٌ كَرِيمٌ

بناوبت قریب یعنی باوختی نزدیک و این آیه ماسخ است حکم میراث گفتند که هر چه وایه حکم است زجاج گفت که کتاب
ولایت درباره اول نفره است دون ولایت میراث گفتند که هر چه وایه حکم است زجاج گفت که کتاب
لوح محفوظ است و گفته اند فی کتاب الله یعنی در حکم خدا یا در قرآن که کتاب خداست و خدا هیچ چیز عالم
و دانات و این سوره پیشتر در عذرا بدر فرود آمد و در هفتم ماه رمضان هجده ماه از هجرت زنده
سوره التوبه مدح و ستایش است قناده و مجاهد گفتند که این مدتی است و آخرین سوره است
که بدیده فرود آمد و در بقیه الیانی گفت که این سوره را چون سوره توبه خوانند و این سوره عذرا
است عبد الله عباس گفت پرسیدم که سوره الانفال از متانی است و سوره براء از مانی است و براء
از سبع طوالت سوره الانفال در میان آوردی و چرا **بسم الله الرحمن الرحیم** تو شیخ در
اول او عثمان گفت چون این جزا میدی رسول الله کاتب را فرمودی که این آیه در فلان سوره بنویس
و این در فلان سوره و سوره الانفال و سوره التوبه هر دو بمدینه باز کرد و در هر دو ذکر کرد
که دو مرامش بدیده شد و بیانی یافتیم از رسول الله در آن میان **بسم الله الرحمن الرحیم** نوشتیم
بگذاشتم که کاتب نویسد چون نداشتیم که اول آن سوره و آخرین سوره نالجات و سفیان
و عتبه گفتند که **بسم الله الرحمن الرحیم** ابد رحمت و امانت و سوره براء و رحمت
و منافقان است و ایشان را چون امان و رحمت نیست نوشتند براءة من الله و رسول الله
الَّذِينَ عَاهَدُوا مِنْكُمْ فِي الْآرِضِ أَنْ يَبْعُوا أَشْهُدَ وَاعْلَمُوا أَنَّهُمْ
عِنْدَ اللَّهِ عَاقِبَةُ الْأَمْرِ و آن سوره بواریت ز خدا و رسول او
بالحاکم عهد کردند سزا از امارت فراز و از ایشان کسی را پس برود در زمین چهار ماه و بداند
سنانده عاجز و کتکان باشد خواب و او و آنکه خدا را گفته است کافران **ان** حق سبحانه و تعالی
و مباد این سوره بواریت ز خدا و رسولش بان کسانی که سنا بدیشان عهد کردند آنکه زمین
حق سبحانه و تعالی بند عهد ایشان ایشان انداخت چون ایشان عهد نمودند و وفا نکردند و
نکشند و هر چه که کردند خلاف پس از حق خطا آمد و فرمود ای مشرکان برود در زمین
چهار ماه

و فرسخ رفتن باشد یا ناپی و این چهار ماه ماههای حرام است عبد الله عباس گفت سه ماه
از آنجمله حرام است و یک ماه حلال و این ماهها شوال و ذوالقعدة و ذو الحجة و محرم باشد
محمد بن اسحاق گفت این اجل چهار ماه برای امت جماعته بودند که ایشان را رسول الله صلی
بر او الکتب از چهار ماه حق سبحانه و تعالی ایشان را برای ابلاغ حج چهار ماه تمام مهلت داد و اگر
و بکن بود که ایشان را عهدهی بنور و ایشان را درین اجل آورد تا اندیشه نمایند و برای زندگیا
کند برای خود آنچه دانند که صلاح ایشان است اگر بعد از چهار ماه تمام ایمان نیاورند قتل و امر
و مانند این باشد و اول مدت يوم الحج الاکبر بود تا دهم ربیع الاول تا آنکه عهدهی خود را
که عهده بود بخدا و روز مدت مهلت ایشان بود تا ماهی ماههای حرام سر آمد بجهت بقدر
ذو الحجة و یک ماه تمام محرم زهری گفت سوره اول فروع آمد و اول مدت آن بود تا آخر محرم
مقاله گفت ایده در سه سبط مدنی خزاعه و بنی مدیج و بنی خزیمه ایشان را رسول الله صلی
بود در حبس بیست و نود سال و حق جل و علا فرمود و خبر ده ایشان که این عهد تا چهار ماه است
خود اندیشه کنند و پیغمبر علیه السلام پس ازین با کسی عهد نکرد مجاهد گفت که در اهل مکة آمد
که با رسول الله عهد بستند عام الحدی بیه تاده سال بر آن مردمان ایمن باشند آمد و درین
و بنو خزاعه در عهد رسول الله بودند و بنو سبک در عهد قریش میان این دو قبله خصومت افاد قریش معا
خود آمد و کردند و بنو خزاعه علیه کردند و بنو خزاعه دیدند که قریش عهد میکنند و سایر
بنو کلبه و بنو ماعزل و رسول الله دست درازی کردند و بنو سبک و بنو خزاعه بینه و رسول الله
و شعر گفت رسول الله چون شنید فرمود لا نصرکم انکم انصرکم و خواست و سایر کار سفر نمود
رفت و مکة کشاد و این سال هشتم بود از هجرت و بنی زان رسول الله بغیر از متوک بود و منافقان
را بیضا گفتند بودند قریش از ایجاد ابوی کردند و عهدهی که میان ایشان و رسول الله بود
حق سبحانه و تعالی فرمود تا عهد ایشان چند روز و خبر ده ایشان را که از آن روز که و آنما
تخلف من قوم ضایه فابذلهم علی سوا چون مسد قمع بود رسول الله خواست
چند روز و خبر ده ایشان را که از آن روز که و آنما

بیاورد و بنمود شرکان حاضرانید و بفرموده طواف نمایند و من عوام که احیاناً باشد او بکمال میل
باهر موسم فرستاد و چهل ایله از اول سوره براه آورد و با اهل موسم خواند چون رفت چهل ایله
در جلیل حضرت خلیل آمد گفت خدایت سلام میبوساند و میفرماید لا فوالله انک انت الاله
او چهل مثک یعنی این ایت را داد انکدر باهل موسم و بجای خود نوساند مگر تو باری که از تو باشد
در رسول الله علی ابن ابیطالب خواند و نام سوره براه باخضره داد و فرمود برو باهل موسم بخوان
و ابو بکر را بخوان و محبت کرد آن اگر خواهی بویاید و الا باز کرد و دواته قضای رسول الله باین
المؤمنین و ادا حضرت ابو بکر را بذر و لطفه دریافت جا بویید عبد الله الانصاری گفته که من
باعلی بودم بعج رسیدم وقت صبح بود ناگاه علی بنی ناته قضای رسول الله و عایشی و اواری
ابو بکر گفت واللله انهم عانا فقه رسول الله القضاء و هما ناله رسول الله را بیتی بدید آمد
است برای حج چون ما را دیدید باعلی گفت چکار آمدی باعلی گفت که رسول الله مرا فرمود که
از تو هشتم و نهمی سوره براه بن داد تا عشر کان خوانم و بعد ایشان بیدارم گفت در حق
چه فرمود گفت فرمود اگر خواهی بویاید و اگر خواهی باز کرد اختیار تو داده اند اگر خواهی
باین میا و اگر خواهی باز کرد و ابو بکر پشت زد رسول الله آمد و گفت یا رسول الله امن
با من طالت الاعناق لاجل الی فلما ان ضربت ببعض الطريق عن النبی قال ما فعلت
ولکن الله فعل قال انزل ففی شی قال ولیک ترجع بیل وقال ان الله یقول لا یؤدھا
عنک الا انت او رجل منک یعنی امر فرمودی مرا بکاری که کشنده کردی و از برای آن کار از
برای من پس چون رفتم براه راه عدل کردی میا ناله فرمود رسول الله من مکرم ولی این خد
کرد و ناله گفت با بکر یا نازل شد و فرمود آمد بوجوبی رسول الله فرموده ولی من آمد حیران
و فرمودید منی که خدا میفرماید نوساند باهل موسم از تو مگر تو باری که از تو باشد ازین سبب
فرستادم که او از منست چون علی بدید رسید روز عید بود و موسم با ایتاد و خطبه کرد و مردم
خدی و او سوره براه عشر کان خواند و عهد فرشت را بکلمات و خیر و ایتانرا با ایتاد

فرموده بود و آن حضرت بدان مأمور بود شعبی گفت خورین بی خبر به آنچه او از صد چهار
اول انکه پس ازین هیچ کس برهنه طواف نکند و هر که عری است نامدی بنی از مدت او را
معدلت نیست اگر ایمان آورد و الا اگر دشمن و کفر و کجاست بخت نخواهد شد الا مومن و مومن
از امسال حج مشرت کرد مسجد الحرام مکرم و حج کنند الا انکه ایمان آورد مشرکان گفتند که ما از عهد
و عهد پسر عم تو بن ارم و عهد مایع و نیزه است و آن حضرت تا می سوره را ادا فرمود و حج بگذارد و بگذرد
آمد و رسول الله سال دیگر و آن سال هم بود از حیره و حج و دایع کرد و بیدید آمد و بقیه
و محرم و صفر و روزی چند از شهر ربیع الاول بود پس بخوار رحمت ابودری پوست حق سبحانه و تعالی
چون مشرکان را فرمود بروید در زمین چهار ماه که درین چهار ماه شایسته است پس فرمود
که این مهلت برای عجز است و شما خبر و اعجاز نتوانید کردن و بر و عالتی نتوانید شدن او خدا نیست
که عاجز کرد اندیشه حمله عالم است و خلاق عظیم و قدرت اویسد و خدایات کند و رسوا کرد
جمله کافران است و اذان من الله و رسوله الی الناس یوم الحج الاکبر ان الله وکرم
المشکین و رسوله فان یتم فهو حق و کرم و ان تولیتهم فاعلموا انکم غنوا معجزا لله
و کرم الذین کفروا و یعداب الهم الا الذین عاهدتم من المشکین ثم لک
یتفقو که شیئا و لک بظاهر و اعدیکم اسد فاعلموا انهم عقد هم الی من یفهم ان
الله یحب المتقین و کرم یسوره اعلام است از خدا و رسول او بودمان روزی بزرگ بدید
که خدا بخواهد است از ایمان فواد و نیکان و رسوله و رسول او پس گویا از اید شما پس از خبر بود
و اگر بودید شما پس بدید شما که عاجز نتوانید کرد خدا را و بشارت ده ای محمد الهار که کافر شد
بغضب در و ناله الا الذین مکرها که بعد کردید شما از ایمان فواد و نیکان پس از کاهاندر سبب
و هم پشت نشوند بر شما هیچ کی پس نام کنید بدیشان عهد ایشان نامدی ایشان پس بدیستی که خدا
دارد بر حق کار او **ساف** و اعلام و کاه کردی است و اورد شده و صادر گشته از خدا و رسول
و مردمان روزی بزرگ بین روز عقیقه است بر و انکه عکرمه از عبد الله عباس مواد بزرگ توین روز
بشارت کرد که از شما بدید شما که عاجز نتوانید کرد خدا را و بشارت ده ای محمد الهار که کافر شد
بغضب در و ناله الا الذین مکرها که بعد کردید شما از ایمان فواد و نیکان پس از کاهاندر سبب
و هم پشت نشوند بر شما هیچ کی پس نام کنید بدیشان عهد ایشان نامدی ایشان پس بدیستی که خدا
دارد بر حق کار او **ساف** و اعلام و کاه کردی است و اورد شده و صادر گشته از خدا و رسول
و مردمان روزی بزرگ بین روز عقیقه است بر و انکه عکرمه از عبد الله عباس مواد بزرگ توین روز

[illegible]

بغی نقض آمدن ایشان نه ماه مانده بود خدای حق سبحانه و تعالی فرمود ایضا را با نقض آمد
ایشان مهلت ده و چهار ماهه ایشان خطاب مواخذه نکند برین قول استثناء باشد من و نه فحوا
فی الارض اربعه اشهر قاده گفت این جمعی مشرکان بودند که عام الحیدریه با رسول الله علیه
نموده بودند و از مدت ایشان چهار ماه مانده بود و در روز عید اضحی خدا فرمود من مدت تمام باید فرمود
فَاَذِیْنِ الْاَشْهُرَ الْحُرْمَ فَاَقْتُلُوا الْمُشْرِکَیْنِ حَتَّی وَجَدْتُمُوهُمْ وَحَدَّوْهُمْ وَاحْصِرْهُمْ
وَاقْعُدُوا لَهُمْ كُلَّ مَرْصِدٍ فَاِنْ نَاوُوا فَاَمَّا الْفُلُکَ وَاقُوا الزَّکَاةَ فَخَلَقْ سَبْلَهُمْ اِنَّ اللّٰهَ
عَفُوٌّ رَّحِیْمٌ بگویند و روند ماههای حرام پس بکشند یا باز ندادند کارها را که باید ایشان را
و باز دارند ایشان را و بنشیند ایشان را هر ماهی پس اگر از ایند و بپای دارند نماز را و بدهند زکوة را
باز دهند ایشان را و برستی کسرا امروزیه است و رحمت کند بر بغی حق سبحانه و تعالی میفرماید که
ماههای حرام بگذرد و ماههای حرام رجوع و القدر و ذو الحجه و محرم است و نورانی است
یک ماه حلال است و آن شوال است و سه ماه حرام است فرمود چون این چهار ماه بگذرد هر کجا که
مشرکان را می باید بکشید هر کجا که در حلال باشد اگر در حرم و اگر در حصن باشد و اگر در
محاربه و اگر در راه حلال باشد و اگر در راه حرام بکشد ایشان را و باز دارند و بنشیند برای ایشان هر
راهی را ایشان را بکشد پس اگر بخواهد بکشد و اگر بایمان و نماز بپای دارند و زکوة مال بدهند و شرایط
اسلام بجا آورند و راه ایشان بکشند و دست از ایشان بردارد که خدا امروزیه میفرماید بعضی
گفته اند که ایبه دلیلت بر آنکه تارک نماز عدا مستحق قتل است چنانکه ایمان سبب حقن خونگانه
و زکوة هم سبب حقن کرده است که فان نَابُوا وَاَقَامُوا الصَّلَاةَ وَآتَوْا الزَّکَاةَ حَسِبْ مِنْ خُلُقِهِ اِنَّ
نَامُحًا هُوَ الَّذِیْنَ رَاکَ دُرُودُکَ عَفُوٌّ وَفِیْهِ وَاَعْوَابُ اسْتِغْنَاکَ کَفَتْ اِیَّاهُ مَنُوحُ اسْتِغْنَاکَ
فَاَمَّا مَا بَعْدَ وَاَقَامُوا وَاَعْوَابُ اسْتِغْنَاکَ کَفَتْ اِیَّاهُ مَنُوحُ اسْتِغْنَاکَ کَفَتْ اِیَّاهُ مَنُوحُ اسْتِغْنَاکَ
هم قتل کرد و هم عفو کرد و هم خداست و همچنین در این آیه میفرماید و خذ و هم بکشد
و اگر قتل است پس چون باشد و حدیث عطا هم این دلیل است که او گفت هر روز رسول الله علیه
و اگر قتل است پس چون باشد و حدیث عطا هم این دلیل است که او گفت هر روز رسول الله علیه

و بعد از آنکه اینها را تمام کرد رسول الله فرمود یا اسلام او را بخور و یا بخور
 یا کفر یا ازادکم ای محمد اگر کسی مرا مرد بزرگ را کشته باشد و اگر دستان بی بزرگو افدا سازد یا با کسی اگر
 ازاد کنی مهربان را ازاد کرده باشی و من اسلام نخواهم آوردن رسول الله فرمود برو ازادت کردم چون
 او این را شنید گفت اشهد ان لا اله الا الله و انت رسول الله کرم دلی کند که تو پیغمبری پیامد رفت
 و طعام مکه ماده از بامه باشد طعام از اهل مکه منع کرد گفت شما را طعام ندیم تا آنکه ایمان آورید و الا
 مکه بخور یا رسول الله بخت ببردند پیش رسول الله نامه نوشت بکایت او رسول الله فرمود یا ای محمد
 از ایشان منع مکن او قبول رسول الله ایشان را طعام داد و ان کلمه من الشریکین استخارت ما
 بحکم حق سمع کلام الله ثم ابلغهم ما آمنه ذلك بالغهم قوم لا یعلمون کیف یكون
 بعد منکم فی غایت الا بسم الله و عهد عند الله و عهد رسول الله الذین عاهدتم علی السجده الحرام فما استقاموا
 بکم ما استقمتم لهم ان الله یحب المتقین کیف وان یظهروا علیکم لا یوقبوا
 فیکم الا و لا دمه یضوکم یا فواهیهم و نابی فلو یهم و اکثرهم ما سقون
 و اگر کسی از ایشان را در دکان زینهار خواهد از تو بی زینهار ده او را آتش و سخن خدا را
 برسان او را بامن بجای او ان سبب است که ایشان را نمی دانند که چگونه بود و ما با از نوادگان
 عهدی نزد یک خدا و نزد یک رسول و مکرر الهام عهد کردید شما توبت مسجد حرام پس هر چند در
 باشند شما را پس راست یابند شما را از ایشان را بدیستی که خدا دوست دارد و هر چه کار او را
 کف چگونه و اگر هم پشت شوند بر شما نازند در میان خویشی نه زهار را می کنند شما را بدینها
 شاد خواهی که ای انسان و بیشترین ایشان ما فرمائند حق سبحانه و تعالی میفرماید که اگر
 کسی از شما بگوید که من بپناه دهم و از تو زینهار جوید تو او را پناه ده تا سخن خدا را بشنود و حق بر تو موج
 گردد اگر اسلام آورد و بخت دینا و خورت باید و الا او را بامن که خویشی فرست چون حمایت و
 زینهار می نوست و پس از آن اگر خواهی با و قاتل کن تا با او عذر و جانت نکرده باشی و ان همه
 را ای من باید که ایشان قوم جاهل و نادان اند و ایشان را بجهل شما آماشد که بدانند و این دلیل
 بر آنست که خداوند تعالی میفرماید که ای محمد اگر کسی مرا مرد بزرگ را کشته باشد و اگر دستان بی بزرگو افدا سازد یا با کسی اگر
 ازاد کنی مهربان را ازاد کرده باشی و من اسلام نخواهم آوردن رسول الله فرمود برو ازادت کردم چون
 او این را شنید گفت اشهد ان لا اله الا الله و انت رسول الله کرم دلی کند که تو پیغمبری پیامد رفت
 و طعام مکه ماده از بامه باشد طعام از اهل مکه منع کرد گفت شما را طعام ندیم تا آنکه ایمان آورید و الا
 مکه بخور یا رسول الله بخت ببردند پیش رسول الله نامه نوشت بکایت او رسول الله فرمود یا ای محمد
 از ایشان منع مکن او قبول رسول الله ایشان را طعام داد و ان کلمه من الشریکین استخارت ما
 بحکم حق سمع کلام الله ثم ابلغهم ما آمنه ذلك بالغهم قوم لا یعلمون کیف یكون
 بعد منکم فی غایت الا بسم الله و عهد عند الله و عهد رسول الله الذین عاهدتم علی السجده الحرام فما استقاموا
 بکم ما استقمتم لهم ان الله یحب المتقین کیف وان یظهروا علیکم لا یوقبوا
 فیکم الا و لا دمه یضوکم یا فواهیهم و نابی فلو یهم و اکثرهم ما سقون

[illegible]

[illegible][illegible]

و انصار و دو هزار از جمله خلفاء و از آن پیش جمعی که از آن روز بود و هرگز نبود و مشرکان چهارده هزار و دویست و نه نفر
هوازن و هفت سمن هوازن مالک بن عوف النخعی می بود و برین سفید کمانه عبدالمطلب بن عبدالمطلب
رسید و با او گفت لا تعبدکم من قبله رسول الله را از گفته او خوش نیامد مگر او را دید چون
سازگوارند و بهم امتحان و مسلمانان بر مشرکان علیه کردند و ایشان را باز پس بردند و برانگیزه کردند
و بنی که من مشغول شده مشرکان برانگیزه شد مگر گفتند ما حرامه الشو و کجا میگردان و
و فرزند خود را در دست ایشان رها کرده اید این می کنند با یکدیگر و تارک شدند و مسلمانان بغیرت
بودند خود را بر مسلمانان زدند و شکست عظیم بر مسلمانان راه یافت فاده گفت که سبب غرابت
از طلفا بود با رسول الله نه کسی مانده بود از بنو هاشم و هم ایشان از انصار نام او امین بن امین
شد و آن کسی که مانده از بنو هاشم علی بن ابی طالب بود و در پیش ایشان و روایت در دست گرفته
قال یسود و عباس بن عبدالمطلب بر است و ایشان و فضل بن العباس بر چاه و الوسیان بن
بن عبدالمطلب از پس ایشان و در میان و در میان و عبد الله بن الزبیر و عیبه و معبد بن
ابو بکر و انحرمت در مانده بودند و بران همه که تحت سوار بودند من الصحابه ثلاثه یقرون الی علی
بجای خود و بنی از اصحابه استوار بودند و علی که جهاد میکرد عباس بن عبدالمطلب را وقت گفته
نصرنا رسول الله فی الحرب تسعة و قد قوتیه فاقشعوا چون رسول الله جان و بد و مود
که او از ده و زکریا بن عباس بنده و از زبیر بنده و داشت که با معشر المهاجر و الانصار
اهل البیت الشجرة با اصحاب حوزة البقرة الی ابن یقرون اذ کوا العهد الذی عایدتم علی رسول الله
گفته اند که روزی عباس و عمار بن ابی سفيان و از بر داشت و اصحابه استنبر بود و از او شنید
از شش جلد کرد و چون او از عباس شنید زخم بازگشتند بیک بیک کوپان و این هریت در شش
و رسول الله در میان وادی بود و مشرکان یکین کشاد چون مسلمانان بازگشتند خود را بفرمان
و رسول الله در آن بلیت ریزان و بنی سفيان نواز و منافقه همه وادی روشن کرد و بر مسلمانان از ابرقا
نخبر میفرمود و کز شکران را با او از بند میگفت ای ما عاونتم الله علیه کس نماند که او از رسول الله را

شود

نمودی و از نگریدی راوی خبری که در که مودیا از هوا سرخ روی و رایت سیاه در دست گرفته و
قوم استاد چون فرصتی یافتی بر مسلمانان بنویزی و رفتی علیه السلام اهتک او نموده و بنی و
او را و بیفتاد و بنی خبری که بر روز و او را بگشت چون مشرکان این بدیدند منهنم شد و مسلمانان
با ایشان آوردند کارزار نمودند رسول الله فرمود اللهم اذق اول قریش مکالا فادق اخر
هم و الا لولا الله در کاب خود پای خواست فرمود الا ان یحیی الوطیسی الی کون حرب کردید
فرمود انا التی لا کذب و انا ابن عبد الله و باره خاک بر گرفت و در روی مشرکان انداخت و فرمود
شاهت الوجوه از آنان همچو کس اندام از آن حالت بر جیم ایشان رسید و خدای فر فرشته
بدو فرستاد و ذات قوا و اتقوا خود الم و اها را وی خبری که بدید چون امیر المؤمنین علیه السلام
ابو جرد را بگشت و کافران دل شکسته شدند و همچنان میگشت تا جمل مرد را بگشت مشرکان بغیرت
و مسلمانان از ایشان میگفتند و روز شد ما بیان رسول الله او از دادند که رسول الله میفرماید
مکشد مردم است از کشاد باز داشتند و در ایام فتح مکه بی هر یک مودیا و یحیی اسوسه میفرستاد
که او را ابن الاکوع گفتند و در چنین اوزا سینه خود را خطا بگذاشت او را دید مود انصار را گفت
که این مرد کشتن جاسوس است که در ایام فتح مکه بود بر ما او را بگشت انصاری او را بگشت رسول الله
از ان خشم آمدن مود و تشبیری ندای من که هیچ اسیری را مکشد گفت یقول هر کفتم که او مرا گفت
این را بگشت و از آن عذخواست مشرکان از اجابا بگشتند و با طاس آمدن رسول الله از مشرکان
مرد بر نام زکریا و ابوعاص و لشکری با و داد و ایشان را برانگیزه کرد و امیر مشرکان مالک بن عوف
النخعی بود بطایف که بخت رسول الله بر آن ایشان بطایف رفت و طایف را حصار نمود و شوال را
اخو ماه کارزار نمود و چون ماه ذ القعدة شد که ماه حرام بود باز ایستاد و از اجابا بگشت لی املکم
جعلکم کفتم و اجابا احرام گرفت همه و سعی مال و او طاس قسم نمود و نصیر نام داد و موالفان
چون ابوسفیان بن حرب و عکرمه بن ابی جهل و صفوان بن امیه و حارث بن هشام و عبد الله بن
امیه و معاویه بن ابی سفیان و هشام بن مغیره و اشرع بن حابس و امثال ایشان را از بنجاه شتو

وایشان آنچه مقتضای چیزی باشد مومن نباشند و فرمود که ایشان حرام بردارند آنچه خدا و رسول
آنرا حرام کرده اند برای آنکه شرح رسول ماکه تا شرح شریع است ایمان ندارند و در حق خدا و رسول
و حق نبی است از آنهای خدای ایمان ندارند و این ایه دلیل بر آنکه جهود و توبائی باطل است
کارزار کید یا انکار یا نصف دارند پس بیان فرمود از جمله کسانی که ایشان را کتبه اده اند یعنی توبه
و انجیل آنکه زکوة بدهند برست خود و بغير و امام و ایشان ذلیل و صاغ و حکم اهل کتاب است که اول
ایشان ادعوی نمایند اسلام اگر قبول نمایند چیزی بر ایشان عرضه کنند و شرط اده اده اگر قبول نمایند بران
دهند و اگر قبول نکنند یا ایشان کارزار کنند و اوفی ایمان آورند با حقیت قبول نمایند اوفی حقیت
انستایر که بدست خود دهند و جایز باشد که یا سبی قرار دهند که مذلت و صغارشان بدارد و گفته
که حق بدیع نذر دهند و سه ندهند و گفته اند که بدعاست و بدعاست یعنی چیزی بدهند
که سبای ایشان کرده باشد قبول چیزی و الله که از ایشان چیزی بدهد که در جهودان و توبائی و کبیر است و صا
حکم سایر کفار و کبر باشد و اوسید اصطری از اصحاب شافعی با این موافق است و مجوس اهل کتاب اند و ایه
شافعی درین دو قولست و ابوحنیفه بر آنست که ایشان اهل کتاب مانند از اعرابی بی طایعه علی الله
روایت است که آنحضرت فرمود که ایشان را پیغمبری و کتابی بوده است یعنی خود را گفتند و کتابی است
و حقیت را حدیث نیست چنانکه امام معتزله اند از ایشان می ستانند یا بر ایشان تعدی با ورمین
و شافعی که بدیه کم از یک دنیا هستند اگر درویش و اگر توانگر و ابوحنیفه گفت که اگر درویش باشد و
دوم و اگر متوسط باشد بیست چهار درهم و اگر توانگر باشد چهل و هشت درهم و اما آنکه مالی باشد
برو حزی باشد و بود تواند جزیه باشد و جایز باشد که دمی را اگر از ندهد که داخل حرم هیچ وجه ندهد
کار به بره بکار نداد که جزیه طاعت است یا معصیت اگر طاعت باشد باید مستحق ثواب باشد
معصیت نیست باید که خدای بمعصیت فرماید جواب آنست که استدل امام از ایشان ثواب طاعت
است اما او ان ایشان نه طاعت است و نه معصیت و سبیل مذکور نوع قتل است از نفس خود و
جزیه از اجناس و جزای او وصف نکرد بآنکه طاعت است یا معصیت و قَالَ اللَّهُ وَ عَنِ ابْنِ اللَّهِ

وَقَالَ الْقَضَائِي السَّيْحُ ابْنُ مَكْرَمٍ اللَّهُ دَلَّتْ قَوْلَهُمْ بِأَقْوَاهُمْ بَصَاهُتُونَ قَوْلَ اللَّهِ كَرَاهٍ
مِنْ قَوْلِ قَائِلِهِمْ اللَّهُ أَيْ يَوْفُونَ و گفتند جهودان عزیز و سرخواست و گفتند توبائی مسیح
خواست است که در جهدهای ایشان مانند میکنند و گفتند الله که مافردن از جنس کتبی ایشان
پس از کجا بر گشته میشوند وَقَالَ سَيِّدُ حق سبحانه و تعالی چیزی میدهند از آنچه جهودان و توبائی کنند
بر ایشان و در مقام کفار در روع و باطل ایشان را انجیل سوال و گویند که خدای تعالی این جهودان چگونه
نمود ایشان را فکر انجیل ایشانست که بقول خدا موقع انکار جهودان را یا نبی باشد و چون این ایه
جهودان صحیح رسول الله این را منکر شوند و چون سلام بن لسکو و نعمان بن اوفی و ملک الضیف
و سبک جهودان در حق عن بن ابی کفتران بوده که از عبد الله عباس روایت کردند که عزیز از جمله
اکابر بن کلان بنی اسرائیل بود و بعضی گفتند که او پیغمبری بود و توبه در میان ایشان بود و از عن بن ابی
جای ثابت بود و مردم بعضی ادوا شدند چون طلحان و معصیت زیاده شد اوتان میان ایشان
و توبه اند و ایشان مو و مدی بن برآمد پیشانی و افسوس ایشان را دست داد توبه کردند و چیزی را
الیا که در دین عزیر از خدا و خواست تا توبه یاد او و هر جزای اجابت دعای او کرد و توبه یاد او آمد و
خواندن گرفت بعضی از قوم اعتماد نمودند و بعضی اعتماد نکردند و الله خدا باوت با ایشان رسانید آنچه ایشان
نوشته و یاد گرفته بودند از عزیز بنان فسخه که در باوت بود و مقابل که در دین حرفی زیاده نقصان بنوا
گفتند این شخص عن بن ابی است که بهر خواست تعالی الله عن ذلك سرگفت سبب که
عالمه بنی اسرائیل سبط گردیدند و ایشان را می کشند و رنج میدهند ایشان را که بکشند و متواری
و در عالم پراکنده شدند عن بن هم متواری در بعضی کوهها خدا را عبادت میکرد و روزی از روزهای عید
امروزه فرمود زنی در بید سر کوری استاده و عظمه و اکاه ساه و عزیز در تفرغ و دعای بسیار
بار خدا را بنی اسرائیل را دعا می کردی عن بن امرو و زو اعط کرد فرمود از خدای بنوس و مکان عن بنان
که آن کور شوهر اوست فرمود ای رن تو چنان دانی که روزی توبه بدست شوهر تو بود و روزی تو
است روزی تو شوهرت و بعد خلق با خدا است زن گفت این را میدانی که هیچ کس بی روزی نگذرد

اندا لا انکه ایشان خدا را که یکی است انچه را که هیچ خدای سزای پستش نیست الا او و ایا است و منزه
از انچه با و سازگارند و سزاوارند پس فرمود که ایشان با انچه میکنند بنوعی خدا را فریاد میکنند
حق را تاراج میکنند و بن خدا را باطل برهنه های خود یعنی کفارهای باطل خود می بندند بلکه این
دین ضعیف که بکفار ایشان باطل خواهد شد چنانکه چراغی ضعیف بیاد و دهن کشته شود و سبک
گفت نور خدای اسلام است و گفته اند قرانت و دیگران گفته اند دلیل و حجج و برهان است و این جمله
باشد چنانکه بر روشنی راه باشد ایشان بنوعی خواهند که این نور را نبینند و خدای با خود و منع فرمود
اگر آن نور خود تمام شود و اند بنوعی بنوعی خدا را تا می نور خود و آنچه کافران کاره اند و بنوعی خواهند که دین
خدای ظاهر باشد پس فرمود که اوست انچه را که فرستاد و بنوعی خود محمد را باقران که هدایت ایشان ادا
و حجج و بینات و دین حق که مسلمانی است ظاهر کند و غالب گرداند از ابر و بدنها و آنچه مشرکان
کاره باشند و این عباس گفت معنی آنست که ما خدای محمد را بر جمیع شرایع اسلام مطلع گردانند چنانکه
همچو بنویسند و مانند سخاوت و او هر چه گفتند از خدای دین حق را ظاهر گردانند و همه دینها
و این وقت خروج مهدی باشد که همه دینها یکی شود و هیچکس نداند که در اسلام اید و بطوع
از اهل بیت علیهم السلام این روایت کرده اند که گفت که تاویل این آیه هنوز زید را می رسد
و قیامت نباشد تا وقتی که این آیه را بر مقدار اسودان رسول الله روایت کرده اند فی مود لا یبقی علی الا
بیت و و لا من الا و خله الله علیه السلام اما بنوعی عز و اید و ذیلا اما ان بنوعی هم قصه ها
الله من اهله و اما ان بنوعی رسول الله یا اهل الذین آمنوا ان کثیرا من الاحبار و التلمذ
لما کولوا اموال الناس بالباطل و یصدون عن سبیل الله فبیش هم بعد از ان ایضا
که بنوعی اید و بنوعی که بسیار از دشمنان و زاهدان و تابعان و دین ما لها می رسد و ایا باطل
و بر کشتن از راه خدا و اهل که کج می نهند از زور و نفوذ و نفقت کنند از راه خدای نباشد
ایشان را عذاب در ذات حق سبحانه و تعالی خطاب فرموده مؤمنان ای کسانی که ایمان
بسیاری را احیا که علمای جهودان اند و بسیاری از جهان که از اهلان و فرمایان اند اما

وَالَّذِينَ يَكُونُونَ
الزَّهَّادِينَ
وَالَّذِينَ يَكُونُونَ
الزَّهَّادِينَ

مورثا ایا باطل و ناحق بنوعی نباشد که در احکام نشود میگویند و خدای بنوعی نباشد
ایشان و بران جعلی و طبعه میستند و شریع را بر عوام خود تخصیص میکنند و از ایشان چو میگویند
و از وجه حرام کشیدند و حرام را مال خود میکردند و در راه خدا و دین او باز میکردند و سبک
نامور اند اسلام این پس باید که شما از صحبت ایشان دور باشید و از جمیع استیضایان حذر نمایند و ایا
از روی کج میگردانند و انوار در راه خدا نفقه نمیکند ایشان را انشأ الله تعالی عذاب در دوزخ است و الله عذاب
که انرا از کوه برهند کج نباشد و آنچه در زمین باشد و انچه از کوه نژاده باشد کج نباشد
در روی زمین باشد و عباس بن عبد الله انصار گفت و ابن عباس هم گفت و از امیر المؤمنین روایت کرده
که او فرمود مال که از جهاد و راه دین افزون باشد از کج نباشد و اگر نباشد و اگر نباشد
توبان روایت کرد از رسول الله که چون این آیه فرود آمد فرمود یا لایهیب القضاة و این لفظ است
نکر از فرمود صاحب استخرا امیر گفتند یا رسول الله مال کدام مال کیوم و کدام سر مایه سازیم فرمود
ذاکر او تلباسا که از زوجه مؤمنه بقبح احدی علی بنده زیانی ذاکر و ذلی شاکر وزن مؤمنه که
دین یاری دهد و عمار با سر گفت که قوم موسی مانده خواستند از خدایان کافر شدند و قوم صالح نمانده
خواستند بدانند بدان کافر شدند و لطفی کردند شمار که در کج و سیم نه بعد از ان بنوعی استبداد حکم
خدا و قول رسول الله صلی الله علیه و آله بکار نبیند و رسول الله فرمود من اودی ذکوة ماله
هر که ذکوة مال برده ان حق که بر اوست داده باشد عبد الله عباس را از این آیه و سید زید هر که
و سیم کج گذارد و ذکوة ندهد ای بر و و آنکه ذکوة دهد و بر بالی نیست پس گفت که من بال ندارم انا
بوزن که احدی را باشد و عدوان اتم و زکونش بر هم و در طاعت خدا صرف تمام بوم می نهد
فما جهم فکونی یا احبا هم و جوفهم و ظهورهم خدا ما لکون لا نقیهم
مقدور فکونتم لکن فون انوزنا باشد و بران در آتش دوزخ پس گذارند بدان و بنده های
ایشان و بنده های ایشان و بنده های ایشان اینست آنچه کج منها دیدم و تنه های خورشید
پس و سید زید کج میگذارد این حق سبحانه و تعالی میفرماید که انشأ الله عذاب

مورثا

و در روز نهم و آنکه هفت روز و در هفت روز و یکشنبه و آنکه نیمه ماه روزه دارد و آنکه
ندارد و آنکه گذشت بیاورد و آنکه از آنکه روز و حضرت صادق علیه السلام فرمود که هر
اول رجب روزه دارد و هفت روز و واجب شود و هر که یک روز و میان روزه دارد شفاعت او قبول
مثل عدد رجب و معجزه حق که روز آخر روزه دارد و از جمله پادشاهان هفت کند و شفاعت
او قبول کنند و جمله خدایان او و حضرت امیر المؤمنین فرموده هر که یک روزه دارد از ماه رجب
سجده و تعالی بخواهد و صاحبی بدیدار میان او و میان روز که در حق و کافران و از مشرکان
باشد و ثواب روزه یکساله نویسد و هفت واجب شود و او را الله بین حق سبحانه و تعالی
که دلائل القیم است و بنی رست شهادت و بنی حجاب است چنانکه رسول الله
فرموده است الکیم من دان نفسه وعلم لما بعد الموت یعنی زیاده کمال است که حساب
خود بکند و از برای خود کاری کند که او را سود پس از مرگ بخشد و تعالی در ماههای
که صلاح و معاش خلاقان متعلق است بخلاق باز نکند از آنکه فرمود خداوند تعالی و فی کتاب الله
عدد الله که صلاح دین و معاد باوست چگونه بخلاق نکند و در ماههای که صلاح و معاف
منوط است و دوازده که آن عدد الشهور عند الله اثنا عشر شهرا عدد تقیبا اثنا عشر شهرا
یعنی شصت و ست و بیست و نه تقیبا و او که جمعی از اجاب بود که بیست و سی گشته
هم بفرمان او بود و دوازده بود که ما نفقت منه اثنا عشر شهرا و او که جمعی از قوس را
دو یا بود هم دوازده بود و از لطف صبح و کمال و فضل او آنچه بجات و جلال و جلال حق است و آن
باشد هم دوازده باشد که الاثنته من بعدی اثنا عشر و این دوازده ماه چهار ماه حرام که منها
اربعه و سائر دوازده ماه دین چهار رایت نام الاثنته من بعدی اثنا عشر و هم علی و آخر هم
مهری فرمود امامان از پس من دوازده اند و این ایشان علی مرتضی است چهار ماه ایشان علی
و اوسید عباد و اصیفات و هفتم ایشان علی و اوی علی بن موسی الرضا است و دهم ایشان علی که
زین العقیات اخرا ایشان مهری که او باز پس خلفاست و مادر جمله نبی رسول الله

نور

و هر است چون عدد نام نبوی الطاف کن و یحیی ذلک الذین القیم مراد چهار ماه معصوم باصف است
این دین تویم و مراد مستقیم است درین ماههای حرام باورین دوازده امام بر نفس خود ظلم میکند یعنی
یکند آنکه گناه کند بخود ظلم کرده باشد و یکند بر ظلم میکند آنکه همه برادران یکند بر آنکه مؤمن کفنی و احد
و آنکه برادران خود و ظلم کرده باشد بر خود ظلم کرده باشد و قاتل الشریک و یحیی و شریکان کاروان کند و همه
دست و هم پشت شود چنانکه ایشان پیشتر هم پشت و هم شده اند با ایشان بکوشد و اعلی سائر
باشد و تقوی و بهر کاری را کار بندد بخدای با شایسته که خدای با شایسته و بهر کار باشد قیاد
و عطاء خراسانی گفتند که قتال در ماههای حرام کاری قوی و عظیم باشد مثل قاتل فیه کیون منوح
باید قاتل الشریک چیست و چه نعم هم زهری گفته که قتال در ماههای حرام حرام بود و آخری بود
برای قتل منوح شد این حوچ گفت که عطا بن رباح را پرسیدم که قتال در ماه حرام معصوم است
باند سوگند خود که معصوم نیست برای آنکه دلیلی قاطع و منوح ثبوت اثنا عشر زیاده فی الکفر و فضل
به الذین یحییون و یحییون عامه و یحییون عامه و احوال اعداء ما حرم الله فیحیی و ما حرم الله
زین القیم و اعطاهم الله لا یهدی القوم الکافرین بکفر یعنی که ناخود کردن ماهها حرام را
نکرد بکفر که بکشد بر آن اهل الله کافر شد در جلال میرا در آن سالی و حرام میرا در آن ماهی و امر الله
کند شمار آنچه حرام کرد خدا پس جلال میرا در آنچه حرام کرد خدا یا راست او بیری عملهای
و خدای راه نماید تویم کافران گفتند جمعی علی و مغیران که این چهار ماه را حرام داشتند
از عهد ابراهیم و اسمعیل و کاعرب قبل و عانت بود گفتند ما را کاری نیست و ما بتوان و از پی یکند
بود این ماهها بخور و میخوریم و نخور است که بیکار کی استیصال ماههای حرام کند و رفتند
که در بعضی ماه حرام باز پس داشتند و محرمان با صفر آوردند و نامدی بن بود که صفر احرام میداد
و محرمان حلال میداشتند و از احدا صفر بن میخواند پس ایشان حاجت افتاد که از صفر ناخود
بر میوزان ماه بنی ناخود نمودند با دوازده ماه بکند چون اسلام آمد ماه حرام بحر افتاده بود
و این بعد از روزگار و از بود مجاهد گفت عرب هر دو سال حج در ماهی از ماهها حرام کردند و سال آورد

[illegible]

راضی شدید شما را زکاتی دنیا از آخره پس نیست بر خورده ای دنیا و رجعت از دست مکر اندکی از دنیا
الو چون نوبت عذاب کند شما را عذاب دردناک و بد کند و محلی از برای تنویر گردد و او را چینی و خدا این
چینی قادر و تواناست **این** حق سبحانه و تعالی درین ایام خطاب مؤمنان نمود و توبیح و تنبیح کرد
سنا فی و کما سلی که نمودند از جهاد چون رسول الله جبریت یکتا است برود و از حق طایف
بود مردم بخیر بودند و دران زمین فحشی و دیو ها را مرده و وقت در آمدن توبیت شد بود مردم
خبر داد که وطن گذارند و بغل روزه و روز بفرمود از این سبب تقاضی و نکاحی کرد و در رسول الله
که میخواست برود کم بودی که اظهار فرمود لا یکنایه و نورته کفی یا مردمان آگاه نکر دنیا آگاه بود
سمن رود مکر غدا بتو که رسول الله تصریح فرمود تا مردم ساز تمام کنند چه راه دور بود و دشمن
چون مردم ازین سبب ها این که در حق عن و جل ابن ابی فرستاد و فرمود ای نکستی که ایمان آورده این
جهاد بود و چه کارا داده است که من شان الوند برید و راه خدای و جهاد کردن شما کوانی میباید
و کما علی یکدیگر و اخذ از رفیق و سازان نمکند برای آنکه وقت بیوه و دخل است ای شما را بجهاد دنیا
و دنیا مالتان از آخره راضی شدید و ساری دنیا و منافع دنیا اندک است کدام عاقل باشد که بسیار گذار
و اندک فریاد چون او را بخیر کرد آمد و در کوفتی هیچ دو برضری نیاست پس و عید و زجر نمود
فرمود الو تو و بر شما عذاب سخت نمایند بدرد آورنده و بد کند شما را بقوم دگر و شما هیچ مضرت نیافتید
و سبب یعنی رسول الله و یا احدا و او خدای بر همه چینی تا خواست و عذاب شما و برید کردن
و رضایت خدای شما **الانصره فقد نصره الله** از آخره که از این کفر و انانیت این اهل حق
الغیر از بقول لصاحبه لا تخزن ان الله معنا فان الله سیکینه علیه و انکم
لن تروها و جعل کلمه الذین کفروا الشفلی و کلمه الله هی العلیا و الله عز و جل حکم الابرار
نکند و او را پس بدستی که باری کرد و او را خدا چون بیرون کردند او را اله که کافران حکام دوم بود
بود و نه چون ایشان در عار بودند و چون گفت من از خویشی را اندوه مخیر بدیدستی که خدا با ما است پس
نمود خدا او ای خود را نوی کرد و اند او را باشد که ها که ندیدند او را و مکر و سخن اله که کافران شدند

سیرت و وصفا و در میان رانجی الاخر برای آن گویند که حبشه بر روم غالب گردید و از آنجا
اینان برده او را نزد آنجا حاصل شد بواسطه و بیاض روم بودند یعنی رنگ ایشان زرد و
امروز رسول الله این سخن را گفت و جواب داد قوم من را ندیده من بزبان مولع باشم و مبتسم
مباد از زبان روم را بنم و از ایشان شکیم مرا بقتل بدین فکر و آنچه حندی کف خدای حق سبحانه
و تعالی از فرموده از ایشان شخصی است که میگوید یا رسول الله مواد ستوده تابانم که اگر بیا
در فتنه زبان روم اقم دست از من بردار و مواد فتنه میشد از پس حق سبحانه و تعالی فرموده
ای حکم که اینان خود در فتنه افتاده اند و در کفر مانده اند که فتنه میدادند و در فتنه زبان روم را
میدادند و در فتنه خود محبط است یعنی که کافران در آمده است چون این ایله امدر رسول الله سوره
گفت من سید که یا بنی اسرائیل که سید شما ای بنی اسرائیل گفت چند بنی قیس است و او بخیل است
رسول الله فرمود و ای داء من الفحل کدام درد است که بی درمان تراست از بخیلی بی سید که الفنی
یعنی الجعد بن بنی المذحور و حال ثابت درین معنی گفته است پس حق سبحانه و تعالی وصف افعال
منافقان در حق مؤمنان فرموده ان تصبک ان نغی و نصرفی و جوی و غشی می شود رسالت و حکمت
و عین که در ایشان را عین کرد اند و اگر مصیبت و قتل می بیند خود را بدان گویند که ما خود را
که حرم و احتیاط بجای آوردم و در خانه خود نشستم و درم و کار خود را فراموش و آنچه به ما بود که
ان حرم و احتیاط و از آن مقام که این گفتند برگردند و از حرم باشند قل بگو ای محمد و این محبت
که بماند از آنچه خدای بر ما نازل است و ما را خاص آن که دانیده است از نصرت و ظفر و شمشیر
یا شهادت و در جات بگو هو مولنا و که مولای ما است و مدبران ما است از عصری که از ما صدق
بظفر و حاست اوست و تو کل کل ما بر دست و مؤمنان باید بود تو کل نمایند و نه بر نصرت و محبت
منافقان پس فرمود قل بگو ای محمد هر چه میگوید و چشم میدارند از ما تو فراموش میکنند الا
از و نیکی که با ما می باشد و ظفر و غشی می آید و شهادت و ای که حال کار از آنکه از این در پیون
با دست و با شمشیر و بود اگر دست ما را باشند این یکی حسنی است که ظفر باشد و غشی که اگر دست بر ما باشد

و گفته

و گفته شوم این حسنه و یکی است که ما را در بهشت درجه شهادت خواهد بود و ما نظر کردیم
رسیدگی زود و بدی ما عذاب بخدا در قیامت و باینست ما گفته که در پیون گفته اند که مواد بغیر از این واقع
که با ما است سلف یعنی گذشته رسید احواص و الی آنچه در دل دارند از اتفاق اشکار اند چون شما
حلال کرده و بدست ما گفته که در بدلتون شما چشم دارید بدان که شیطان وعده کرده است از غرور و بخت
باطل و حق الاسلام بمرت رسول الله که ما نیز بر سر اظهاریم و عده های خدا را در اطهار و حق او نصرت
رسول الله انفقوا طوعا و کرها ان تقبل منکم انکم کتمتم و ما فاسقین و ما منعهم ان
ان تقبل منهم فقامهم الا الله کمرا بالله و بر سوله و لا باقون الصلوة الا وهم کسالی
ولا یفون الا اولادهم و هم کافرون فلا تعجلت امر الله و لا اولادهم اما بر رسول الله
لیعذبهم بما فی الحیوة الدنیا و اخرها انفسهم و هم کافرون بگو ای محمد نفقت کنید بطوع
قبول کنند از شما بدستی که شما قوم انوما ایند و ما منعهم و کنو مع ایشان که قبول کنند از ایشان
ایشان بدان ای محمد بدستی که ایشان کافر شدند بخدا و رسول و باینست نماز مکی که هلاک باشند و
نکند مگر که ایشان کار هاست فلا تعجلت فی بکت میا و اذ ترا ما لهای ایشان و نه فرندان
بدیستی که بخوار خدا عذاب نماید ایشان و بدان در زندگانی دنیا و هلاک نماید شما را ایشان
و ایشان کافران بودند ان حق سبحانه و تعالی میفرماید ای محمد بگو که شما مال خود را نفقت کنید بطوع
و رغبت یا بکثافت نفقه شما هر که مقبول نخواهد بود و باینکه شما قوم فاسق ایند و این امر یعنی
است یعنی آنچه شما نفقت کنید از شما قبول نکند چون شما کافرید و اعمال حیوانات و صدقات از کافر
در حال قبول نیستند که علی ایمان و اعتقاد درست قبول نباشد پس بیان این علت نموده فرمود هیچ
نکر از قول صدقات ایشان الا آنکه ایشان کافر شدند بخدا و رسول نکر و بدی کسی که بخدا و رسول
کافر باشد صدقه او مقبول نباشد پس از سر ایشان بگوید اذ فرمود که ایشان نماز نمایند و از اینجا
بیاورد الا از سر کمال و کاهی و این علامت تقواست و رخصی است که مودی نموده که با رسول الله
میسترسد که از منافقان باشد رسول الله فرمود نماز شما هر که نماز آورده و اگر نماز باشد از شما

ی

متن شیوا زمان سوال نکند و نه تواند کرد و گفته اند فقیران باشند که او را هیچ باشد و مسکینان باشند
او را چیزی باشد و نه کفاف و نه برین نور خدای اما السیفه کانت مساکین یعلمون خدای عز و جل
سقفه را مسکین خوانده است و گشتی بود و یا مبلغی از دور و یا گفت که فقیران اهل صفه بودند که ایشان را اما اولی
و مسکین نبود و مسکینان با ایشان و العالمین و دیگر صفه از کوه را میستند ایشان را و انصافی باشد و در مقدار
او خلاف گفته اند و میگوید که شمس الخیر عمل نموده او را باشد و روایت دیگر آنکه عمر بن اود هند و یوایت عبدالله
و حذیفه الیمانی و سعید و قریب بن الصادق محمد بن ابی اویس علیه السلام است که مقرر باشد امام که گفته
صلاح و این بر حد و دیگران اصناف کوه مؤلفه قوی و یقیناً گفته اند ایشان را حق بود و در آن رسول الله
دلایان نرم کردی و استقامت و ادبی تابا باشد که ایمان آورند و بعد از الله میگویند که قوی بود و نزدیک العبد
نور رسول الله آمد و چیزی خواستند که چیزی بدیشان و ادبی گفتند هر چه بخواهند برین مقام کردند و اگر از
برگشتند و ادبی چیزی که بداند صفوان بن امیه گفت که رسول الله مرا عطا میداد و در همه جهان از او شمن
نمود و در این جهان بمن داد که از او دست نوبی در جهان کس را نداشتیم خدا میگوید و اجبت معنی قول الله
قلوهم شیعه و حسن بصری گفتند که مؤلفه قلوب در عهد رسول الله بودند و در عهد ابوبکر منقطع شد و
اهل علم گفتند که ایشان در هر وقت بودند الا آنکه موقوفی است و چه دارد و وجود امام عادل بود و شیعه
که ایشان بر و قسم از مسلمانان اند و مسکینان ساقط اند اما مسلمانان سهم ایشان و بیست و یک
اصناف کوه را داد و کردن بندگان صرف نمایند چشتوبین هفتها گفته اند که مکاتبان از خوشی و یا از غم و یا
از بهای خود بعضی داده باشند یا ناده باشند سهم از کوه با ایشان و چند از کوه را از دست که از او گفتند
منه باقی است و منزه اهل شیعه است که امام یا از امام یا از امام صاحب حال باشد و در وقت که امام متصرف باشد
محبوب است اگر در وجه مکاتبان صرف کند و اگر خواهد بندگان مسلمانان نماز کن و اگر در مشقت و در غایت باشد
و از او کند و سعی و کرم در وجه و ام در آن فضا بشرط امکان و ام را بعصیت صرف نموده باشد و حضرت محمد
علیه السلام فرمود نماز قرضه از نهان باشد که ام را که کوه نه در عصیت صرف نموده باشد امام از بهشت
و ام او بکار و وضعی که از مستحقان کوه اهل جهاد است که ان فی سبیل الله خوانده است چون اهل جهاد صلاح

و بر اطلاق اگر محتاج و در و بشناخته اند اگر نباشد و این منزه اهل شیعه و ساقط است و نه بدین اهل شیعه
اعتبار ندارد درین صنف و منزه اهل شیعه است که اگر او را کوه باشد و او را کوه است و این کوه اهل سبیل
یعنی ساقط بخدا و زوره که می بجا هر گفته اند که بر این سبیل که ایشان را راه آورد و نباشد و چیزی نباشد باشد که
برین خود و در آنچه در شهر خود خدا و نه مال باشد و گفته اند که مهمان است پس فرمود و فی صفه من الله خدا
در مال شما این قوم را نصیب و حق ندارد است و قویضه که در این و شما را یاد الله این فرموده و او همیشه عالم بود
و هست بمصلحت کار شما و حکم است آنچه شما را فریاد و حکمت و صوابی است و صلاح شما در آن باشد مال کوه
یا وجود رسول الله یا ایمان و لیست که تو ایشان برینا چنانکه مصلحت اند و قسم نمایند و در حال غیبت امام
مال از این قسمت کنند چنانچه و مساکین و در غایت و غار بین و ابن السبیل و دیگران ساقط باشند و او بخیر
برین چنانکه خواهد بود که کوه از نصیب یک نصیب است که من نهند و اگر خواهد جمله یک صنف هر وقت
هده چون در شهر مستحق یا در جای دیگر فقر است و در شهرم الا ان یؤدوا و ان التی یقولون هو ان
قل از این خیر است یومین بالله و یومین لیس فی و رحمة للذین امنوا و الذین یؤدون و
الله هم عزای الیم یخلفون بالله لکم لیرضو که الله و رسول الله استخوان و ضو این کوه امی
الذین یعلو الله من مجاد و الله و رسول الله فان له ناصیه جلاله امیها ذلالت الخیر العظیم و از ایشان
حسد را که می نمایند و میگویند کوشش نموده است کوهی که کوشش نموده بهتر است از کوهی که
و بیست دارد و مؤمنان و رحمتی با آنها که بگویند از شما و الله که می نمایند رسول الله ایشان را باشد و در آن
بخلفون و گویند خود را بخیر ام و شما را ساقط را حق می نمایند و خدا و رسول و سزاوار که را حق کنند و اگر کنند
بگویند کان الیم یخلفون بالله لکم لیرضو که الله و رسول الله استخوان و ضو این کوه امی
او را باشد اثنی و در آن جا بود و در آنجا است خاری برکت صفر ماید که از جمله منافقان اما آنکه رسول
الله را بخیرند و این جماعت حرام بن خالد و حلاس بن سید و اس بن قیس و سرات بن زید و عبد بن حلال
بن عبد الله و رفاعه بن زید که ایشان رسول الله را بخیرند و گفتند که انما هو ادنی گفتند که او کوشی
یعنی من جلد که کوشم شنوات سبب نزل این حق رسول الله است و گفتند که حق که در غایت و در حق که

میا و آنکه بسج اورسد گفتند ما هر چه خواهیم بگویم چون باورسد عذر بخواجهیم و آنکار تا ایم که زما
جمعی از مفسران گفتند که ایاه در مودی امدان ما قان نام او نقل بن الحرت و او مودی بود سیاه باله
در آن شده سرخ چشم شوه لعلی و هم الوجه و آن بود که رسول الله فرمود من اراد ان یظهر فی الشیطان فلیظهر
نفسه فی الحرت و او حد رسول الله میگوید که این مکن محمد صلی الله علیه و اله اگر بشنود تو اولا
ناید که انا ما هو اذن سامعه یعنی او هر شنونده است آنچه گویند قبول کند و اگر قبول نکند خوریم یا بوزیر ما
چون این گفتند و خدا حق سبحانه و تعالی فی ایه فی ساد فرمود که اگر گوش نشنود خیر است
خیر شود و قبول نماید و شنود و قبول نماید یا ایه از آن باشد که بشنود و نگذرد یا بوزیر ما
ایمان آورد و گوش بوحی که و مومنانی تصدیق کنند و مومنانی امان دهد و از وزخ این
و رخصی باشد که آن را که ایمان آوردند شما و آنکه ای که رسول الله را میبختد ایشان است عذاب درو
سعدی گفت جمعی از منافقان رسول الله را ناسر می گفتند و خود ندیده اگر این حق است که محمد صلی الله علیه و اله
خبر کنیم که کور است و ناری شنود گفتند آنچه محمد صلی الله علیه و اله میگوید است و شما از خبر بدید رسول الله
خبر داد ایشان از این حال پرسید آنکار نمودند و سوگند خوردند که این کور است دروغ میگوید رسول الله
سوگند ایشان قبول فرمود کور است و اینست که در بیان اوهامین فخر بود سر سویی آسمان کرد و گفت اللهم
صدق صدق الصادق و کذب الکاذب یا خدا یا راست و دروغ این سخن بدان که ما مدهوم شویم و حق را
ایناه فی ساد کور است کوی که دید و منافقان دروغ کوی در آورد مقابل گفت جمعی منافقان
عزاه بود و تخلف نمودند چون مومنان یا از امدت ایشان تحمل آوردند و عذر خواستند و سوگند خوردند و ادا
ایشان بوی خدا می باشد این ایه فی ساد و یخلفون این منافقان سوگند می خوردند یا شارب خفتند و کردند
و خدا و رسول خدا را و ادا که ایشان و خشنود که است که ایشان مومنان را درین بخرا و رسول او را
منافقان خبر است که هر که با خدا حربه کند و مخالفت و عصیان او را و از حربه که فراداده در گذرد او
باشد استحقاق آتش و ذرخ که او را بخاخال و جواب بدست است و ای عظیم و عذاب و است که او را باشد
لَئِنْ لَمْ يَفْقَهُوا أَنْ تَنْزِلَ عَلَيْهِمْ سُورَةٌ تُنَبِّئُهُمْ بِمَا لِي قُلُوبِهِمْ قُلْ اسْتَشْهِدُوا إِنَّا اللَّهُ مُخْرِجُ

ما یخفون وَلَئِنْ سَأَلْتَهُمْ لَيَقُولُنَّ إِنَّمَا كُنَّا نَعْمُونَ وَنُبَعِّثُ قُلُوبَنَا إِلَيْهِ وَرَسُولُهُ كُنْتُمْ تَسْمَعُونَ
میترست منافقان که فرود اوری بر ایشان سوگند که با کاهی ایشان را بخندد و ده لاهی ایشانست بگو ای
استغاث کنید بر منی که خدا برون آورده است آنچه شما میترسید و لایق و اگر بر منی از ایشان گویند بر منی
ما در حدیث شدیم و بازی کردیم بگو ای محمد بن خدا و نشا اهای او رسول او را استغاث می کنید حق سبحانه
رسول الله را از سر منافقان خبر میدهند فرمود میسرند این منافقان ما از آنکه سوگند فرود اوری و ایشان
که گفتند سر ایشان باشد و هفت سر ایشان و این سوگند خبری دهد از ما بر دل ایشان پس برای بفرمود
محمد را منافقان استغاث می کنند بگو ای انوار استغاث کنید که خدا سر سر او شنیده ندارد و اشکارا گرداند و
او را از آنکه شما طهاران میترسند قاده گفت این سوگند را ما فسخه گویند چون در اینجا رسوائی منافقان
و گفتند سر ایشان است این کسی که گفت که ایه در شان دوازده کس امد از منافقان و بیست و هشت
گفته اند که در راه رسول الله آمدند و بر دوشی ساختند و در شیطا بیک ما رسول الله را یکشتر داشتند
و مات را او را بقتل کردند و این حدیثی است که در آنکه خدا جل جلاله رسول الله را بخود دهد جی سبیل
و رسول الله خبر داد و رسول الله امین المومنین را گفت تو امشب در پیش آتیه من بر و امد و زما امد
رسول الله را گرفت بدست و بدست دیگر پنج داشت و حذیفه بانی را فرمود با سابقه بود و پیش رو چون
رسول الله ایجاد کرد که کینی کرده بودند منافقان یکایک را اواز دادند و چون بدادند که رسول الله و سر
مطلع شد آمدند رسول الله فرمود شما را چه بویین داشت که ما را و اگر اید و از پیش ما امد بر گفتند
الله این جای حق نیست و لیکن کاد دشمنی است امین ما بگویم اگر ایجاد دشمنی است و ادعای ما ایم و راه بابت که هر
الله فرمود بخلا و اینست که بگوید و خدای مصلحت از سر ویدی شما و بخت نبی امیر المومنین فرمود با رسول
الله دستور ایشان را که درین بزم فرمود حق احم که مردم گویند که محمد فرمود و میباید خود را بکشتن خدای کار ایشان
مواکفات کند و بگوید گفت یا رسول الله باشد یا رسول الله فرمود زرا ایشان دوزخ که خدای بر دل ایشان زنیاجا
از آن نیست بود و الله تعالی فی ساد که هم عبد الله عمر قاده و وزیرین اسم گفتند سبب نقل ایه آن بود که در
از جمله منافقان و در عزه رسول گفت اندریم از غر اسم نورت فرود و دروغ زن تو و بدو را و در کار و بعضی از اصحاب

تفضل خود پیش هرانیه ترا دادم و هرانیه با شتم از حلالیت مردان فاما پس چون براد ایشان از فضل خود گفتی
گودن بدین و بگوشتن و ایشان بگویند که بگویند ما غصب هر پس در پی استاد ایشان از انانی در دهها
ایشان تا روزیکه باز دست را و وعده را و بدینچه خلاف کردی بخیر را بدینچه و وعده داده بودند را و بدین
ایشان بدو غصب نمیداشتند و لایق نمیداشتند که خدا میان اینها را و ایشان را و از ایشان را و انکار خدا را
نابست **پان** سبب نزول آیه ابو امام با علی گفت که ثعلب بن حاطبه الانضاری پیامد و بار رسول الله
از خدا خواهم تا ما را ببرد رسول الله فرمود بر تو قیامت ما با آنچه داری انک را بشکستی و بگوئی از دنیا
که سکران تمامند و حق از او را بدینکه رسول الله رساند که من حق خدای بیدهم و حقها بدارم
صله رحم کنم رسول الله دعا کرد و ثعلب را که سفید بود خدای زیادتی در دل داشت چون بوجهی افتاد
زیاده شد پس از آنکه پنج وقت نماز در مسجد بار رسول الله میکرد و چون مال زیاد کرد و بیرون مدینه حاکم
گفت نماز چشمتی و نماز دیگر بار رسول الله میکرد و نماز شام و خفتن و با مردان با یکدیگر و چون کوفت
شد و از اینجا بود که از مدینه دور بود اینجا وقت نماز نماز کردن بار رسول باز ماند روز ادینه آمدی
الله نماز بجای آورد چون مال زیاد شد نماز نماز ادینه باز ماند اگر کسی که از این کوفتی احوال رسول الله پس
رسول الله پس رسید رسول الله احوال ثعلب را پرسید گفت بعلان وادی رفته است و مقام رسول
رسول الله سه مرتبه فرمود با و بجه ثعلب چه کرد چون خدای حق و جل اید صدقه فرستاد رسول
الله مردی از جهته بخواند و یکی از انبی سلیم و احکام صدقه بدیشان داد فرمود بر وید و از ثعلب
خدای بستاند و نزد رسول سلیم روید و او را نشستی یاد است زکوة از ویت اینرا ایشان نامه رسول الله
ثعلب خواند و از حق خدای خواسته ثعلب گفت این چنینی است بجای دیگر روید و با رسول
خود به بنیم ایشان نزد رسول سلیم رفتند و نامه رسول الله بدو خواندند و با طاعة لا اله الا الله
رسول الله پس در میان شتران رفت و آنچه رسول الله نوشته بود از آسان شتی بختی پیشانی
بر کرد ایشان گفتند که رسول الله ما را نفرمود که بختی پیشانی از تو بگیریم که حاشا که من خجاست
و گویند مال بخدا و رسول خدا و هم ایشان مال بخت نزد ثعلب ماند همان گفت که این مانده بختی

از خدا خواهم تا ما را ببرد رسول الله

نماز چشمتی و نماز دیگر بار رسول الله میکرد

رسول الله پس رسید رسول الله احوال ثعلب را پرسید

برو بجای دیگر تا من را بخود درین به نیم ایشان نزد رسول الله آمدند و حال هر دو باز گفتند رسول الله فرمود
با و بجه ثعلب و سلیم را دعا کرد بخیر حق سبحانه و تعالی حق ثعلب را این اید و سادگی از ایشان ثعلب
بود رفت و گفت بجه ثعلب و سلیم را دعا کرد بخیر حق سبحانه و تعالی حق ثعلب را این اید و سادگی از ایشان ثعلب
من صدقه بیاورم خیر الله فرمائی رسول الله فرمود بعد از آنکه گفتی این چنینی است خدای فرموده است
تو قبول کنم او بخواست و حالت بر سر کرد و فریاد زد که رسول الله فرمود این است که تو انکم فرمای
و او بجای خود رفت و رسول الله در آن مدت بجای حق رفت و بعد رسول الله بیامد و درخواست کرد
صدقه او قبول کن گفت که رسول الله قبول فرمود ما بگویند قبول نمائیم و او در حق عهد عثمان از و ما
خدا سیر ما بیا که از ایشان نفی از ما فغان کسی هست که ما بخدای نذر و عهد کرد و گفت اگر خدای ما را ما
از مال
دهد ما از این صدقه دهیم و از جمله صلحان با شتم چون خدای عز و جل براد ایشان را از اینچه خواستند
ایشان بان مال بخت کردند و آنچه بدیشان و آنچه کرده بودند بدان ندادند و بخت در شرع عبادت نفع و بجه
انکه خیر اسم زم است و مزموم باشد و بر تفصل کس را زم نتوان کرد و تو گو ایمنی بر کرد و حال خود آن بود که
ایشان اعراض کرده بودند و روی بگردانیده پس خدای عز و جل از طهارت فغان کرد که در دلهای ایشان بود و
نمود رسول الله را که ایشان در کفر خواهند مرد و توبه نخواهند نمود و از اعقاب و خجای ایشان خواند که بجه
بود که ایشان کردند از بخت و خلف و عه الی عیم بقوله ما از و ز که ایشان بر سر و حاضر نشوید انکه حکم
و از آنست و فرمایند و این برای آن باشد که آن وعده که کردند با خدای خلاف کردند و از او بان دروغ
که گفتند و این اید دلیل است بر آنکه لقاء بمنی نوبت نیست چون خدای برای منافقان اطلاق فرمود و از و ز
ایشان را بجه اسلامات بود و با عاق منافقان خدایا نه بنشد پس معلوم شد که لعن الله اید را باشد و هر که ان
لفظ باشد بر حقیقتا معنی با تو اب حمل کنی با و عاقبای بر رجوع خدای عا که حکم و فرمان خاص و از ان
و بر همین معنی بود قول رسول الله من اذلق الله اذلق الله لقاء و من کذبا الله کذبا الله لقاء یعنی که هر که
دوست دارد که سبای او را بر او حو خود بر خدای را بخواند و تو خود بر خدای را و او انکه نتواند بر خدای
دیگر با عقیقه هم فاقا که خلف و عه ایشان و بخت ایشان را بیا که سادگی و فغان ایشان را که بختی ایشان

انسان اگر از این خواهی برایش از اعتقاد و ایمان یا از خدا و انان در اینست تا که با او باشد و او را رسول او
که نباید تو را فراموشی **ان** سبب نزل آیه گفتند انکه آیه در عبدالله ای رسول الله که او گفت لا تنفی علی من رسول
حتی یفوض الی زان تو رسول الله آمد و گفت استغفر فیما نرسول الله استغفار و امر من خواه برای من
رسول خدا از خدا این آیه آمد و فرمود خدا ای محمد استغفار کن و ای این منافقان یا منی استغفار تو برای این منافقا
و تو استغفار تو یک طاعت خواه استغفار برای و خواه برای این که برای ایشان هفتاد بار استغفار کنی مثل خدای
که ایشان را میسر و در تخصیص هفتاد برای آن که در این عده تو دعوت غایت مستحی است و گفتند ای
او جمع هفتاد است و هفتاد را غلبه حق است چون اسامی از اینها و دریاها و اقالیم و اعطاف
که برای این تخصیص کرد هفتاد که رسول و محمد هفتاد بگوید و فرمود خدا تو بگوید اگر بعد از این که برای
استغفار برای ایشان را میسر و پس فرمود این برای آنست که ایشان بخوابند و بگویند یا محمد یا رسول الله و
بخت کافی آن و فاسقا و فوج الخلقون متعدد هم خلاف قول رسول الله و که حوالی میاید
یا ما اللهم و انفسهم فی صیل الله و قالوا لا تنفوا فی الخلق قل یا هتکم الله و ما تو انفقون
قلینکوا اولادکم و لیکنوا انتم امراء ما کا و لیکنون سادند از پس سادگان خشتی ایشان خلا
رسول خدا کار داشت که جهاد کند با الهای خویشی و تنهای خویشی در راه خدا این گفتند پس و بود در کربلا
بگو ای محمد انش و زج سختی از کربلا که شاد را میاید بلیغ کوا و بیا که خفتند و نانی و گویند یا رب یا رب
ایشان اند و خفتند **ان** سبب نزل آیه در غزاه نبوت از پیغمبر علیه السلام خلفه که مدعی فرمایند شادند
ان باز پس که داشته کان خلافت رسول الله و بعد از رسول و کاه داشته و خواستند که جهاد
با الهای و جانی خویشی و در راه خدا و بیکدیگر گفتند که در کربلا می بین و این غزاه نبوت و زایش
ایشان که میاتعلل کرد و خدای این فرمود بگو ایشان که انش و زج تو کم تو است که این که ما سبب میسر اند که در کربلا
دورج چگونه می خواهند که این ایشان دریا میز عاقل و بزرگ باشند که میاید یا کربلا میاید احقره اختیار کند
پس میگوید این منافقا که انداختند بد و دریا که بسیار خواهد گفتی و در لغت لفظ امر است و مراد می
چندین که ای کجای میچند باشد هم از انست خندید و لفظ و لیکنوا هم امر است و مراد هم خواست از ایشان

بیا تو احدی که نیستی چون عذر خدای به بنید و این جز آن باشد که ایشان کسب کنند و گویند باشند خشت
که در روی دهن بن بایند و در آنکه میچند باشند و گویند که شایان باشد که در روی دهن بایند و گویند که شایان
این چشما و این فعل بایست برای آنکه موقوف باشد بر اینست و بقدره و اجمع حاصل میاید و یکی از
منفی میاید و اسباب از راه و بطور و مانند رسول الله میفرماید و تعلون ما علم انکم قبل لا و لیکن
بنی که انچه من دادم ساء انداختند و خندید و بسیار گویند فان رجعت الله الی طایفه منهم فاستاذنک
الخروج فقل ان یخرجوا معی ابدون تعالوا معی عند انکم رضیم بالنعوذ اوله و فاعوذوا مع
الخالفین و لا تصل علی احد منهم مات اذوا و لا نف علی غیره اللهم کفر و یا الله و رسول و ما تو
و هم یستقون و لا یجبت اولیهم و لا اولادهم انما یزید الله ان بعد لهم هالی الی ان یزید
انفسهم و هم کافرون پس اگر از اندر خدا اگر میاید از ایشان پس دستور میخواستند و بیرون شدن را پس
ای محمد بر من نمیاید من هرگز کار ندارم بکند با من بدشمنان بدستی که میاید بدشمنان بدستی او را پس نشیند
با نشیند کان و لا تصل و نماز را بد و هر چه بد از ایشان که میاید بدشمنان بدستی که میاید بدشمنان بدستی او را پس نشیند
شدند و رسول او و بر دند ایشان نافرمانند **ان** اگر خدا تو تو بدست که میاید از ایشان بود و ایشان دستور
خواستند از تو ای محمد و در دند ایشان و انکلی من و بگو که شما هر که باین بیرون نیاید و بدشمنان بدستی که میاید بدشمنان بدستی او را پس نشیند
نکند از وجه اول که از شما این میاید که اعتقاد و جوبیجه دند و در دند چون منافقتند و بگو که انکه چون از شما
من این دادم ساء انکلی من از این معنی چون چنین باشد ساء انکلی من بیرون نیاید رضیم بالنعوذ اولی که
سار می شد بدشمنی پس بنشیند با آن و گوید کان و بیمار کان و لا یصل علی احد منهم مات
و نماز کن با هیچ بد از ایشان سبب نزل آیه مفسران گفتند که عبدالله بن ابی رسول در حال بیماری کشتی
در رسول الله را باین خود حاضر کرد و این رسول الله چون حاضر کرد و فرمود بود و اهلاک حبیب المهور و دوستی چهره
تو اهلاک خود گفت که یا رسول الله من تو انکلی حضور بگویم من از تو استغفار خواستم و برای من استغفار کرد
و مراد از تو است که بگو خود گفتی من کنی و بگویم نماز کن چون بود پس از رسول الله آمد که یا رسول الله
رسول الله و سید نام تو چیست گفت سبحان بن عبدالله فرمود نه عبدالله بن عبدالله که جبار است و است یعنی دوست

تا راضی شود از ایشان پس هر کسی که خدا خوش و نشود از قوم با تو مان پس خدا
راضی میماند و تعالی اعلام نمود رسول خود را که این متخلفان و باز پس ماندگان از جبهه ها نه متخلف
بودند باینکه بنی و بنات شما و عذر خواهی چون شما باز گردیده باشید بنی و بنات ایشان آمده و فرمایان توبه
آنکه توبه رجوع باشد از کما حق که واقع شده باشد و اعتذار از ظواهر آن باشد که اقتضای آن کند که آن
سببه و مانع نبوده است و توبه بخدای درستی باشد و اعتذار درست باشد و مذهب است که قبول توبه و عذر
بخدای عظیم قدره واجب است در عقل و شرع چون واجب باشد و العاد و اگر ها که از مذهب است که قبول توبه
باشد پس رسول خود را فرمود بگو ایشان را عذر بیاورید که من عذر شما نیستم و بجهان شما قبول تمام کند
ما را از اسرار و احبار شما خبری داده است که آن حکم و روج باطل است و زور و استکبار خدا بر اندر رسول خدا
مؤمنان هم بدانند عمل کرده و شما را که توبه میکنند بانه و زور و استکبار شما را باز گردانید باین خدای که است
پیدا و همان است و انکار او همان دانند پس شما را خبر دهد باینکه کرده باشد از بنیت و بدو جزا هر یک را یکی بد
بشارت باینکه حکم در احبار خدا بر این است پس خدای عز و جل خود را از سر ایشان و فرمود زور و استکبار ایشان
توبه توانید سوگند آن خود را چون شما باز گشته باشید از ایشان اعراض نمایند از سر توبه و بیخ و تفویج و
ایشان در گذرید و دست از ایشان بردارید که ایشان بپندارند عینا و حکما اعصاب و ملامت در حق ایشان
نماید نکند توبه و ملامت مؤمنان و مومنان و اسود دارد بکار حق که کرده باشند و ایشان را پاک کرد از انکار که
توبه کنند باینکه که کردند ایشان بپندارند هیچ پاک نکرد و جای پندار و روج است پس جای ایشان و روج با
جزا را که حق کرده باشند و باید داشت باینکه اندوخته باشند و این آید دلالت دارد بر آنکه حکم منافقان حکم
پس فرمود متخلفون که من قرابتان در آنکه سوگند بخورید برای شما است از ایشان راضی شوند بدان
سوگند بخورید و شما را که آنان آنکه ایشان راست سوگند بخورید که شما از ایشان راضی گردید که احوال ما را
باطن ایشان بدانید خدای راضی شود و خوش و نیکو و از این ماست آنان که او ظاهر و باطن ایشان اند
أَلَا عَزَّ وَجَلَّ وَفَعَّالًا وَاجِدًا وَالْأَعْلَى أَحَدًا وَمَا أَتَى اللَّهُ عَلَى سَبِيلِهِ وَاللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ
وَمِنَ الْإِسْرَافِ مَنْ يَخُذُ مَا يَبْتَغِيهِمْ دَائِرَةُ الشَّوْبِ وَاللَّهُ سَمِيعٌ

عبد

وَمِنَ الْإِسْرَافِ مَنْ يَخُذُ مَا يَبْتَغِيهِمْ دَائِرَةُ الشَّوْبِ وَاللَّهُ سَمِيعٌ
وَمِنَ الْإِسْرَافِ مَنْ يَخُذُ مَا يَبْتَغِيهِمْ دَائِرَةُ الشَّوْبِ وَاللَّهُ سَمِيعٌ
بکفر تھا کہ نہ اندر خدا آنچه فرمود خدا بر رسول او و خدا را ای حکم کار است و من الاغرا
و از اهل ادبیه هست آنکه فرامیگیرند آنچه نفقت میکنند و چشم میدارند باینکه حادثه
بدو خدای شنوای دانست و من الاغرا و از اهل ادبیه هست آنکه نمیکند و بدو را جزا و
میکند و آنچه نفقت میکنند بدو خدا و صلوات رسول را بدان ای محمد بدو کسی که ایشان توبه
کردگان از ایشان زور و در او را ایشان را خدا در رحمت خویش بدو کسی که خدا را از زور و رحمت
است بَلَّغْتُ يَا دُرَيْسُ اسْمُ عَفَا وَرُجُوعُهُ اسْمُ عَفَا وَرُجُوعُهُ اسْمُ عَفَا وَرُجُوعُهُ اسْمُ عَفَا
و توبه ایشان و دیادیه و بیایان باشد کفر و نفاق ایشان سخت تر باشد و بیشتر بود برای آنکه در میان
ایشان علما و استادان باشند و با اهل حضرات خلافت اند که از ایشان شنوند و یاد گیرند و این با
اما آنکه پس امن مدینه بودند از قبیل اسد و عطفان و ایشان در کفر و نفاق سخت تر بودند
سرا و از ایشان آنکه حد و مباح و احکام خدا را از آنکه دیادیه بوده باشند و علما و فقها را
باشد و خدای عالم است احوال ایشان و حکم است در اجرای احکام بر ایشان اعلی و ابدی قسم نمود
و من الاعراب یعنی از ایشان اما آنکه آنچه نفقت میکنند در سبیل امرات و نوان میدهند و چشم
ان میدانند بشارت رسیدن سادات و واقعه ها و کوششهای روزگاری و میکنند و واقعه بشارت رسانند
و قتل و آنچه ایشان بخورند و از آنچه بشارت میدهند بشارت رسانند و کوششهای بدو ایشان را و خدا
شنونده کفار و دانسته که از ایشان است و من الاعراب یعنی از اعراب کسانی که ایمان دارند و خدا
و روزی از پس یعنی روز قیامت که از بلی و یکی شب باشد و آنچه نفقت میکنند در راه خدا و از آنکه ایشان
و سبیلها میکنند و میدانند بدو خدا و توبه ادای فعل باشد بر آن وجه که فرموده باشند بَلَّغْتُ
خدا را و ثواب او را و بنی صلوات رسول را و استغفار از گناهش او را و دعای او را و بنی صلوات رسول را و استغفار
از گناهش او را و دعا را و بنی نبی می شناسند و ثوابی و رحمتی میدهند و حقیقتی که صلوات رسول دعا

عنی اول از آنکه ایمان آوردن بمن و اول آنکه مصلحتی نماید بمن روز قیامت و اوست صد
اکبر و اوست فاروق اعظم جدا جدا از حق و از باطل و اوست یحیی و یونس و مال و بشوای غلام است
و خدیجه بن ثابت و الشهادتین و دین معنی گفته است ساکن است صاحب این مظهر فراعن هاشم
منها عن الحسن البلیغی من صلی علیهم و اعرف الناس بالانوار و السنن و اخر الزمان عهدها
النیر و من جن یل عن له فی الغسل و الکفن ماد الذي ردل عنه فنعلمها ان یجزم من علی العین
مخالفان کونیکه از جمله سابقان ابو بکر و درین حادثه و آنچه علی پیشانی ایمان آورد و کلام
بود و ابو بکر و ایمان علی بان و قریع باشد که ایمان ابو بکر را کونید چون چنین بود بشار ایمان علی کفر
باشد و ایمان غیر او عن کویا شد رسول زده و جد خالی باشد ایمان علی با رسول الله و او دعوت نمود با
نکود علی غیر این بنود که او را ایمان پیدا آوردن و اگر رسول الله دعوت علی نمود و علی مکتوب بود و در آن
ایمان نداشت تا وان و غوامت رسول الله باشد و اگر محفل قبول ایمان داشت و سابق و صغیر من و کلام
این را مانع نباشد چون اعتبار بحال عقل است نه بصغر سن چون و را باشد که عیسی علیه السلام ساعتی که او را
باشد و کوبدانی عبد الله انا فی الکتاب جعلت نبیا و جعلت مایا و یحیی و اکبر و آتیه الکتاب صلیا
نوع چنانست و انوار بود که علی نه ساله و ده ساله و بر و ای و از ده ساله مؤمن باشد و ایمان او
قبول باشد و اتفاق است که علی بکار ایمان بناورد و او موافق نبو وید و کوفت را تا در کبی نمود و خود
باشد و در حقیقه رسول الله و چه بعد از وفات عثمان که امامت کوه و این رواند و عیسی علیه السلام
و در الکافری پس معلوم کردید که ایمان علی علیه السلام بوقع قبول بوده باشد و ابو بکر و عیسی علیه السلام
و ایمان امام سابقان انصار در اجماع است که اهل بیعت بودند بر عقب بیعت اول و ایشان هفت کس
و بر بیعت دوم هم بر عقبه هفتاد کس بودند و ان الوقت بود که ابو بکر و مصعب بن عمیر ایشان رفت
توان اسیر شده و اولین کسی بود که در مدینه نماز جماعت کرد و او صاحب رایت رسول الله بود و روز بعد
سوم هجری مکه کشتن و ایمان رسول الله مقام کرد تا شهید شد رسول الله در حق و وفی بود من از نبی
شریف تر ندیدم او را در مکه دیدم و در پی تو شیده و زمین در کلام و شراکتش از زود و غلام از

و در پی هر کس که حق جیس بر دست گرفته و در ما و ایستاد و او ان بود که در حدیث و حق و شاد و امامان
رید لا یقرب و در پی برادرش را که گفتند برایش حرمت و در پی شاد و در پی شاد و در پی شاد و در پی شاد
نیز که از دم برای حرمت تو گفتند و لا کلامی نبود که ان بود که از دم برای حرمت تو گفتند و لا کلامی نبود که ان بود که از دم برای حرمت تو گفتند
خود را اندید که او را که از دم روزید و مصعب برادر خود را در یک گفت و الله که این را یکم فرست و من می دانست
فرستانت برادر خود را یکم حق سبحانه و تعالی و حق او این است و او ماطی و افر الحیوة الدنیا الایة
او ابو عمر بن بود و من حوکم من الایة عرب متفقون و من اهل الدنیا من و علی التفاق انکم
نحن نعلمهم شیعهم من یمن ثم یؤثرون الی عذاب عظیم و آخر من اعنی فواید و فیهم کلام
علاء صالحا و آخر یحیی عسی الله ان یؤوب علیهم ان الله عفود رحیم و اذا نکل من امین شما انما
اهل یادیه سابقان و از اهل شهران کشید بر تفاق نراند شما ایضا و اما سید ایم ایضا از و عذاب است
ایشان را و در پی ان که از ایند شما را عذاب بنزدت و آخر من و دیگران معنی فرستند که اهلان خویش
باشد بعل و کویا و کویا سید شما سید خدا که سهل بکند و ایشان بدستی که از من زده رحمت کند است
مشران گفتند که حق سبحانه و تعالی میفرماید انا فی کلام کون بر کویا شما انما از عیان سابقان اند که
پس من سید اند و چند قبیل اند و مرتبه و حقیقت و اسلام و شیع و عقار و این جمله بر این سید است
نمود و اندرون مدینه هم جمع می افتاد ان که بکفر و تفاق می نمود و معنی شده اند و کلام محمد صلی
غیرانی ما ایشان را مبتلا می نمود و سیدانیم چون تفاق عقیق باطنی دارد بظاهر مؤمن و مظان و باطن
کاف و معر اند و طوهار ایشان شناسی من باطن ایشان را و انا انما عذابکم و در این عباس گفت
که یکبار ان بود که رسول الله روز دیند بر سر من خطبه میفرمود برخواست و اشارت فرمود با ان
پس من روز مسجد که منافق و کفری و کفری نام بود و تفاق ایشان را کوهی داد و از مسجد پس من کویا
نصیحت رسول الله و ایشان را این عذاب است و دوم عذاب کویا است و گفته اند عذاب اول صالحی
کون ایشانست و دوم خویشان و دوستان خود را کشن ثم یؤثرون پس ان که اند ایشان را در عذاب
بنزدت که عذاب و وزخ است و آخر من و جمع می کنند ان که ایشان بکناهها خود اعتقاد و در سبب

و مومنین بر این آیه امد رسول الله فرمود حالک من و حشر را و معنی مذکور بر این است که هر که بر این آیه است
و بجز این آیه را نگیرد و آنست که روزی که خداوند عالم را بفرستد و بعد از آنکه از اهل مسجد الحرام نمودن آتش بر
رسیده یعنی سوخته و رسول الله فرمود این آیه را می خواند که در روز قیامت بر سر او برود پس خدای عزوجل
مسجد خود فرمود که مسجدی که من آنرا بنافش بر تعوی و بر حین کاری ها ده باشند از اول روزی که از روزها مسجدی بخند
که رسول الله او را بنا کرده و در روزی که او در مدینه مقام اخیره بر پا بود و گفتند از مسجد رسول الله است
درین مسجد و الی و سزاوارست که نماز کنی در اینجا و ای آنکه نماز کنی و بالکون و دوست میدارند با کانا و دوست
خدا ابو سلمی بن عبد الرحمن بن ابی سفيان بن زید که از پدر جدشیدری در باب مسجدی که خدای عزوجل
القوی من اول يوم شيدرم از پدرم که رسول الله روزی در حجره بعضی زمان بود من گفتم یا رسول الله مسجدی
بنقوی بنا کرده اند کدام است منشی سنت دینه و داشت و بنده است و اشاره فرمود مسجدی که مسجد
خدا مسجد الدینه امن استسبیل الله علی نقوی من الله و رضوان حیوان امن استسبیل الله علی
شفاجر و جارانها فی نار جهنم و الله لا یدری القوم الظالمین لا یزال یبالیهم للذین یاربیه
فی قلوبهم الا ان تقطع قلوبهم و الله یمکنهم بانکه بالکاردی بر حین کاری خدا و خنوعی بهیتر از آنکه
بالکاردی بر کنایه و بینه پس رهبر شود از آن در آتش و دوزخ و خدا را نماید قوم ستم کاران و الی الی
حیث بناها دن ایشان بوده که بناها ری تهنیتی بود و در دهای ایشان بدان ای محمد مگر آنکه برود دهای ایشان را
و خدای عزوجل که راست است منم و بدانکس هو باشد که بنای مسجد خود بر نقوی و بر حین کاری
خدای عزوجل را بدانکس که بنای مسجد خود بکار جاهلی و بران و خراب و فر و اما اگر بدانکس بنفستد او را در آن
دوزخ اندازد و بدانکس که بنای دین بر فاعن حکم کرده که آن تعوی خدای و رضای و بایش و آنکس که
بنای دین خود بر فاعنه و بیعت کرده از باطل و فساد که میل او در فساد باشد من بنا باشد بکاره و در خط
کرده که اب زینر مبنی بنای و تهنیتی که با کافیه و افتد و بنای آن در قفس آتش و دوزخ افتد
خدا را اوله نماید برده بهشت پس خجسته و تعالی آن خود که آن مسجد علامتی است ایشان را بفر و تعالی
و کون این بنای در دل ایشان مکنی و تعالی است ثابت که در دل ایشان باشد و نایز آتش و دوزخ و بجا باشد مکن

ایشان باره باره شود و بر وجه دیگر می آید که خدای عزوجل بر این بنای ایشان سبب است و تعالی ال ایشان
و این از دل ایشان منع شود تا که الله ایشان باقی باشد و خدای عزوجل اما سبب آنکه در دهای و معافان است
بنای مسجدی و راست است و آنچه فرمود از خراب کردن آن الله استثنای من المومنین انفسهم و الله
بأن لهم الجنة یقاتلون فی سبیل الله فیقتلون و یقتلون و عذاب علیهم حسا فی الثوریه و الی الخ
و القرآن و من افتری بعدیه من الله فاستبشر و ابینکم الذی یأثم و ذلک القوم العظیم
درستی که خدای عزوجل از مومنان تنهای ایشان را و اما ای ایشان با آنکه ایشان را بود بهشت که از این نمایند
در راه خدای عزوجل که از آنکه رکنه و کشته شوند و عذاب و داخل و اجلیست و حق است در توبه و انجیل و قرآن
و هر که و نماید بعد خویش از خدای عزوجل نماید بدیع خویش از بیعی که که در شایان و ان است
بنی است سبب ال اید محمد ان که گفت که چون انصار و اهل البیت سول الله بیعت کردند و ایشان حقن
مرد بود و عبد الله و اوجه گفت یا رسول الله سر می که خدای عزوجل و شری که توبت و اما بگو
اما سر خدای من است که او را بر سید و با او شریک یا و در و سر طعن است که از آنچه جان و مال
خود را از آن حمایت کند و از آن حمایت کند گفت که دریم یا رسول الله گفت پس ما را چه باشد فرمود
بعت باشد گفتند هیچ البیع فلا تقبل و لا تقبل خدای عزوجل و جل این آیه فرستاد ان الله اشتری من
که خدا بخرد از مومنان نفسها ایشان را به بهشت گفت در بیع و شری و دلال و لای ایشان
خدای عزوجل که سبب است و الی الجلال و الی الاکرام و دلال محمد مختار است و با بیع میده مومنین و این را
و لهما بهشت و دوا القرا است نعم المشتري زرب الرحیم نعم الدلال الرسول الکریم و نعم الثمن حسنة النعم
خیر است که اعراب از رسول الله این آیه شنود گفت بن کلام کیت گفت کلام خدا است که بیع و الله
مریج لا تقبله و لا تقبل یعنی سود من است هر که این را فالت و استقامت حکیم پس یا رسول الله
رفت و از آنکه درین شهادت یافت اصمعی گفت و حضرت صادق علیه السلام فرمود که ای دین
نوع خود را نمی شناسی مگر با خود را بجز به بهشت نفر و شری که لای ایشان توبت است بان لهم الجنة من
فیه المخلد العالی فی ظل جود رفیعت شهادت لایها المصطفی و الله یعلم امن را و حین سل بنا

هو

و لایها

تخلی که بغیر از خودی نیست که نصیب کن علی ما مات بالله الله تعالی پس چون آمده روی بجانب آسمان کرد
الهم ان كان هذا هو الحق من عندك فامطر علينا اجلا من السماء اوتنا بعد الهم اجلا خيرا
مجدی که اگر حق است در نزد تو یا آسمان بر ما سخت یاران هنوز تمام نگوده سکنی از آسمان اندر و از برین
و این قصه بشرج و دایه یا ایها الرسول بلغ ما اقول لایه مشروح میشود پس فرمود آنچه که میدو خواهید
ما میروید از بیم بلکه بگزاریم انکافی که انشا الله تعالی ما را در دایه و طغیان متعین میشود و از کجا
است از خدایان بر سبیل عقوبت برگزیده و اذا امر الانسان نفسه عانا نجسه او فاعدا او
فاما فما انكساعته خسر من كان لم يدعنا الا نصي مشه ذلك زين للبريين كما قالوا بطلون
بر سبیل حق را بخواند ما را در اعمال که در بهی خویشتن خفته یا نشسته باشد یا بنده پس چون بر دایم
ما از زبان بگذرد گوید که خواند ما را و یا که رسید بدو و همچنین یاد شده شد مگر آنرا از انچه می دانست
حق بجانب و تعالی را برین آیه قتل صبر را می خرد و برین فرمود و بر آن گوید چون ادبی را اندک که
از بهای و درویشی بر کاه ما آید به ما رجوع نماید و بر احوال خود ما را خواند که بر بهی خفته باشد و اگر
بر جای خود نشسته باشد و اگر بر پای بنده از برای کف و شست چون ما را از کف تمام و بر طریقی
چون در بخوردی و درویشی بنما باز بر طریقی دل رود و روز منبر را پس گوید که اگر ما را خواند و بر این معنوی
که باور سیده ما را بطلند و همچنین یاد است و منی که اندیش برای سرمان و مستعدان آنچه ایشان میکنند
اعمال ما بیند و ندانند که آنچه ایشان میکنند خود میکنند چنانکه فرمود و هم بحسب الفهم بحسب
و لقد اهلكنا القرون من قبلك لما عملوا اوجا فهم بالبينات و ما كانوا يؤمنوا
لذلك تجزي القوم للبريين قد جعلنا الخلافة في الارض من بعدهم لننظروا كيف تعملون
بدین سبب که هلاک کردیم ما اهل و هفتا از زمین شما را آنچه ظلم کردند و اندر بدینان رسولان ایشان
بخشید و آنچه ایشان کردند بدینهم با داشته هم قوم ما قوا غم پس بگویم ما شما را که ایشان در زمین را پس
نا بکنید چنانکه کردید شما حق بجانب و شما آنچه بشنیده بودید با دیگر ما را آنچه کرده است ایشان
چون درو عاصی شوند و ما را هلاک کردیم که بر روی را که پیش از ما بودند و چون ظلم و سب را می نمودند آنچه

نفس
تسخیر و تنگ و معصیت و جد بر کفران با انواع عذاب چنان بود که به غیر از بدینان آمده بود و باقی
و بهی که چنان بیان آوردند پس بعد از تو اهل کفر و کسافی را که ایمان نیاوردند و ما چنانچه از ما
و هم قوم که ما را از کفر و معصیت زنیانند و کفار رسولان نشو و نجوانند و اینا از اهل
کردیم پس شما را در زمین خلیفه کردیم و شما را بر جان ایشان گذاریم تا بگویم که شما چه خواهید کرد
از غیر و سزا و بر این سبب و وعظ است یعنی بدین آنچه ایشان کردند که اکنون بگویم تا شما چه
کون ان بکنید که ایشان کردند با شما از سبب بدینان رسید و اذ انتم علیها ما تبايعت قال لا
لا یخرجون لقاءنا ذلیمت قرآن غیر هذا و بیکه قل ما یقولون ان ابدله من لقاء نفسی ان اجمع
ان ما اوحی الی فی سطران عصمت رفیع علیهم عظیم من لیس له الله ما لکون علیه و لا ادرکم
به فقد ایت فیکم عمر امین قبله افلا تعقلون و چون خوانند بدینان نشانه ای روشن کنند
اما که امید دارند بر ما و رسیدن ما قریب جز این باید که کند و از کوی محراب مرا که بدین تمام از اهل
خودش بر روی بنمایم مگر آنچه می گوید و میشود و من بدین سبب که من میگویم که عاصی شوم بروردگار
عذاب روز جزا برت فل بگوئی محراب را خواستی خدا خواهد و از اینها و اعلام نکردم شما بدان پس بدین سبب که
کردیم در میان شما سالار بدین را بر این ایستاد عقل نمیکند شما حق بجانب و تعالی حکایت بحال
میفرماید آنچه کفار ایشان است چون آیه روشن مآله در هیچ اشتباهی نیست البسیه بدینان خوانند
که از عذاب با توبه امید داشتند و از رسول الله را گویند که قرانی دیگر عنوانی باور که درو باشند
ما را بچشم آورد چون مذمت بنان و وعید بر سران این توانا بدین که بجای آیه عذاب به رحمت
و در کوشان و مذمت بر سران از اجابت از فرمودند که ایشان را جواب ده و بگو که می باشد و ما را
توانا از قبل نفس خود تبدیل کنیم جواب تبدیل فرمود و بر این که تبدیل و قرآن دیگر آوردن مقدور نیست
فرمود و بگوئی محمد که مناعت نمکم الا ان الله یمن و می کند و بنزد من میسر است یعنی من جز از حق نمیگویم
و از قبل خود هر که بگویم که اگر بگویم امین باشم از عذاب روز جزا و من از عذاب خود زیاده پس از من نه
تسخیر و نه تبدیل الا ما یبعث حق پس تبسم فرمود ایشان را بر توبه و صحت دعوی خود فرمود ای محمد بگو که

اندیشید بکنند که من سالها دراز عمری تمام است که در میان شما هرگز افری نمی بود و در خاطر من گذرد و در من
مثل این بودم که خدا خواستی و نفرمودی من این معنی را نمی گویم و توان بشما خودم ساقط نژاد و عقل
را کار نمی بندید که اگر این کار من بودی در مدت چهل سال که در میان شما بودم از این بر من افری بودی رسول
چهل ساله بود که وحی بر من رسید و در مکه ده سال تمام فرمود و در مدینه سبده سال و شش ماه سال
که بخوار و حجاز بنحی پست و از اینجا که چهل سال عمری باشد من انظم من افتری علی الله که یا
او کذب یا بایده الله لا یفعل للبحر یون و یعدون من دون الله مالا یغنیهم و لا ینفعهم
و یقولون هو لا یستعنا عند الله فل ینشرون الله بما لا یعلم فی السموات و لا فی الارض
منی ان الله و تعالی اشر کون پس بستم کار تو را از آنکه بر ما تو را دروغ بگوید و داشتی
او بدستی که امرشان افت که دستکاری بکنند ما توان و یعدون و میسرید از حق و یعدون
ایشان را و سود نکند اینها را و میسرید این گروه شیطان باشد و در دست خود بگوئی که میسرید از حق و یعدون
نداند آنکه در اسماها و لجه در زمینی اندک و منی است و او فاشند از انچه ایشان را باز فرمایند
بر سبیل تو بی ملامت میفرماید که بستم ظلم و ستم کار تو از آنکه خدا دروغ فرماید و چیزی بگوید که خدا
چون بخدا است و او ندانست که می گفتند که خدا ما را این فرموده و الله امر آنها و خدا فرمود
لا یامر بالفساد بل هو یحیی و یموت و هو لا یتوب علی من یتوب و لا یستجیر فی انفسهم و لا یستجیر فی انفسهم
نکذیب کنند از تو آن که می میخواست و یکی معجزات و هر یکی و را این صفت باشد مجرم و کافر باشد و کافر
هرگز نفع و ظفر بمانند و چون نه از عذاب خدای خلاصی نیاید آنکه ایشان عباد می نمایند و میسرند از حق
بنای دله جمع معصیت توانند کرد و هیچ سود نتوانند رسانند چون قادر باشند چون بر سبیل خدا
اینها را بر سبیل میسرید جواب خدای بر این بر سبیم که شیطان ما باشند و در دست خدا اهل طایف است
بر سبیل خدا اهل مکه عذیب و مباد و حیل و اسایق و مامله را و سبیل این بود که ایشان گفتند که
عبادت ما خدا را باید ما از مخلوقات او چیزی اختیار کنیم و او را بر سبیم تا وسیله باشد ما را از عذاب
خدا باشد که عبادت عیب و اسایق و مامله باشد از عبادت او و گفته اند که ایشان از خواستند که ایشان

شیطان

شیطان ما اند را صلاح معاش چون ایشان به بعضی فتنه را بر ایشان می کشند و سوزند و سوزند که خدا
مرد را زن نکند و این چنانکه فرمود و قسمی بالله جهدا یا الله لا یستعنا عند الله من یوت فی رسول الله
که ایشان را بگو سبیل الزام شما امره اید ما خبر و اینجه و حیدر چیزی که او ندانند و ان شفاعت خاتم
او را اصلی نیست که او را اصلی بودی در علم خدا بودی چون او عالم است بجهل معلومات و لجه در علم او باشد
چیزی خود باشد در آسمان باشد و نه در زمین و خدای عالم است آنچه در آسمان و زمین است پس
نات خویش خود فرمود پاکست و فتنه او از آنچه با او بیان می کنند و در حق و میسرید از حق و فتنه و
الناس الا الله واحد و اخلصوا اولوا کله سبقت من ربک لقی فیهم قیامه فخلفون
و رفعلون لولا اول علی الله من ربه فقل انما الغیب لله فانتظروا فی معکم من الخیر و
مردمان مگر وحی است بر من پس خدای که در دانه سخن بودی پیش گرفته از هر یک از هر یک که از روی
ایشان آنچه در آن خلاف میست و میقولون و میگویند چرا تو نفرماید و فرماید از هر یک از هر یک که از روی
میدرستی که غیب خاص من خدا را است پس خشم میسرید از روی که من ایشان را بجهل خشم دارم که کام
حق عز اسر و این آیه میفرماید که من ما جمیع ملت بودند و مکان و نبودند مردمان الایت
و این جماعت باشند و مجتمع بر امری و مستی بر طریقی و این دین بر آدم بود و در آن خلافت نبود تا وقتی که قال
حابل را گشت و وقت خلافت بر پدر او عبد الله عباس گشت میان آدم و نوح ده قرن بود که خلافت در میان
حسن و حسین گشت که ان دین شریک بود چنانکه در آیه کف کف ان الناس امه واحده فبعث الله
مشری و مندر بر یکی گفت که بشما از ابراهیم مجتمع بودند بر کفر خدای جل جلاله ابراهیم را فرستاد
مختلف که دیدند بعضی ایمان آوردند و بعضی کفر ایستادند و گفته اند که مواد جلاله اسلام خواسته است
و این جزو عبد الله معبود است و مکان الناس الامه واحده علی هر یک و اخلصوا عنه و این
تقوینان قول میسرید و این چیزی است که کل مولود یولد علی الفطره فاولاهم فطرتهم صریحه و بیحاشیه
مردمان در وقت خلقت بر فطره اسلام باشد پس از آن بخود شهوان و فله فکر و نظر و در حق و
و بر مختلف شوند هر یکی مذهب و اعتقادی اختیار نمایند پس فرمود اگر نه کلام آیت سابق شود

شیطان

که بنده کان را بجهل عقوبت نگذرد و دنیا و آنکه هر یکی را مدتی واصلی گذارده و فرمود که هیچ کس اعتقاد نکند الا
از امانت بجن خدا نمکد فرمود ما کلام معذرتی حتی نبعت رسولی الا که اینست هر آنکه حکم کرده شدی بیان
در دنیا و آخرت خلاصه میکند تا تو من بجهت شدی و کافی در درخ پس حق سبحانه و تعالی از تو حکم و لعن کاوان
حکایت فرمود که ایشان گفتند و میگویند چو اخذای بجهت امتی نفرستاد و علامتی از آن اید که ما افتوح میکنیم
بر او ایشان معجزه نمود و اگر معجزات رسول الله بی نیاز بود خدای عز و جل محمد را فرمود که بگو که عیسی
راست را و او آنکه معصیت بنده کان در چیست لذا طهاریات و ابواب معجزات پس شمار از سده افتوح است
کند او معصی تو از توبه عید اند پس شافعی باشد رسیدن الهی به شما و افتوح میکند که من تو مقدر
ناخدا با شما چندان رسد و عادی شمارد رجوع دیات و اذا اذقنا الناس حجه من بعد موتهم
اذا هم مکون فی ایتنا فی الله اسرع مکون ان رسول ابکون ما نکلون و چون در چشم فرمود ما
رحمتی بعد از اذوق که رسیده بود دیدشان پس ایشان را بود ساختن بناهای ماکو ای محمد خدا است
تو رساختن را بدیستی که رسولان ما میسند بجهت ایشان میسازند یعنی چون چشم نهاد
مکه را و ایشان را فرستادن یاران و نصیهای دیگر از من سختی و بهاری و خط که با ایشان رسیده بود حق
و تعالی اهل مکه هفت سال خط مسلط کرده اند چون پیشان رحمت فرمود و از او رحمت یاران بدیده اند از
لحم مکو چون پیشان رحمت فرمود ما را ناکاه ایشان را مکی بود تا ب در طعن زدن در دیات ما و در سختی
کردن با رسول ما یعنی چون ما ایشان را افتادیم میبایست در برابران شویم بجای آوردن ایشان را دیات ما
نمودند بآنکه استغفار و تکریم گویند مقابل بن حیسان گفت این مکرانست که گفت که این روزی خدا عباد است
سفلی و کلا و باریدن یاران بنجوم حواله نمودند و نو در آمدن ساره با فرود شدن آن باشد چون ایشان مکو
خدای تعالی سریع مکو تراست و زود عقوبت تراست و عقوبت را بر ایان مکر خدا آنکه در برابر مکر ایشان
بود برای از دواج را و بر نیوای آنکه چون مکو ارد از امهال و استدراج چنانکه فرمود سست در چشم
لا یعلمون و جای و مکو فرمود و امی لهم ان کیدی متبیین و سرست مکو و عقوبت را آن بود که ایشان را لغو
و عذاب فرستد پیش از آنکه در اطهار و تو اسلام سعی کنند پس فرمود ان رسلا بدیستی که رسولان ما

[illegible]

باشند چون بر این تمام و کمال شمار شد تا مثل الجوه الدیاجیه انزلناه من السماء فاستطیع به نیک
الارض من اكل الناس والا نعام حتى اذا اخذت الارض زخرفها وازينت وظن أهلها
انهم قادرون علیها انما امر بالیلا او فاعلنا ما حصدنا كان لم یکن بالامیر لک
تفصل الایات لقوم یفکرون بدیستی که مثل زندگانی دنیا چون اینست که فرو فرستیم این را از آسمان
ایستخه شود بدان رسته زمین از آنچه میجوید و مردمان و جهایا بدان با چون فرا گیر زمین از این
سازد و کان بر نهادن آن که ایشان توانا باشند بر آن آید و فرمایان جنب یار و زمین که می آید و درود که با آن
نیوزده هجرتی جوید و میکنیم نشانیها و قوم را که اندیشه کنند ^{فردم} تعالی عزاسمه حال یار آورده
انفسا بحال ثبات زمینی و گیاه تشبیه داد و فرمود که مثل دنیا و زندگانی دنیا و حال و حیوة دنیا مانند اینی
ما از آسمان فرو فرستیم پس گیاه زمینی بآن آید ایستخه نکند و یعنی از دو دور باشد و با او باشد مادام تا
نیکو و سیراب تر نماید پس تفصیل داد نبات را و گیاه را و فرمود از جمله آنچه خدا چهره یاران بپوشد
از انواع حبشش و گیاه و از آنچه مردم خوردن از انواع بقول و خوب و فو که نا اوتست که بغایت
و نمانی رسد و زمین زینت خود فرا گیرد و راسته شود و اهل زمین بکنان برند که ایشان بآن قادر اند
تغذیه و مکتب ایشان حاصل شود و ایشان را معتمد کنست هم نگاه فرمایان مایه دنیا و تشبیه بر رویا
ان بعضی امانت و معامات و انوار و روده گردانیم و استیصال آن که هیچ از آن باقی نماند و نیست تا چنان شد
و لغایوبی که او نبوده است و موجود نکرده این تشبیه جیت بعضی از اهل معانی گفته اند که تشبیه
باخت که چون باران از آسمان فرود آید بگویند باشد پس نباتات مختلف شود و طعم بگردد و بخت و بختی آید
چون مدتی در عذیب آب کی ماند و خوب کند و خشک گردد و مطاع دنیا و مال و زندگانی دنیا بماند و بعضی
گفته اند که تشبیه نبات است چون در وقت ریح که هوا یا غبار باشد یا بارانهای بی در پی نبات
سبز و تازه چون روز چند بگذرد و هوا گرم شود و باران نیاید گیاه زرد و خشک گردد و پس حالت و باران
بنا و لبث بقاء آب و گیاه میماند پس فرمود ما اینجی تفصیل دهیم و بیان کنیم آیات و دلالات را بر
فرو که اندیشه نمایند ما را و امثال منفع شوند و الله بقوایا السلام و بعد می من کائنات

و تعالی
الاصول مستقیم و خدا میسر اند شما را بسوی سلامت و راه نماید آنرا که خواهد بود راست ^{و تعالی}
فرمود رسول الله و ادع الی سبیل ربک خلقنا انرا به خدای خود دعوت کن و ما بن کار قیام عباد عود باشند
و میان مله و طریقه بنو تعلق دارد و حواله این دعوت بواسطه آنکه در ریح است چون فوبت بدعوت دار
رسد همه کج می رنج است و راحت بی محنت و امانت و الله بدعوای دار السلام خدای شما را دعوت میسر
بسرای سلامت و سلام نام اوست یعنی بسرای خودم و مهمان مهمان من و میزبان من اولی تو که من
کنای بند من دعوت بواسطه و اجابت بمن و دعوتی بمن است و اجابت بتو است دعوتی که تو راست دعای شایسته
است بخوان تا اجابت کنم و بجواب ما برهم ادعوی استجب لکم و آن دعوتی که بمن است و اجابت بتو است که و الله
بدعواتی از السلام اجیبوا و ادع الله و من احسن قولاً ممن دعا الی الله چون داعی الله نیکو باشد
الله باشد چگونه بود اهل لسان گفته اند ان السلام دعاء الامام من دار السلام الی دار السلام فمن یاخذ
لها علیه حرام و من البیة فله الاکرام و الا نعام و برای نفس ساری سلامت خواند که در اقامات و عیاش
و نکبات و بیات ایمن باشد و از اعراض و امراض و حدود و سکوت موت و حشر فوبت خافیه باشد چنان
فرمود اذ خلوا اهل اسلام امین و یولی ائمتهم از السلام خواند که با بجا چون رسد یا نشاء سلام و اطعام
لطعام رسد چنانکه میگوید خدای فرمود افش السلام و اطعم الطعام و صلوا الی ارحام و صلوا باللیل و النهار
نیام و خل الخبثه بیلام نوشتگان نزد ایشان با سلام روند و ملائکه بپوشون علیه من کل باب سلام
و تحت ایشان در آنجا سلام باشد تحسینم بوم یلقونه سلام و از خدای بپوشان سلام بود سلام
من رب الرحیم سلام خدای بر ایشان است که حفارت کناه کاری خود بغیبت بزرگ واری نکرند
خدا بر بیان تا سانس کرد و بپوشید من دنیا الی اصول مستقیم چون دعوت فرمود و لطف نماید آنکه
خواهد تا هندی شود و براه راست و می تواند بود که راه راه بپشت باشد راه نماید آنکه خواهد اهل
گفته اند دعوت عام کرد برای طهارت و محبت هدایت خاص کرد که طریقت است منم لایزال الحسنة
للسنة و زیاده بر حق و جو هم مع و لا یزال اولیک اصحاب الجنة هم فیها خالدون انما
نیکویی کرد نماز آن نیکو تو زیاده در حیات و زسد بر و جای ایشان کردی و نه خدای آن کرد و اصحاب

به باشد ایشان در اینجا جاویدان باشند یعنی کسی که احسان کنند و خیرات و طاعات بجای آورند ایشان را
و جزا باشند از آن نیکو تو زیاده نوحی که در او احسان است استقامت باشد و زیاده و فضل یکی را حق
و از ابن عباس روایت است که من و باحسان و کفار لا اله الا الله و محیی و منی است و زیاده عز و قیامت است
مروارید که او را چهار دوات مجاهد گفته که سنی است که من و محیی و زیاده مغفرت و رضوان است و از آنکه
گفتند که مراد بزیاده و مدار خداست و با عقاید است و از آنکه او را عقلی و معنی است که این معنی بر خدای
و از آنکه این میگویند و بدینان جزا بنی است و خدای تعالی حسن و زیاده بجای عمل کرده است و نفس
بر وجهی که نقص اصل از اصول مذموبان بود ایشان را و او بود و دیگر آنکه زیاده در چیزی باید که هم از آن
بود چنانکه اگر یک چیزی بی خود و او زیاده خواهد هم از آن چیزی و نیز زیاده بر چیزی که از آن چیزی بود چنانکه یکی
کلی خود نیکو باشد که گوید زیاده برین نافه مشکت به پس معلوم کردید که حسن است و زیاده باشد و زیاده
پس فرمود و لا یزحق و جوهر هم گفتی و نویسد بروی ایشان عبارتی و گویدی و ساهی و رنجی و سختی
مذنی چنانکه بروی کافران و اهل دوزخ رسد ایشان اهل بهشت باشند و در بهشت جاوید و خالد باشند
و الذين کسبوا النجات جزاء سبقتهم عملها و حقهم ذلك ما لهم من الله من عاصم کانا اغنیست
و جوهر هم قطعاً من اللیل مطلقاً اولاً است اخراج النار هم فيها لا یزید و الله الله انهم خسران
یاد است ایشان بدی باشد و استقامت برسد بر ایشان خدای بنو ایشان از خدا هیچ نکه دارند و گویند که
پوشانیده باشند و بهای ایشان باز از ایشان نماند و ایشان کرده اصحاب القیامت باشند ایشان در اینجا جاوید **سیار**
چون دگر موصوفان و مطعیان فرمود و یاد است ایشان در عقیدن دگر کافران خود را و اید اول بیان حدیث
با کافران فرمود اینجا آنچه حق تر است به هم و زیاده از اینجا که حق اذن عداوت و زیاده اذن فضل
با هم عدل را کادیده شود و هم فضل را درین اید فرمود چون بجای ایشان دهم یکی یاد است هم
ناعدل کرده باشیم اگر زیاده دهم ظلم کرده باشیم و اگر نقصان کنیم فضل کرده باشیم چه حق است و نهی
و استیفای است و در اسقاط آن اسقاط حق غیری نیست اگر چه اسقاط کنیم اولی و افضل ولی حکمت
آن کرده که سرچا عذاب کفار اسقاط میکنید که بخود سود میکنند که گویند که پوشانیده باشند و کفار

ایشان را باز از ایشان رخسار هیچ نکه دارند و با سبیه و بهای ایشان سیاه بود و پوشانید که بارها بی
بر روی ایشان رسانیده اند و در روی ایشان پوشانیده و ایشان اهل دوزخ باشند و ملازم
افس دوزخ بر سبیل تحلل و باید و يوم نحشرهم جميعاً ثم نقول للذين اشرکوا ما کانکم
انتم شرکاء که نزلت اینست و قال شرکاء هم ما کنتم انما نعتدون فکفی بالله
شقیق اینست و بکنم ان کنا عن عبادکم لغافلین حنا لک تبسوا کل نفس ما اسلفت
و رزق و الی الله تمولهم الحق و کل عطفهم ما کافوا بفقرون و از روز حشر کنیم ایشان را
جمله پس گویم مرا الهار که ابا فریاد استند ملازم باشند بجایگاه خویش شما و ابا زان شما
پس جبرائی گفتیم میان ایشان و گفتند ابا زان ایشان شما را بنویسید بر نفی بالله پس کما
است بخدا گواه میان ما و میان شما بدیستی که بودیم ما از پرستیدن شما بر این غافلان حنا
انجا که باز باید و هر نفس آنچه فراموش داشته باشند و باز گردانند ایشان را یا خدا خواهد
ایشان بختی و کم شد از ایشان آنچه ایشان بر می یافتند **یادکن** ای محمد و زنی که شایسته
در اینکیم در آن روز کافران و کردیم ایشان را از هر جای و از هر مکان پس گویم این مسکین را و
پوشانوا که بجای میباشید شما و ابا زان و اولیا و شما و معبودان شما تا نیکو بدید که شایسته خواهد
در میان شما حکم چنان خواهد بود پس فرمود حکم است که در میان شما و مسکینان تفرقه افکنیم
و جبرائی بنا زدیم و گفتند ان مشرکان ایشان که شما را بنویسید شما شیطان را بنویسید بدینا که
شما و فرمود و این وقتی گویند که بتان ایشان با و از و دانید که ما خبر نداریم از عباد شما و گفته
که این سخن فرشتگان گویند و از آنکه ایشان را بدون خدای عباد کرده اند پس فرماید و کفی که
بسی است گواهی خدا میان ما و شما آنکه شما را بنویسید و ما از عباد شما بوده ایم غافلان
یعنی که حماران به خبر میدادند از عباد شما که ما را خبر میدادند و مقام باز مانند و بدینا
نفسی آنچه گذارشته باشد و کرده باشد از اعمال آنچه کرده اند وجه بوده و چه گذارشته اند و من
کرده باشند و کذا ایشان را و باز گردانند و با خدا برینان خدای که خدای ایشان است و کما شوق

انوار روح که ایشان انوار پسندند اندر ابرو و غل من بر زمین من السحاب والارض ام من بركات
والانوار من يخرج الى من التبت ويخرج الى من الحى ومن بركات الامم يقولون الله
فعل انما تقولون فذلكم الله ربكم الحق ما اذا بعد الحق الا السلال فان يقولون كذا حقت
كلمة ربك على الذين قتلوا انفسهم لا يؤمنون بكوني محمد كيت رزقي مدهم ما اناسان و
بالله نادر شواي وپسای که بیرون می رود زنده را زنده و بیرون می آورد مرده را زنده و کیت
انوار و قوام و این زود که بد خدا پس بگوای محمد ای پس بی برین بد حکم الله پس انسان خداست پرورد
شما حق پس چیست پس از حق من کس را می بیند یا بر من یک خبر شما کذا که عجیب و واجب است و حق
پروردگار تو من اها و الله ما فرمائی گویند بهرستی که ایشان نیک و نیکان حق سبحانه و تعالی رسول الله
فرمود که ایشان بگوای بطریق مجاهد که کیت حقه شما را رزقی مدهم از انسان بیادان و از زمین نیاید
از انسان تغذی بر روی زمین پس یک کیت الله او مالک سبع و بعضی شنوای و پشای شاست و قادر است
بوافریدن آن بر وجهی که بپسند و باز شنود و نگاه میدارد و انوار امانات و معانی است که خدا بر
مولا ن انوار فرشتگان که شیاطین را باز میدارد و در حبسهای مابین زمین و آسمان خدا که علی زما مکتبی
از انبیین باز دارند و کیت الله زنده از مرده بیرون آورد چون حیوان از قلفه و سمع از غم و مرده از زنده
بیرون می آورد چون نطفه از آدمی و تخم از مرغ و کیت الله ندیو کارها کنند و اسان در زمین چون انوار
از ایشان سوال کنی و برستی جواب این باشد الا انکد کو بند خدای است و این همه در حق قدره اوست پس
اعتبار از نورند بگوای انکه شما بنویسید از عذاب خدای و عذاب او خدایت میکند چون او را بنیاید و سکر
نعمت و بجای آورد و بیکه منقطع که اندر شما مواخره نماید عاجلا و آجلا فذلک الله پس بخدای که موصوف
بصفات کامل خدای حق و معبود مطلق شما اوست و حق اینست از بعد حق باشد الا ضلالت و کس از حق
چون از حق در گذرند بجز از ضلالت قدم بیرون نگذارند پس شما را از حق و اخراج و روشن و باز آید
باجتناب و ابرار و حج چگونه میگویند پس فرمود که کذا یعنی چنانکه خداست و واجب است که بعد از حق حق
ضلالت باشد چنانچه حق گشت و واجب کرد بیکه عذاب خدا بر ایشان باشد کافرانند و کفر بعبادت و لهابت

و انکد ایشان ایمان بیاوردند و ایشان در کفر میبود و هیچ اخبار ایمان نکند قل هل من شرکاء من
الخلق ثم بعدة قل الله یبدو الخلق ثم بعدة فانی توکلون قل هل من شرکاء من الخلق
الحق قل الله یبدو الخلق ثم بعدة فانی توکلون قل هل من شرکاء من الخلق
کذا تقولون وما یبغ اکثرهم الا ظنا ان لا یغنی عن الخلق ان الله یعلم ما یفعلون
بگوای محمد خدا ابتدا او را بد خلق را پس با ذاتی پس را بر کنده میشود و بگوای محمد ای هست
ایا از ان شاء الله راه نماید بگوای محمد خدا راه نماید بگوای محمد و او را و تراست که بگوای
کذا از انکه راه نماید بگوای محمد که راه نماید پس چیست شما را چگونه حکم میکند شما و ما یبغ و برین حکم
پس ترین ایشان ملک کان بودن بکنر از ان حق چینی بدیستی که خدا دام است بدیخته ایشان
ای محمد بگو مشرکان که حق کس هست از ان ابازان و معبودان شما که انرا بخدای شریک کرد
در عبادت که او بر سبیل ابتدا خلق تو اندر او برده اعاده تواند کرد یعنی چون بیافریند و بعد از ان تواند
که ایشان جواب دهند تسلیم نمایند که معبودان ما این توان کرد و این حق فعل خدا باشد پس
اینست و اگر عاقلانند و جواب گویند بگوای محمد بگو که خداست پس ابتدا بخلق کرد و با عاقل عین قادر
از انجا که تا دلائل است پس ایشان چون از این التزام و محبتی نیست و اگر خواهد و اگر نه و غیر
می بگویند و از این میگویند که و اندر بجای بیوند بگوای انرا انما حق متظاهر کرد و که چنانکه هست از این
شما که او کس را بگوای راه نماید و ایشان خود میباشند و میدانند که بتان راه نتوانند نمود بتان حیوانی
جمادی و غیره الخ و عذاب ایشان نکند و که معنی فرستادن و بگوای خدای باشد که خلق را راه نماید بالطا
که بایستد کان کند که ایشان عقل بخشد و عین کند که نظر کند و راه دهد و توفیق دهد بر شایع ایشان و او
گویند پس چون تعزیه از عذاب است نعمت اخراج و هدایت از خداست کدام اولی تر است و سزاوارتر است
پس بگوای که کند و سخن شنود کسی را که او بگوای راه نماید یعنی خدا را و اطاعت او و ادب با کسی که او بپسند خود
و راه یافته باشد و راه نداند الا که او راه نماید پس چیست شما را چگونه حکم میکند یا اهل اجنبی حج و راه
چون شکر از جمله برانکه ضلالت نماید برین سوال دارد و گوید و اگر بر اصنام جامه حمل کنند گویند که اصنام

باطل بود و بعد از دست و در لایبان صد نهوات که جای دست و توانا برای ان شفا خوانند که جمل در دست
دو لایح بچشم علم نباشد و قرآن باید علم است و هدایت و دلالتی است که بحق راه نماید و رحمتی و نعمتی است این
قرآن مؤمنان را که با ایمان آورند و بوقضای او عمل نمایند بگوئی محمد بن مودمان را که بمل و منع دیاناد
توان بود بگوئی بفضل خدای سادان باشد و بر حمت او خوشدل و بازان باشد این هر دو جمع
این حق است از آنچه اهل دنیا اجماع میکنند بوسیله خدای گفته که فضل خدای توانست و رحمت او انکه
اهل قرآن گردانند مجاهد گفته که فضل خدای قرآن است و رحمت او ایمان است کسانی گفتند که فضل
ظاهر است و رحمت او باطن است و لیسع علیکم نعمه طاهره و باطنه و الذنون معری گفته که فضل
الله هبت خفایست و رحمت بخات از دوزخ و تورات حضرت محمد باقر علیه السلام فرمود فضل الله انرا
بر رسول خدا محمد مصطفی است و مراد بر رحمت او بولایت علی و نقی است و بجهل ازین نوع بود محمود است
نوحی بن جابر انهم الله من فضله و نوحی که نه ازین نوع بود مذموم است لا تفرح ان الله لا یحب
قل را بستم ما انزل الله لکم من رزق فجعلتم منه حراما و حلالا قل الله اذن لکم ان علی الله تقربوا
علی و ما ظن الذین یفترقون علی الله الا ذلیم ان الله لا یؤتی فی القلوب الا الذین یشاءون و الذین
لا یؤتی کون بگوئی محمد ای چه بنید شما آنچه فرمود سادش و از روزی پس بگوئی بد شما
حلال و بعضی حرام بگوئی محمد خدا دستور داد شما را بای خدای بایند و ما وجبت کان الله به
باشند بخدا دروغ روز قیامت بدستی که خدا را بنید خداوند و فصلت بر زمان و بی یشتون اینها
شکر میکنند خو عز وجل یبای رسول الله در این آیه خطاب فرموده است بمشکران عود رسول
که ای محمد بگو موافق کافرا که بخود چنین خا که حلال بود حرام کرده اند و آنچه حرام بود حلال کردند
کای شما بدید و دانستند آنچه خدای فرمود ساد برای شما از روزی حلال شما از ان بعضی الحرام کردند
چون بجهت و وسایله و حرام و بعضی با حلال کردند و ایدموا از این خود میدید بگوئی که خدای
دستوری داده است و بدین فرموده است یا شما از خود انحراف کرده اید بجهت و بدستی انکه خدای
و انرا کرده چون تفسیر اولی اطل باشد برای انکه خدای دستور نداده باشد بمایل الا انکه ایشان اقوال

باشند و دروغ بخدا قیامت بدستی که خدا را بنید خداوند و فصلت بر زمان و بی یشتون اینها
باشند چه خواهد رفت عا که انرا اید و اب و رحمت نیست که بجهت قوا بخدا و بیری شما بندگان ایشان
دست که انرا اید و اب و رحمت نیست که بجهت قوا بخدا و بیری شما بندگان ایشان
نیز و بسیار است فضل و بی شمار و بی یشتون مودمان شکر نعمهای و نمیکند و کفران نعمت و بنماید آنچه
بدیشان می رسد از بواله غوبت و افعال بد و کور و ایدانست به دلیلت بیا که جای نیست هیچ را حکم
از احکام شرع و دست که او سخنی گوید در بخور الا ان اتفاق احصای نام ناز جمله اینها نباشد که بعد از انرا
کرده اند بر تحمیر و تحلیل و ما کنون فی شای و ما تفلوا منه من قرآن و لا تعلمون من عمل الا انک
علیک شهود الا فیضون فیه و ما یغیب عن ربک من شغال ذره و لا فی السماء و لا اصغر من
ذلک و لا اکبر الا فی کاد مبین الا ان اولیاء الله لا خوف علیهم و لا یحزنون و باشی
کاری و توانی توانان قرآن و نکند هیچ عملی که انکه باشم ما بشما احضار چون شروع کند در ان و غایت
از پروردگار و بوج شغال ذره در زمین نه در آسمان و نه بکوچک از ان و نه بزرگ مکن نوشته است و کتا
دوشن الا ای محمد بایان بدستی که دوستان خدا را توسی نبوده بر ایشان و باید که ایشان اندوه خورند
سخن جاد و تعالی خطاب فرمود که محمد و جمل امت محمد درین آیه و اسئل الله مراد ایشانند بفرموده ای محمد
چون کار خطاها نباشی و هیچ فانی نخواهی و از ان خبر ندی و هیچ عملی از اعمال و معنی از اعمال نکند الا که ما بر
جمله کواه باشم و خاص می بینم و میدانم جز این و قوا سخفاق ان بر ما بینم و این از برای ان فرمود ما مکلفا
مقبه و مضطرب شوند و عاقل و بجهت نباشند یا بشند که بدیشان رقیبان و نگاه بانان اند و از سر سر
و کونای بپش بکنن که خدای کواه است بر آنچه ایشان در ان شروع بنماید و از وعایب بشوند و دور
از اعمال ایشان شغال ذره هم نمند و مو رجه بشد راسان و نه اند و زمین و نه گفت از ان و نه بزرگ تر الا که
که بدوشن نوشت و ثبت کرد باشند و کان کذاب لوح محفوظ است یا صحیفه اعمال ایشان احاطه نماید و کاه نا
دوستان خدا را هیچ خونی توسی نباشد ایشان فرمودند و وقتی که دشمن خدای از عذاب بشود و ایشان
گوئی شوند انکه این باید دارند و این منقذ است یا بشند که بشوند و بعد از رسول الله می رسند

بی انکه در شرع

من اولياء الله فهو اوليا خدا مانند که پدر ایشان لطف بود چون مردمان ایشانند خدا را یاد نمایند
خبر که از رسول الله شنیدم که فرمود خدا را سبکی اند که ایشان بفرمان باشند نه شهیدان
و شهیدان را بر ایشان عظیم بود روز قیامت بمان ایشان اخذی گفتند یا رسول الله امان کنند ما را
دوست داریم فرمود اما من که با کذب بودی تا بدی برای خدا بی آنکه میان ایشان خویشی و دشمنی بود و بی آنکه
یکدیگر بکشند و الله که در ایشان نور تابیده بود و ایشان بر منبرهای نور باشند چون مردمان غیرند
نورند چون مردمان اند که ایشان باشند و این خواهد آمد الا ان اولیاء الله لا خوف علیهم
لا هم یخزون و از حضورنا میر المؤمنین علی رسیدند فرمود ایشان اند که بوده باشند شیطان برای
ایشان اب میور و باز عترت های ایشان که دیده باشند روی ایشان زرد شده و از کوسکی کشیده باشند
روزی داشته باشند عکسهای ایشان باریک شده باشد و صورتی که لای ایشان خشک شده باشد
الذین آمنوا و اتقوا لهم البشر فی الحیوة الدنیا فی الآخرة لا یسئلکم عکال الله
هو القهار العظیم و لا یخزیکم فوالله ان العزة لله جمیعاً هه التبریع للعلم الهه بکر و بد
و ایشان بر همین نزدند لهم مر ایشان را اشاره ده روز یکسانی رسیده و آخرت بدل کردن بود و خدا
خدا و ان است دستکاری بر ایشان و لا و الله بکین مکنا و ناکفرا و ایشان بدستی که عزت مر خدا
جمله است شمای دانا حق عز وجل فرمود اما آنکه که و بدند خدا و رسول خدا و مایات کتاب
خدا ی ایمان آورند و از خدای ترسند و از نواهی اجتناب نمایند و در معاصی بگردند و با او کار نمایند و در
که رسول الله را برسدند که ولی خدا گشت فرمود خدا ولی الله دوست بود و من امیر المؤمنین که در آن
خدا ی بن مرده است و دست کسی که با او کج کننده بد و برادران شایسته با امام است این دو خصم که خدا
در پی اید و کفر فرموده است و وجه من بر فضل حضرت و حاصل بود او را از این سبلی الله گفتند و اما
سابق بود و تقوی مقتدر بود او را اول امیر المؤمنین و امام المومنین گفتند پس او را دوستان او را و قضا
او را این اشاره دادند که لهم البشری مرانی مؤمنان و صفی و بر همین کاران مهندی را اشاره است در
و زندگانی دیا و در آخره و اشاره در دنیا چیت آنکه عباد بن الصامت گفت که از رسول الله پرسیدم

در این رسول الله و من حضرت علی علیه السلام

فرمود الرابا الصلوة بر طه السلام او بری له خوانی بگویند که مرد مسلمان بند خود را از برای او بنده و نشان
آخرت است و هر یک که که نشانه دنیا است که فرشتگان در دهن بند و در وقت مرگ و کوفتند لا
تخافوا ولا تحزنوا و ابداً لا تجد الی کم توعده و نشان آخر آمدن فرشتگان است با استقبال مؤمنان
و اشاره ایشان است که سلام علیکم طمطم فاضل حاله و نشان دنیا است که بر زبان بفرست
الذین آمنوا و نشان آخره است که در جزاء اعمال ایشان و اما من اولی کاتبه بینه من فرمود لا
تبدل الکلمات الله خدا را بدیل نیست و عده های خدا را خلی و تغییر نیست ذلت هو الفوز العظیم این
کرامت مر متقا از ان و زی عظیم و ظفری بر کوا است پس رسول الله را خطاب فرمود و تسلی و دلاری
فرمود ای محمد بنایر که ترا دل است و اندو هکین که در اندکها ایشان در کذب تو وند بر ایشان در ابطال
تو من که خدا وندم با قیام و غیره و علیه مر خدا بر است دوستان او عز و نباشد و غالب نشان او دلیل باشد
مغلوب بر دشمنان تو غلبه کند و تر با ایشان ظفر و هذا ان نص رسلا و است شمای اقرال ایشان
با قول و احوال و افعال ایشان آنچه گویند شود و آنچه اندیشه و بران عزم نمایند و اندیشه خدایا
و هذا ان الله من فی السموات و من فی الارض و ما یتبع الذین یدعون من خون الله
ان یتبعوا الیه الطلک و ان هم الا یخترعون هو الذی جعلکم اللیل لیتکونوا فیها و النهار
لیبصرکم ان فی لیل الا یات لیلکم و کسبون ای محمد بدستی که مر خدا بر است آنچه در اسم
و آنچه در زمین است و بر وی میکند الهه میخاند جز از خدا اما از ان بر وی میکند مکران بر
و بدستی که ایشان نیستند مکر و روی میگویند هو الذی و الله را نیست که مکر و شمار ایشان را مکر
دران و در برای دیدن بدستی که دران نشانه اند و قوم را که بشنوند حق سبحانه و تعالی
بدانید و گاه باشد که هر که در اسم اله است و هر که در زمین است از فرشتگان و ادمیان و پیمان مر خدا
بر اندیشه بنیکان مر مرستان او نیستند چون ایشان که عاقلان باغوانند بنیکان او باشند و مر خدا
خدا تواند بود و این کافران که بدون خدای بتان را پیش شدند و ایشان را مشرکان میخوانند چه چیز
که ایشان انرا متابعت میکنند خدای در خدائی الهیت شریک محال بود و ایشان جز متابعتن

که بخت بود پس علی السلام گفت آن بنده کو بختیم که او سلامتی طلب و آید از بد گفتند نویسی یا جانان
ما تو را باطن از هم حاشا گفتند تا تو را بدیدیم تا احوال تو بگویم تا بخت تو بود و چون بدیدیم تو پس انداخته خود را دور
که بدیدیم از آن جناب چنان علاون را گفت که دیار بنده مرا بوفس که من شک تر از روی چند زندان او کیم و او طهره
تو نیست که با هیچ پوست و استخوان او بیاداری چون یکبار گشتی اندوه من بازگردا گل گشتی و از جانب دیگر بروند
باز آمدنجا و دهان باز کرد تا هر جا بفتش کرد اندر دماغی فراموش دهان بزمین و گفت که در رویان سری هست
اندر خنده مایه و را بود در جگر است که مایه و یکان مایه را فرو بردن مایه را مایه دیگر بود و بوفس در شکم مایه
محبوب من گشت و حق سبحان و تعالی شکم آن مایه را و چون آگینه کرد اندوه آن مایه و هفت دریا که در
عجایب بخت را بدید چون او را بیخ اهل دریا شدند و بموافقت ایشان گفتند لا اله الا انت سبحان انت
من العالمین و از چهل شبانه روز در شکم مایه پانصد و بیست و یک روز مایه را بیخ انداخته و آنکه
نیز راه باله و هویم من پس در شکم و بیست و یک روز و بیست و یک روز و بیست و یک روز و بیست و یک روز
آن در شکم و بیست و یک روز و بیست و یک روز و بیست و یک روز و بیست و یک روز و بیست و یک روز
نست که در شکم و بیست و یک روز و بیست و یک روز و بیست و یک روز و بیست و یک روز و بیست و یک روز
حلال شود و گفت نمیشدی اکنون ایشان ایمان آورده اند و در از روی دیدار تو بوفس علیه السلام آمد
بر شهر رسید شبانی او را بدید و گفت تو چه موی گفت من بوفس بنی متی ام گفت پادشاه و مروهان
در از روی تو اندر او شهر نموی فرمود که بشهر میروم و چون تو بشهر روی پادشاه را از من سلام تو
شبان گفت تو عاده مردم این شهر را می هر آنکه دروغ گوید او را بکشند اگر از من بپرسد خواهی که بگویم فرمود او
و این سنگ کوه تواند ایشان پادشاه را خبر داد گفت موی بدین شکل و بدین هفت دیدم گفت که من بوفس بن
متی ام سلام من پادشاه و رسان پادشاه گفت که این گداز است مامدی است که او را طلبی نام ایشان گفت
و این درخت سنگی که ای می دهند پادشاه را بخت بد و زیور را با جاعلی از مروهان تو را گفت بروید اگر دست بکش
نزد منی و بدید که که بوفس بنی ایشان بدان مقام آمدند ایشان از شک و درخت سهند طلبید که بوفس
در اینجا بود و بنی ملک را سلام رسانید که ای دادند ایشان پادشاه و از این خبر دادند پادشاه دست ایشان را

و او را بخت بود و نشانده این جای بنویسد و پادشاهی فرست و خود بطلب بوفس شتافت تا که او را دریا
و در رخت بوفس برود و آن شبان چهل سال پادشاهی کرد و کوشا و زینت کلام من فی الارض حکم میا
اوقات بگویم که لاس حسی بگویم و میانی و اگر خواستی بروی کار تو هر چند بگو و بدید که در زمین اندوه ایشان
جمله ای تو بگو که توانی داشت تا که باشند مؤمنان **ما** اگر خدای تو خواستی که ایشان ایمان آورند بر
اگر او اجار هر چه در زمین است ایمان آورند به با اختیار پس تو ای محمد منجی که هر دو ما را با کمال ایمان دار
تا ایشان مؤمن باشند تو این توانی و در زیر تو میاید خدای تو اند و خدای بدین قادر باشد اما کند برای آنکه ما
باشد اما کند مانی حکمت و تدبیر باشد و ما کان لفسن ان تو من الایمان الله و جعل الزین علی
الذین لا یعلمون قل انظر و اما فی السموات و الارض الایات و الذین عن قوم لا یؤمنون فاعلم
بیتل و ان الایمان انما الذین خلوا من قبلهم قل و انظر و انی معکم من الشیطان ثم یحیی
و الذین آمنوا الذین حقاً علیهم فی التوین و یبوءون فی نفسی که کردند که خواست خدا و بکند بدید
اگر او در حق باشد تو ای محمد چشم دارد که چه خواست در اسماها و زمین و چه بکند ایشان را و چه بکند
از قوم که بکند و بدید که این بخارند مکر مانند روزهای اله که گشتند از پیش نشان بکوب چشم میدارند
که من بسا از جمله چشم دارند که در بن برهان رسولان خدای را و اله که با بکند و بدید که چینی واجب
بر ما بر هایدن مؤمنان **ما** یعنی هر چه می را با سکه ایمان آوردی آنکه خدای او را بکند تا بدیدن و بدید
یعنی علم باشد یعنی هر کس ایمان بیاورد و اله خدای تعالی آن ایمان داند و چشم او لغت عذاب و برانگیزی باشد
مقل خود را کار نه میداند و عقل خود را استعمال نکند و ساید که رجس یعنی خدایان بود و در مقابل لطف و مکن
یعنی خدایان کند و فرود گذارد کسی را که ایشان ندانند یعنی اندیشه نکند تا بداند و بکفر اسرار کند و آنکه گفت که
سود کند با ت و دلالات و هم کند که از بجهان ان نومی که ایشان ایمان بیاورد و چون نظر کند و دان بر وجهی
منوره علم باشد یعنی ایشان را ان ایات هیچ سود نکند پس فرمود که هیچ سود نمیکند و منتظر میباشند ایشان الاله
رو کار را آنکه بشنای ایشان بکند و بشنای عذاب استمال که با ایشان رسید و خف و مسخ و صاعقه و طوفان
یعنی هیچ مانند زاد و باری است که باشد و اکنون عذاب مانده است که با ایشان آید بگوایان که منتظر

سقطه

یکی بنویسند و واکه کند و واکو بران سیه که کوه باشد و رو یا عقوبت بشنماید و حجت حال
بماند و اگر کند یک حجت بر او یک سیه نماید و حجت بماند بر او و پس فرمود هلاک من غیر اجماع
ای میانه عبد الله عباس گفت هر که احسان و بیعت زیادتی نماید بهشت رود و هر که اسباب و
زیادتی نماید و در آخر هر که احسان و بیعت بر او باشد از اهل انوار باشد و در پی و بهشتش برود
بنشین صد و هشتاد و بیست و یک حالت منافقان می نماید سبب نزول آیه این عباس گفت که آیه در اخفشی
شرقی آمد و مردی بود شیعی شطرنج و گفتا چون رسول الله را دیدی چه سخن نگو گفتی بر او و در
او و در آن نداشتی که بر آن گفتی عبد الله شطرنج بود از منافقان چون رسول الله را دیدی سخن
انگیدی و روی تو سدی تا روی یغی را به بند و یغی را بر او به بند جو بخت و نهالی فرمود این
یک و آمد سینه های خود را روی از شیدان قرآن نمی کرد و انداخته می نمود تا قرآن بشنود و کس روی
در آن خانه بشنود باز تعجب روی دلیل سازد و بر نفاق و چنانکه فرمود است تخفوا منه تا پوشیده ماندن
و نهان شوند یا خدای رسول را و مؤمنانی بران اطلاع ندهد و بر نفاق ایشان آگاه نکند و از وقت بودی که
بر سر کشید یعنی با علم ما بیرون می داشت آنچه ایشان می کردند و انداخته می کردند و در علم او نهانی
اسرار و اعلان ایشان که او عالم است و دانا و آنچه در سینه هاست و ما من ذابقی فی الاصل الاعلی الله
و نه ما و علم مستقرها و متوجهها فی کتاب عینی و هو لا یخلق السموات و الارض
سوره انعام و کان عرشه علی الاولی لیسوکم اهل احسن علا و ان قلت انکم مبعوثون من
اللیقولن الذین کفر و ان هذا لا یستحقون و ان احسن ما عنهم العذاب لیسوکم اهل احسن
لیقولن ما یحبسهم الا یوم یا من هم لیس مضر و اعنهم و احق بهم ما هم ما کانوا یستحقون
و یحبسهم در زمین نیست مگر که واجب است بر خدا روزی او و می داند اما او و و بعد جای وجه
است در کتاب روشن و نورانی و او ان خدا نیست که میافرید یا سا اهل او زمین را در شش روز و بود و بود
برای باز می آید سارا نگو تو است بجز و اگر کوئی بگوید بهرستی که سارا بنده کان باست از زمین و است
الله که کان زمین است مگر سحر و روشن و لایق و اگر

چنان داشت و او بران ایستاد و از او بدیشان نبود مگر و بره از ایشان و بر سر بدیشان آنچه ایشان بدان است
یعنی هیچ جنبه نیست الا که بر خاست رزق و روزی ایشان و علی جوب را باشد چون خدای عز و جل
ما من روزی ایشان گشته است و متکفلان شده بتفصل کوئی که چون مرادی واجب شده است خدا
بنده کان او کند و می داند ما و منزل و قرارگاه او را شب و روز و اعمال او را و نمی نمایند مجاهد گفت متفرج هم ما
و متوجع طلبیدر هیچ گفت متفرجش بام حیو است و متوجعش چون دیجات گذارند و بعضی گفته
که متفرجش نیست است بیانش قول الله تعالی فی صفة الجنه حنت مشرق و مقام این هم در کتاب روشن
لوح محفوظت نوشته و مثبت کرده است یا نکه او عالم الاراست برای آن که در نافش نشان و الطیف باشد
بنده یا آنکه شنو اندازید و مکلان و هو الذی و او است خدای که بیافرید یا سا اهل او زمین را در شش روز
یا نکه می توانست که بکلیت توفه العین افریند یا نکه از یادیت خلق کار بر نیست است تا بشنوند و بدانند
که کارها بیانی پسندیده است تعجب نکنند و بشنوند از آنکه اسان و زمین افرید و بار و هو بود و عرش او
این همه که افرید بر یک حکمت نام تا زمین را مسکن بنده کان خود کرد و از اسان اسقف ایشان و سیاه بافت
که اند و زمین با انواع نعمت بر ایشان گرامت فرماید و ایشان را تحریص و اوباخیره نماید و بیازماید و کلام
سوره عمل او نگو تو بجهنم باشد و کلام است که اخبار ایمان و طاعت نماید و کلام اخبار کفر و معصیت کنند
و چون صورت تکلیف صورت احسان و ابتلا و است این از کلمات عباده که در از رسول الله از معنی این آیه
برسد که بگو که اهل احسن عملان و بودای اهل اودع عن محارم الله و اسرع فی طاعة الله که بگو
کار تو است از معاصی و کار کنند تو است بطاعت و لکن و اگر کوئی نواهی محمد بن کافر آنکه سارا بعد از
بر خواهند این گفته اند خواهند کرد و این کافر ان جواب این دهند که نیست این الاجا و و می گویند که
و باطل و این اشاره بقرآن کشد از انجا که قرآن مطلق است بجز و نش و اگر ما عذاب را از ایشان ناخوش کنیم تا بعد
مسلم این عباس گفت جمعی بگو گفتند اجاعی معهود و سوره که از زمین ایشان اند و معلوم از حال
ان بود که ایمان بیاورند عذاب بر ایشان واجب کرد و ایشان در وقت ناخوش عذاب گویند ما حجت
دست می آید بر عذاب که محسوس بود از اندیشه حق خالی فرمود از آن که عذاب بر ایشان رسد که

و بعضی گفته اند که مراد صورت رسول الله است و شما را می بینید هر که رسول الله را دید که او ای داد و بوسالت و چون
 جاحد و معانی بنو حسن ابن الفضل گفت که این شاهد قرآنست و نظم و انبعاث او و انوار و مضامین آنرا قول
 الله که گفتند که مراد جبرئیل است بگویند چون فرمود و لیکن شاهد و این خبر رسول الله است و جبرئیل
 از رسول نیست و قول آنکه گفت مراد قرآنست هم باطل است چون قرآن می روی رسول الله نیست بلکه
 رسول پس و قرآنست و قرآن از ویست و آنکه گفت مراد زبان رسول الله است باین که گفتند مراد
 مراد که باشد بر صحت دعوی او اما آنچه معتقد و میگویند است که روایت کرده اند با ساند مختلف از کما
 و مراد الله که مراد صاحب بنده رسول الله است و شاهد امیر المؤمنین و ثعلبی امام اصحاب الجوده در
 تفسیر خود آورده است با ساند از کما و از ابو صالح از عبد الله عباس و هم آورده است بر و آیه و دیگر با ساند
 از جبرئیل بن اسرار را دان گفتند از امیر المؤمنین علی بن ابی طالب علیه السلام و الذی خلق الخلق و بری النعمه
 بنی الخلق که در زیر زمین و الله شکاف در رحم سوره نکه که از برای من و سوره و بالشی که از برای من و سوره
 نشان حکم کنیم در میان اهل توره و توره و در میان اهل انجیل و در میان اهل زبور و زبور و در
 اهل قرآن و قرآن و هیچ مردی نیست از قبیل که اسیر و بر و بر و الا که من دادم و در حق و آیه که او را
 به بهشت برند یا بدوزخ و بر مردی بر یا خواست و گفت ای تو کدام است یا امیر المؤمنین فرمود ای تو
 علی بن ابی طالب من ید و شاهد شاهد من رسول الله است که بر بنده است و من آن که ای هم که از من و
 اویم و در کتاب صحیح للطیبه آمده است با ساند که روزی امیر المؤمنین علیه السلام پرسید که تو چه
 که سلو فی قبل ان تفقد من ان العلم نقیص من چیزی فضل و جود و امتضا صابر و سید از من و سید
 آنکه مراد یا بر من است که علم از لفظ های من موج میزند و روان میشود و اگر ای باید و ساند از هیچ گروهی
 و دیگر از من پرسید الا که من ساند از خبر و هم بهای اینانی و با علی نشان و سابق و ما یلدانان تا روز ما
 این که بر برای خواست و گفت ما ادعی مثل بنی و لا و صی چنین دعوی هیچ پیغمبری هیچ و صی نکر و دستور
 تا بر من فرمود و سل تقهها و لا نکل تقهها چیزی که بر منی بر سید تقه بر منی بر سید تقه بر منی
 و چیزی بر منی که تا با اید گفت چیزی بر منی که مراد یا اید فرمود بر منی که تا با اید گفت چیزی بر منی که تا با اید
 و

مراد از این خبر و فرمودان با دهاست گفت که الله اعلم و قرآن چیست فرمود او است گفت که ای ارباب
 فرمود که شماست گفت که شماست امر چیست فرمود و نوشتن آنکه گفت خبر و مراد از این خبر و مراد از این خبر
 و اسان چهارم که هر روز هفتاد هزار فرشته در و فوف باند که با و زیارت نوبت با و لیسان نوسد گفت
 از گویان که با و شاه است یا پیغمبر فرمود نه پیغمبر تو و نه با و شاه و نه با و ساند و نه با و ساند و نه با و ساند
 او را دوست داشت و برای پیغمبر خدا خلق را نصیب نمود که چیزی و نه مراد که تو لهای او را بود و با ساند
 نه ز و و نه سیم و ای او آمد و قوم را بخوارا نمود و یک چایش ز و و نه رفت و دیگر با و آمد و قوم را
 نمود بر کویان و در و نه و در میان شما کسی هست که ما تقدیر است گفت مراد خبر و نه که این آیه
 در حق کیت که الم توالی الذین بدلوا نعمت الله کفر فرمود که الاقران من قریشی یا صیه و دیگر بنو
 گفت مراد باین آیه تل اهل نبی کم بالآخرین اعدا الا کتب فرمود اهل حرور اند یعنی خارج گفت خبر
 مراد از خبر و مراد از سراج السماء و معانی ط الما و النهم گفت خبر و مراد از قوس و قرح فرمود و
 سکه که نام دیوانست قوس خدای کووان اما ذل از خرق گفت خبر و مراد از محاق ماه این بخواند
 و جعلنا الدلیل و النهار و آتین فی حقنا آیه الدلیل و جعلنا آیه النهار صبر گفت خبر و مراد
 اصحاب رسول الله فرمود از کدام اصحاب گفت از عبد الله مسعود فرمود قرآن و القرآن ثم و فقهه
 یعنی قرآن بخواند و بران بایستد گفت خبر و مراد از مسلم ان فرمود و در که علم الاولین و الاخرین و هو
 بخیر لا یخرج یعنی سلمان علم اول و اخر دریافت و او در بایست که می رسد و که ضمان کند ترا بقنان
 حکم یعنی او مثل لقمان حکم است و او از ما است که اهل الیتیم گفت خبر و مراد از خدا بقدر الیمانی فرمود
 کان عواما بالما نقین یعنی منافقان ترانیک شاختی و شکلات از رسول خلد و سیدی و اگر از بر رسید
 عالم باید گفت خبر و مراد از عمار یا سرفر و محالط الاسلام الحیه و دمه و هو محمد علی السار یعنی ایما
 بکشت و خون او او متعنه باشد و حرامست باشن و در و نه و هر که با حق زنی او با حق زنی گفت
 اخیری عن نفسک یعنی مرا از خود خبر و فرمود مال الله تعالی ملا تو کو انفسکم یعنی خود را از
 پسند و بی هم خدای هم فرموده و اما بفرقه و بفرقه حدیث پس بفرقه حدیث کن فرمود اول و اخر

اینها با شما باید نشینند و این برت باشد ایشان از پیش خود بران ثابت و ایمان آوردیم و مومنین ایشان را
نوام و دور نگذاریم و لی ساری بنده کوهی جاهل و نادانند و با قوم من یکصورتی من الله ان شاء الله
آقا ندگون و لا اقول لكم عندی خزائن الله واعلم الغیب لا اقول انا ملك ولا اقول الذين
تدعونی اعینکم لن یوتیهم الله حبی الله اعلم بما فی أنفسهم انی اذلمن الظالمین ای قوم الله
یاری کند و از خدا را بران ای بند منی کوی و میگویم که تود من اندر خدای خدا و ندانم غیب و میگویم
که من فرشته ام و میگویم بر اهل الله حقیقی می باشد و در حقیقتی سنان خدا را خدا بنویسد خدا اما نزد این
در نهایی ایشانست بدستی که من هانیده از جمله سترگان باشم **بیان** هم از سخن نوح است یا قوم من
در جواب کاران قوم او چون از او درخواست کردند و از او بطلب خود دور کردن ایشان خدا را گفت
از رسول الله درخواست خدا را تعالی عز و مجد این الله فرستاد و لا نظرد الذين لا یهدونهم فی قوم من
که نصیب و کند و که پیشاه خود گیر و از خدا بر خدای و استقام و اگر من ایشان را بران ای سنان الله بنماید و بنماید
معلوم سنان و که ایشان را از توبه خود نتوانید راندن و همچنین میگویم و دعوی میگویم که خدای خدا
نور من است و من توانگر تر از شما می نامسان بر من انکار کنید و دعوی عیب میگویم تا آنچه از من از معیبا
خواهد از من سوال نماید گوید که از فلان چیز ما را بخواه و و احوال فلان ما را بگوید میگویم و
میدهم از معیبا با علام علام الخبیه است و دعوی بنمایم که من فرشته ام و این چنان بود که ایشان
اعتقاد کرده بودند که پیغمبر باید که از فرشته باشد گفتند چون دعوی سوره میگویم و دعوی ملک کرده باشم
نمودم من این میگویم و همچنین میگویم اما آنرا که چشم شاحفی و دارد و چشم سنان باید که خدای ایشان را بگوید
خواهد این چون من اندرون ایشان ندانم خدای عالم تو است بد آنچه در سینه های ایشانست و از
دور دل دارند از جن و ایمان و کفر و عیسان بجهل و مسخ این باشند ایشان کار کنند چه اگر من
چنین کنم چنین گویم از جمله ظالمان و مستکبران باشم قالوا یا نوح قد جادنا قالوا قد جادنا قد جادنا قد جادنا
فاننا نعلم انک انت من الصادقین قال انما یتلکم به الله ان شاء الله و ما انتم بمخیرین
ولا ینفعکم نصیحتی ان اردن ان انفعکم لکم ان کان الله یرید ان ینفعکم هو یرکم و الله یرحمکم

۱۲۲
ان یقولون افریقه قال ان افریقه فعلی اجرایی و انا یرى ما یخبرون گفتند ای نوح
که تو خصومت کردی با ما پس بسیار خصومت کردی تو با ما پس بار بار با بد و بخت و عده میدی اگر تو
از جمله راست گویان قال گفت نوح بدستی که او را از بر سنان خدای که خواهد و بنماید شما
عاجز گشتن کان خدای را و لا وسوء نزار و سنان انصبت خود من اگر خواهم که نصیب کنم سنان اگر
خواهد خدا و اگر خواهد چاره کند سنان او است پروردگار سنان او است مرجع شما ان یقولون یا
میکنید ایشان انی اگر بگو اگر من از خود افتی ایستم با پس بر منت و بالان و من میزارم از ان جری که
سنان میکند **بیان** حق جل و علا از قوم نوح خبر داد فی مود که قوم نوح گفتند که ای تو با ما خصومت
اعاز کرده و با ما زجر می دهی که از دره ما بنویسایان نخواهم آوردن آنچه تو ما را وعده میکنی از عذاب خدا
بیا اگر چنانکه راست میگوئی نوح علیه السلام جواب داد که ان بدست من نیست بلکه بدست خدا
است یا پروردگار هر وقت که خواهد و سنان تو ایندفع ان کردن خدا را با عاجز کردن و غالب شدن تو
و سنان او سوء نزار نصیب کردن من چون خواهم سنان انصبت کنم اگر خدای خواهد که سنان اعذر می کند
او است که خداوند سنان و پروردگار سنان و مرجع و مال سنان او است و تواند بود که مراد بقولت و رایت
حرمان و خیریت باشد و غوایت در زبان معنی عذاب است فی قوله تعالی فوق یقولون عینا
ای عذابا و معنی این بود که اگر خدای خواهد که سنان عقوبت کند بر کفر و اصحاب نصیحت سنان
سنان سوء نزار و وجه دیگر آنست که قوم نوح عیب می گفتند و اعتقاد ایشان بود که نوح گفت نوح
الکجانی است که شما میگویند که کفر کار بفعل خدای و خواست او است نصیب من سنان هیچ سودمند
پس فرمودم ان یقولون با میگویند ایشان که او انی را خود و دروغ تو یافت تا بسنه کلام قوم انی را عیان
قوم نوح بود که گفتند آنچه نوح میگوید دروغ است معاذ الله انی انی بود نمی گفتند که محمد ان
توان از خود و میگوید دروغ بخدای می بند خدای او را فی مود که بگو اگر من از خود افتی ایستم با
و بر و بالان بر منت بر سنانیت و من بران از ان جری و کما هی که سنان میکند و او جی انی
ان الله لن یؤمن من قومک الا من قد امن قد امن فلا ینبشک ان کا نوا یفعلون و انضیع الفلک

بِأَعْيُنِنَا وَوَحْيُنَا لَا تَغْلِبُنِي فِي الدِّينِ ظَلَمُوا أَنْفُسَهُمْ فَمَنْ هُوَ الْحَقُّ الْمُبِينُ ^{۴۹} ووحی کرده شد نوح که امریان
که هر که نکرود از قوم تو مگر آنکه بگوید پس اندوه خود را از اینان میکند و آصغر و بزرگترش را بیک
داشت ما و وحی کردیم که سخن مکن با من در حق اله که ظلم کردند بهرستی که ایشان غرق گردانند ^{۵۰}
سخن چنانچه و ناله فرمود که از قبل من بنوح وحی آمد که ای نوح طبع از ایمان ایشان بزار که از این قوم
هیچ کس ایمان نخواهد آورد بن عجلاله که ایمان آورده اند یعنی از آنکسانی که ایشان ایمان متوقع است
جز اینها که ایمان آورده اند کسی دیگر ایمان نخواهد آوردن تواند و هر کس مشغول در شیخ و سخن مایش
و هم خود را باینچ ایشان میکند چون این وحی بنوح آمد و از ایمان ایشان نا امید گشت و ایشان دعا کرد
و فرمود رب لا تدعنا علی الارض من الکافرین و بار ادعای او سنجید بکردار من خود و آصغر امر نمود که
کنی بسان ما تو از دشمن نگاه داریم و از آنکه در ساختن کنی چیزی بخل اوری ما می بینم چگونه
بسیاری از خلقی است و وحی کردیم و نوح را هم که بگوید میباید ساختن خدای حق جل و علا
فرمود که بمثل سینه منی بایست ساخت و یصنع الفات ککله من علیه ملاء من قومیه سخن را
منه قال ان کثر و امینا تا لا کثر منکم کما کثروا من قوم لوط من بانی عدا و یخرب
و یجعل علیه عذاب عظیم و ساخت کنی را و هرگاه که بگردد و بدو استخفاف نمود او استهزا کردند و
گفت نوح اگر شما استهزا کنید بر ما پس بدرستی که ما استهزا کنیم شما را چنانکه شما استهزا میکردید
زود باینده شما کت که باید بدو عذاب جواری و فرمود باید بدو عذاب اید ^{۵۱} از کنی ساختن نوح حق
سجانه و حال حکایت فرمود از قوم او آنچه میکردند و میگفتند فرمود که نوح کنی می ساخت
که گو وحی از قوم او بود که گفتند و افسوس داشتند و استهزا کردند عبد الله عباس گفت که نوح
را بدو سال نام گردانید درازی او سجد کن و بنهای او پنجاه کن و بلندی او که بر خواسته کسی بود
چوب سادج بود و سده صفه داشت در طبقه اول نوح بود و قوم او که با ایمان آورده بودند و در
میان حق و انعام و الهام و در صفه زیرین سیاه و وحش و هوام بود و چیزی که ایشان را بکار
از طعام و شراب رسول الله فرمود نوح در میان قوم خویش هزار سال پنجاه سال یعنی صد و پنجاه سال

مقام کرد و قوم را بخدای دعوت نمود و با خبر کار خدای عز اسمه فرمود تا و وحی بنیاد نمود انداخت
بهرات گشت و سطین شد حق عز اسمه قدره فرمود تا او را بید و ازو گشتی ساخت مردمان بروی که
شدند و گفتند نوح خانه می سازد برای زستان تا سر زمینی باشد و بگوید میباید اینا را خانه می سازد
و میگفتند باینکه این مرد تواند است بزمینی ساده کسی می سازد و هیچ جای دریا ندارد و خدا معنی
فرمود پس این معنی قول او است کلام علیه ملاء من قومیه سخن و آصغر و علا نوح را فرمود که ای
بگو اگر امروز از ما افسوس میدارید ما و از شما افسوس داریم چنانکه شما افسوس میدارید و بدو که باین
آنکسانی که عذاب بدو رسید و او را هلاک کند و رسوای گرداند گفتند ما از نوح خود را بیکدیگر می بیند
چون او بینه اورسید کودک را بر سر گرفت و این چون بر سر او رسید کودک را بالا برداشت رسول الله
فرمود اگر بر کسی هم فرمودی خدای بران کودک رحم میبشد نقل زنده کردن عیسی سام بن نوح و احوال او علی
نوشته شد و عیسی سام را گفت مرا حدیث کن از کنی نوح گفت طویش هزار کرد و در دیت کن معنی
در دیت کن و عرضش شد کز سده طبقه داشت و یکی در آب بود و وحش و در دیگر طویر بود و در
ادی چون فصله و سر کن بسیار شد بمال مدیحت خواند و بدید شد یکجفت جمل بدید و خوردند و
موش مرد و مرغ می داشت ما و فرستاد که بی شیو مال بیا لید که بدان هم رسید و اهنت موش کرد و حوا را
گفتند رسول الله بگو تا با ما بیاید بشهر را از حدیث شنویم عیسی گفت با شما می آید و در میان تبارد
عیسی گفت عذابا وزن الله بفرمان خدای چنان شد که بود عمر البشی گفت نوح عبد السلام چون قوم را دعوت
کنوی و بگو گفتند و میفرستند تا بخواهند و بهوش میبشد چون بهوش آمدی گفتی اللهم اغفر لغوی ما
لا یعلمون تا وقتی که کار بنوح سخت گردید و بلا بنهایت رسید و فرمود که آمدی بنوی از پیشبان ما
مردم پر دست کودک گرفته اوری گفتی که این مرد و بخواهد و وحی است ای تو زنده کن گفت و نشود
و دعوت او را اجابت کنی چون کار با آنها رسید و با خدای شکایت کرد و گفت رب انی دعوت فرمودی لیا و هکذا
فلم یزحم دعائی الا فرار یعنی نوح عا سبب کنی از عیب و اهن و در من پیش گرفت جبرئیل علیه السلام
را اموش که کنی چگونه باید ساخت و چه باید کرد و خدای حق سبحان و تعالی رسال نام رجهای را زدیم

گودید تا پنج زن چون کشتی تمام شد و از قهر و غم و درود و بویون کشتی را پس گفت در آن شب این اوست
که فرمان آمدن اب از تورا بخانه که کشتی از اجزاء آن را با و فار التور قلنا اهلها من کل
زوجین اثنين و اهلک الامن سيق عليه القول ومن امن وما امن معه الا قليل چون
فرمان ما می شد تورا گفتیم ما در نشان در کشتی از هر جنی حنفی و اهل تو مگر آنکه پیش گرفتند و بگفتند
و آنکه بگو و بدید و بنکر و بدید با و مگر اندکی خدا ی جل و علا فرمود چون فرمان آمد بآمدن آب
بجوشیدن آب و بجوشیدن تورا یعنی که تورا بر آمد بعضی گفتند که تورا روی زمین است از انوار
علیه السلام روایت است که صبح آب بر آمد و بعضی مفسران گفتند که تورا آن تورا بود و آن تورا حوا بود
از سبک بمیان تورا رسید و در خدای تورا و گفتند بود که هر وقت که کسی کتاب از تورا بخونند و تورا
در کشتی نشیند چون آب از تورا بر آمد و تورا دید تورا را که سیدی و شعیبی گفتند که تورا علیه السلام
کشتی را در مسجی کوفه ساخت و تورا که از آب و از آید از جانب راست در کشته بود و خدای جل و علا
اب از تورا علامت هلاک تورا کوه بود و گفت که چون آب از تورا بر آمد ما تورا را گفتیم که بر آن در کشته
گذازه از هر چیزی دو نوزاده که از ایشان بنکر بود و هر یکی را از آن دو زوج گویند و هر دو را زوج گویند
فرمود از هر جنی که از آن کز بر نبست حنفی بر آن نوزاده و اهل خود را هم در کشتی از بعضی اهل دین
خود را مگر آنکی که بظاهر اهل بود و باطن نا اهل و زن تورا بود و از جمله و پس او گفت که خدای عز و
جل از ایشان خبر داده بود که ایشان از آن جمله اند که باب هلاک شودند کفر بر ایمان اختیار کردند و چنین
آنکی که ایمان آورده در کشتی نشان پس فرمود با و یعنی تورا ایمان با و در آنکه گفتند آنکه در
کشتی تورا بود و زنی مؤمنه که داشت و سه بر او سام و جام و باقی هر یک با زنی تورا پس از آنکه گفت
کشتی خلوت یکدجام محال گفتند و با و خود موافقت نمود تورا دعا کرد و گفت اللهم غیر نطقه خدای
نطقه او را سیاه کرد و اندر نسل او همه سیاهانند از بن او را ابوالسودان گویند و شش مرد و یک زن بود
ایمان آورده هم در کشتی بودند و امت تورا از بن شش پیش نبودند و قائل گفت امت تورا هفتاد و دو تن
بودند و تورا و امرا با خویشین در کشتی بود و چون آب بر آمد بر اهل حیوان زمین روی تورا کذا در تورا فرمود

فرمودند که از هر جنی حنفی را در کشتی گذارم چون پیش ازین جای ندارم این عیاس گفت و از هر جنی که تورا
در کشتی بود و در کشتی روزه بود و بعد از همه خبر بود چون خبر خواست که در کشتی روزه ایستاده و بنال او
چند آنکه خواست در کشتی داخل کرد و توانست تورا اسیر زبانه گفت داخل و آن کان الشیطان گفت
در کشتی درآمد و ایستاد او بود و این روایت اهل حدیث است چون تورا ایستاد فرمودید و تورا
که دوامی گفت بدستوری تو فرمودی بخیر که داخل و آن کان الشیطان گفت و من با خبر بودم تو
فرمودی و چون روزه بعد از ایستادن تورا فرمود او را بر پشت کشتی جای نمود و هیچ بن آورده آنکه ما روزی آمد
که ما را در کشتی جای ده فرمود از شما مضمی حاصل است گفتند با و شرط نمودیم آنکه نام تو بر ما نزنند
نوسانیم با بن شرط ایشان را داده و اکنون هر که تو را بنیاید بخواند سلام علی تورا فی العالمین اما کذا
بخیر علی بن اده من عبادنا المؤمنین هر که ما روزی آورد که از تورا بنیاید و قائل آنک و او را
بسم الله بخیرها و مؤمنها ان ربی لغفور رحیم و هیچ بخیري لهم فی موج کما
لیالیا و نادى تورا ابنه و کان فی غریل یابقی ان کعبنا و لانک مع الکافرین قال با و
الی جمل یقضی من الامم قال لا اعاصم الیوم من امر الله الا من حرم و حال یسما اللو
و کان من الکفرین و گفت و شنید و ان بنام خدای است روان کردن ان و بر جای ایشان
ان بهیستی که بر در کار من هر اینده امروزه رحمت کنده است و هیچ بخیري و ان کشتی بمیان ایشان
در موجی چون کوهها و بخواند تورا پس خود را و بود در جای دور از کشتی ای پس من در نشن با ما
و مباحش با کافران تا گفت روزی که یوم بگو که کعبه دارد و ما را اب گفت تورا فرمود در سنده کعبه
امروز از فرمان خدای مکرر کعبه است برو و بگو و بدید میان ایشان موج پس بود از جمله غرق شد
حق عقبت ندر نه و غراسه حکایت میفرماید از تورا اما آنکه با تورا بود و گفت در کشتی نشیند
و اندن کشتی بنام است و ایشان و بر جای بداشتیم هم بنام اوشت اگر بر بنام او و و اگر بداشتیم
بنام او است و شاید که معنی این بود که در کشتی نشیند و نام خدای برید در حین رفتن که گفت حق
اینان و بنام خدایست و در کشتی نشیند کان چنین خواسته که برو و بدیانشیند نام خدای بر آن

مکمل و بر ما واجب ایشان و متشابه و در زمین تباهی کنند بقیه الله و باز ماند و خداوند سزاوارک هستند
مؤمنان و بنیمن من بر شما بلکه بان **یا ایها** امر معروف و نهی منکر و شجاعت ای قوم بهمانه و نواز و راست دارید تمام
و تمام بنیمن بر راستی و عدل بی زباده و نقصان و کم بودمان مرید و جرحهای ایشان که با ایشان میبرد و فساد
سما میبرد و زمین کم تو خلق و در زوی و عاز و کون و عقی و فساد بلیغ باشد یعنی ساد نماید تا بنده حال و وضع
شمار کرد و بقیه الله یعنی آنچه بخدای سزاوار باشد که داشته است از خلایق ان شمارا الهی است از هیچ ایمان دارد
گناه و اول و رخصت یا وریکند و من شمارا حفظ و نگه بانی نیست که اعمال شمارا نگه دارم من هم گفته و نصیحت
شمارم یعنی بر من چیزی بلاغ و رسانیدن نیست و بیخدا ای است که نگهبان اعمال شما بندگان است **قالوا** شعیب
اصولت ما مورتان خورک ما یعبد الاله الا و ان فعل فی اموالنا ما فاء انک لا تفت للمسلم الا شیدا
قال یا قوم اراکم ان کنت علی بنیه من رجب و قد کفی من رزقکم و ما اردن ان احلفکم الاله
ما افدکم عنه ان اردنا الاله الاصلاح ما استطعت و ما توفی الاله الله علیه تو کلف و الاله
ایست گفتند ای شعیب ای ما تو میفرماید که تو را بکم آنچه برسد بدین ما را بکم آنچه خواهد بود
مالهای ما بدین استی که تو هر چند بود بار یا صوابی قال گفت شعیب ای قوم ای چه بنید شما را با من بر چیزی
از پروردگار من در روزی دهد و از آن روزی بگو و بنیمن ای که مخالف کنیم با شما بدینچه میگویم شمارا از آن
بنیمن ای که کار با صلاح آورد و آنچه توانای دارم من و بنیمن توفیق میبخشد بر تو که کورم من و با و باز آمد
یا ایها بر سبب که شعیب را گفتند و استغفار الهی نماز تو میفرماید تو این برای ان گفتند چون او بیا
نماز و که ما را که انرا که بدین ما برسد بدین زمانه با الهی خود بکم آنچه خواهد بود پس بر سبب که گفتند
از تو من و در شعیب عاقل بود و بار شعیب جواب و گفت ای قوم بی بند و ایداکر من بر حجت و نصرت باشم از خدا
مواست و روا بود که شمارا بر تو احصا میفرماید و در روزی داده باشد و از تو بیک خود روزی بگو و مراد این
و حکایت است گفته اند که ایمان و هدایت است چون با اعلام و توفیق اوست و ما را بدین بنیمن ای که نخل را بکم
و بکم آنچه شمارا از ان می بکم یعنی من خواهم که بکم آنچه شمارا الهی می بکم و همچنین با بیک و اعطای
کنده اول خود را با بشمار از آنچه دیگر را باز میدارد و بنیمن ای که اصلاح کار شما دارم که تو انم یعنی بنیمن

باشم اصلاح کار شما و انم و تو من نیست **الان** بخدای توفیق و ان لطیف باشد که مکتب انصار طاعت کند علیه
استاد کرد و ما و کرم و با قوم لا یخیرکم شقی ان تصیبهکم مثل ما احبب قوم نوح او قوم هود
او قوم صالح و ما قوم لوط بنکم سعید و اسعیر و ابریم ثم قال الله ان رجب رجیم و زود و ای قوم
پس بر مدار شمارا و الله که برسد بنیمن انچه برسد بقوم نوح یا قوم هود یا قوم صالح و انچه برسد بقوم
لوط و بنیمن از شمارا دور و اسعیر و ابریم و زود که از تو من پس باز اسید با و بدین استی که پروردگار من
کنده است و مراد مطیعان **یا ایها** قوم بر مدار شمارا از انچه عدل و است از انچه که من شمارا و حو میکم
بخدای وضع منیام از لطیف و بلکه بشمار برسد بخدای مانند آنکه بقوم نوح برسد یا قوم صالح و سبب
و قوم لوط از شمارا و بنیمن یعنی پس عهده نیست که قوم لوط هلاک شدند و شمارا از ان می بیند و بران
میکنند بدین فرمود استغفار کند امرش طیب و فضا و خود نوید کند و بدین که او کو نوید کند بخدای من
بخشاید و دوست دارند و مطیعان است **قالوا** ان شعیب ما نقصدکم بماتنا نقول و اننا لولا
ما صنعنا و لولا رهطک لو حنات و ما انت علینا بغیر **قال** یا قوم ارجعوا علی عرصاتکم
من الله و اتخذوا و راءکم کلهم ان رجب ما تعلمون **محیط** گفتند ای شعیب در پی ایم
از ارباب از انچه میگویند بدین استی که می فرماید و بران ما از جمله مغفرا و هر آنکه از تو من بیک خود نوید
حوائج منک که ما انم تو را و بنیمن تو بر ما غرور قال گفت ای قوم تو من بیک من سخت تر است بر شما از خدا
و تو اگر بشنید شمارا و از تو من نیست شما بدین استی که پروردگار من بدینچه شما بیکد که است **یا ایها** انان
شعیب ندیدم و در پی ایم از انچه تو میگوئی و اید که دست بدید که گفتار تو خواهم شنید از زبان خود
ما تو را ضعیف و یا در پی بنیمن بر جانیدن تو ما دریم اما رعایت جان بنیمنان تو بکنیم و لولا رهطک
اگر رعایت بنیمنان تو روزی تراست سار میگویم و تو بر ما غرور بنیمن شعیب گفتند انرا از رهط من و اگر
من موافق تو اندر شمارا از خدا که او را بدین نیست انداخته اید و او هیچ بیالار میبکند بدین استی
خدا من بنیمن شما بیکد عالم و دلاست **و یا قوم** اعلو علی ما کنتم الخ عامل سوف تعلمون
من بانیه عدل بنیمن و من هو کاذب و ارفعوا الی معکم رفیق **و انکم** او کاذب

بدین معنی که من در خواب دیدم بازده ستان و خود بشد و ماه را بود و مرا سجده کشیدگان قال گفت یعقوب
پسر من بازگو قصه خواب خود به برادران خود پس بید کشیدگان بید کشید تو بدستی که سلطان ادبی
و شهن طاهر است گفت یوسف مرد خود را در خواب چنان دیدم که بازده ستاره بر پرانده افتاد
و ماه هکی مرا سجده نمودند آن عباس گفت سلسله نبیه و قدر بود بازده ستاره برادران بودند و آثار ماه
پدر و مادرش بودند یوسف چون پانصد و سی و نه باشد و هر دو یوسف حاصل بود رسول الله فرمود
الکریم ابن الکریم ابن الکریم یوسف یوسف بن یعقوب بن اسحق بن ابراهیم و یوسف بکر بن اسحاق
اهل بیت گفته اند ابتدا قصه یوسف بن بود که در سری یعقوب در ختی بود که هرگاه یعقوب بر ابر
شده از آن درخت سناخی درستی و بان پس پانصدی چون پس یوسف بن شیخین شاخ قوی شده بود
آنرا گرفت و به پسر دادی که این خوب نواست و عصای نواست که با تو است و با تو بالیده ناصبی بود
از آن شاخ نواست چون یوسف علیه السلام بزرگ شد برادران هر یکی عصائی داشتند و ایشان
بودند و یوسف پانصدی بود و این باقی و دو آذر چنین یوسف گفت پانصدی که برادران او هر یکی را چوبی
و مواجست خدا برای من چوبی نواست از هفت یعقوب دعا کرد خدای تعالی چوبی را برادران او
با عصائی از چوب هفت یوسف را از چوب بود از چوب سی سی یوسف علیه السلام
دید که آن عصا از زمین فرو زد و برادران چوبی عصاهای خود بر زمین فرو زدند عصای یوسف
شد و برکت آورد و ساحف کشید و سایه کشید و سر و داسان کشید و عصاهای برادران بخت
بناشد چوبی بادی آمد و عصای برادران از چوب برکت زد و در دایا نکند عصای او بیجا ماند و از خواب بیدار شد
خواب پانصدی برادران شنیدند و حقه کشید او بیدار گشتند و گفتند یوسف را چیل رسید ما خود
بودن و کار تو بلند شود و عاب کوه بر کار ما و هب گفت در ختی که یوسف بن خواب دید هفت سال بود
چون خواب ستاره و ماه و آثار دید و بازده سال بود یعقوب علیه السلام او را الکریم از خود جدا کرد و
نزد او بودی و تو را و ختی نبی از شهابه یعقوب بخت بود و خواب دید که بازده ستاره و آثار ماه
از آسمان جدا شدند و سجده او کرد و نیدار شد بعد از گفت خواب دیدم که در واهی آسمان کشاده گویید و

نماید بیدار که چوب آن کوفت و کوههای و کوهها روشن شد برادرانم که سوخ میزد و ماهیان در بال و آب
تسبیح میکردند مرا بجا آمد و پانصدی که در آن حسن نور او منور بود و کله کتفهای زمین پیش من آوردند
ماه و ستاره و آثار نمودند و ذل قوله فی و این حدیث که گویا ایضا از جابر بن عبد الله الانصاری روایت است
که جمعی نزد رسول الله آمدند گفتند و اخبره که آن ستارهها را ام چه بود که یوسف را سجده کردند رسول الله
فرمود اینها را جواب نداد چنانکه آمد رسول الله را چنین و رسول الله بگوید که آن بگویم و تو دانی اسلام
گفتند و فرمود ماههای ستارگان این بود حیات و طارف و دلال و الکفیات و ذل النوح و ذل اناب
و مولد و اناب و در روح و معصوب و خفاق چنان دیکه در هوا سخن میکردند چون خواب پانصدی
یعقوب گفت یوسف من این خواب را برادران مرا که با تو کیدی و مکی سازند و بر من مراد شنی است اشکارا
گفتند آنکه یعقوب بن خواب برادر خود گفت و فرمود که آن مکی آن زن چنان گفت اینها واحد زیاده گوید
گفتند بن غلام یعنی پس بر شاخی که کاهی خولی که در عصای بد کاهی خولی چنین بر حال ماه و آثار پانصدی
باش و بازده ستاره ما بازده برادرانم و پانصدی در او دست دارد و مکی باری که چنان که خدای عزوجل کانت فرمود
گفتند که آنکه کید او یعقوب بر سبیل مثل گفتن الشیطان لایق عار و منی و در معنی این و وجه است که
شیطان از آن خدای بکند و آنکه شیطان دشمن خود است او را دوم آنکه مواد خود را و آثار او را شیطان
خواهد چیدن ماه و فعل شیطان که در کلام یحیی بن زکریا و تعلک من را و ال الاحادیث و تم نعمه علیک
و علی ال یعقوب کما انما علی ابوبکر بن قیل ابراهیم و اسحق ان نکت علم حکم گفتگان فی یوسف
و اخبره آیات لسان الی و چنین بر کید برادران خود را و موخت ترا بنیوس خواهی و تمام که نعمت خود بر
و بر ال یعقوب چنانکه تمام که از او بدان تو بنی از ابراهیم و اسحق بدستی که برادران تو را و الی حکم کار است
گفتند بدستی که هست و قصه یوسف برادران او نشانیهای مر پانصدی که در و نیم خواب یوسف چنان
است از یعقوب که میفرماید چنان خدای تو بر کز منید و ما و ال احادیث یعنی ابراهیم و اسحق را و در و کتبه اند که خدا
که خدای منی آید و آنچه میگوید برادران این الزید و عهده او را و ال یعقوب بدستی که از او کسی نداشت و چنان
گفتند مواد او را یار است در آنکه تحسید و غیره از علوم دین و تم نعمه و تمام که اند نعمت خود را و ال یعقوب

در میان دو نفر که در میان خود و او ایستاد

بناز آنکه بایستد که بپزند و گفتند که محرم و نجاست که یوسف را محبوس کند روزی چند با او
کفایت می نمود و او هم اندر آنکه کند کار یوسف است و زنجاری که بود و ارباب را هر روز در زندان
و کوهی که اه اعتزاز و نجاست و داخل محله الحین میان قالی حدیثی را می را می اعتراف و نماز
الآخری را می را می حقول اسی حقول اناک الطیور منه یوما یوما یوما یا ناک من الحین
و زندان او در زندان و جوان و مکر گفت که از آن دو به راستی که در خواب دیدم که سبقتی در میان
و آن دیگر گفت که من در خواب دیدم که بپزیده شده بودم با لای سر خود را می را می و روزی میان از آن
یکاهان ما را با او و آن به رستی که می بینم تو از جمله نیکو کاران سعی گفت سبقتی
گفت از اینجا بود سوره خود را که گفت که این غلام که او را می بخورند و سوار کرد و ایندو را محبوس کرد
او را تا حدیث من نکند که او را بخورد و خود نموده و بپزید گفت ملک می مود با یوسف را زندان بود و او
یکی جان سال که مال بند و زهر در طعام که در دو سالی بند و پنهان شد چون وقت طعام و شرب آمد
سال را بپزید خورد طعام آورد پس آب در پخته و گفت ملک می طعام بخورد که هر که آورد است و او
گفت که آن شرب بخور که او را زهر است ملک گفت اینجاست که گفت که در دو روز می بپزد و هم در دو روز
ملک سالی را گفت که این شرب باز خورد و شرب را خورد چون در روز زهر بود صاحب طعام را گفت که طعام
بخور بخور و مهمان آورد و در آن طعام بان دادند و در حال بود ملک فرمود تا هر روز در زندان بود و او
در زندان تعبیر خواب میکرد و خان سال را گفت که من در خواب دیدم که نان در سبزه افشام و میان
خوانان از سر من خورد و زهر شرب داد و گفت من در خواب دیدم که انکو به شرم و بخور و نیکو و صفا
و این قول عبد الله معبود است بعضی گفتند که ایشان این خواب دیدند اما هر یکی از ایشان خواب دیگری
بستند چون یوسف تعبیر کرد صاحب خوان گفت خاشاک را بخور اینک من دیدم و خواب بداد و دید یوسف
فرمود قضای این می باشد که در بین علمای ما آمدند که خواب پیرست گفتند ما تو دوست داریم تو
مرا دوست مدارید که هر که مرا دوست داشت من از محبت او بپزیدم و به من دوستی بود
و خواست تا من بخورم با آن که در میان ما بودم که در میان من است و این گفت

زنا بعت

زنا بعت ان بک امر از خود بود و در شرح ایشان جهان بود که چون کسی از کسی فریاد می کرد و بیکای احدی
نمود و بدید و دوست داشت و محبت و در آن تمام نام را با او انداخته و به بندگی فرستاد و زنجاری او است
مرا بختی و نیکو اندک در دنیا و دوست مدارد ایشان همه روزی آمدند و حدیث یوسف شنودند با شبنم خوات
انچه که در شد از ایشان روزی آمدند و در پیش و گفتند ای عالم و پسته ما هر یک خواب دیده ایم سالی گفت من خواب
گذاشته خورشید انکو را را تا که من بچیدم و در کاسه ملک فرستم تا باز خورد و خون سال را گفت من خواب دیده ام
نان بر سر گذاردم و در آنجا طعمها را توان بوسه و طعم هر نان شکا را را با اینجا بخور و زهر مار را را
این خواب دیده و نامرید که مال را از از جمله محسان می بینم و دیدارم یوسف علیه السلام هر روز تعبیر می نماید
فرمودی و مار را از مار علیج نمودی و جامه دیده ایشان بدین معنی و اینی گفتند فانی بانی که می
جوان فرمود آقا یوسف بن یعقوب صلی الله بن اسحق صلی الله بن ابراهیم خلیل الله عالم زندان که از این تعبیر
و الله لکن توستی را می بینم اکنون در خدمت و رعایت تو نبینم تمام ملائکه اطعام را را
الآن انک یا اولاد قبل ان یاتیکم ذلک و اما علی ذی انی ترکت لک قوم را
تؤمنون بالله و هم بالآخره هم کافرون و اتبع ملکه ابائی ابراهیم و اسحق و یعقوب
کان لئان شریک بالله من سنی ذلک من فضل الله علی الناس و لکن
لکم الناس لا یتکفرون گفت یوسف با پدرش طعام می کرد روزی دهان شرب را را که با
گاهانم شرب را را و این بنشین از آنکه او را شرب را را و در کارش از نیکه در امومت مرا بود و کار من بدست
که بپزیدند ام مله قوم که نمی کند و نیکو و ایشان با حق ایشان کافر اند و اتبع و پیروی بکنم ملائکه
خوش را ابراهیم و اسحق و یعقوب و به ما که ایشان فرادادیم بخور از تعبیر آن از فضل خدات و با او
و این بنشین من و مان من که بنشینانند فرمود یوسف با پدرش طعام می کرد روزی سالی که از آن
هم شرب را را و آن بنشین از آنکه بنشینانند از جمله انکه که خدای من مرا آموخته است خدای من را
الله و اتبع که افان الی و یاعلی من جمله و عالم یعقوب و اذاعیت و وقت و ان الی و اخرج من منم
خبر من النبوه فلا تقصصها الا علی و الی فرمود خواب دیدم یوسفی بنده باشد و تعبیر کرد که

مردم در آن سال هیچ دانه نداشتند و اما که نداشتند می نمودند و از یوسف بخیر می دانند و در آن سال اول و خند و می
که بود و سال دوم بجای جوهر در سال سوم چارپایانی از آنست و می نمودند و کاه و کوسند و در چهارم بدیده و بر سار و
و سال پنجم بصلع و عفار و سال ششم چینی نداشتند و زنده از او داده و طعام سندی در سال هفتم جوهر اندید و
که اندید و جوهر مردمان و زمان بند او که بدیده یوسف ملکی حاصل شد که کسی نبود و خزینه لیس آورد که کجای
حاصل کرده بود و ملک گفت چگونه بدیدی صنع خدای و نعمت و ملامت گفت را من تابع رای هست و جناب است
یوسف در این سال هرگز طعام سیر نخورد و اگر سگ از او می خورد و ملامت را در آن پیشین یاد رفت و باز کرد
اطعام که در ملک گرفت من که سگی بودم چو عاده و با طعام نمی توانی می گفت یوسف از هم
کوسکی بیانی و در دنیا از او می گفتی که تو ملک است از آن روز عاده شده است ملک روزی یکبار
خان را از در چون خط عام شد و تو منی گمان رسیده اما خط یعقوبه قرزند افش بر رخ عظیم رسید
خط نشود که در ده ولایت طعام در جای می توان یافت مگر تو عزیز مصر پس از آن وقت از در جارا است
انگشتار اسمعیر بدیدن و بضاعتی نمود و طعام آوردن چون ایشان را کسی کو بیعت مصر رفتند آن را
تو خود نگاه داشت که چون یوسف که از ایندی و در آن وقت ایشان بقتلین بودند و بر شام و بدیدی بود
چارپای داشتند و یوسف شیری بود مقدم ایشان و ایشان چیزی که لالت شبانی بود می ساختند از پیر و تو
و کلیم و بشم و نکت که و غیره بود و ایشان در مصر رسیدند چنانکه تو می خواستی و جلا و تو
یوسف چون تراوشند ایشان و شناخت و ایشان نشناختند چون او را که در سلاطه بودند و در راه و
عظمت او را بدیدند یوسف ایشان سخن گفت ایشان نیز آن عربی سخن گفتند شام و صومرا می گفتند
شما اینم و ولایت ما از خط رسیده است آمده ایم که طعام خیر می آیم یوسف گفت صبر الی کاسوس باشد
باشد که ملک و ولایت من مطلع کن بد گفتند لا والله ما جاسوسیم ما را در آن یکدیگر می آیم ما را بدین جهت
بغیر است زیرا غیر آن خدا او را یعقوبه می شنود و ما را خدا را بد گفتند و از ده فرمود اکنون خبر ما را بد
گفتند از ده سوال نمود که آن یکی باشد گفتند روزی یا ما یا بانی آمدن حلال که می فرمود آن و یکی یا بانی
کجاست گفتند آن برادر از خود دو ستر داشتی چون او می شنیدی برادری ما را می آورد و یا که از تو خود

و از خود او از او و چشم فرو نگارد و فرمود که بت برای شما کاه و ده که چینی است گفتند ما در این شهر غریبیم کس را
در این شهر نشناسد یوسف فرمود من کاه را می دانم که راست است که برادر خود را بخود می آورد گفتند که در این شهر
ما را بر این است فرموده و خجله و غلامی اخبرم چو ما را نشان راست کرد و طعام بدیشان داد و فرمود برادر
که از پدر بر شاست تو من را و بر دامن شمار این که لارم و کسل طعام عام بدیم نمیشد که من کسل تمام میدهم و ما
عزیزین فروادندگان مهسان و مهاجران و کاه و او را می آورد بدیشان و بدین کبابی و طعام داد و سبب
تو بدین میباید قالوا استر او و عندنا اناه و انالک لعلون و قالوا لیس اند اهل اصاعهم
لعلکم یعزیزون انالک لعلکم یعزیزون فلما ان جعلوا الی الیهم قالوا یا ابا ناسع
ینا الکل قال یسیر معانا ناکل و انالک لعلکم یعزیزون قالوا انکم علیه الا کما
انکم یسیر معانا ناکل و انالک لعلکم یعزیزون گفتند برادر
هم او را از پدر خویش و بدین ستر که ما را اینجا آوردن کاه و گفت یوسف میباید خویش را این
لای ایشان را برادران ایشان را که ایشان بشناسند او را چون بار کردند بهل خویش را که ایشان را
فکس چو از آمدند به پدر خویش گفتند ای پدر ما منع کردی که ما را کسل پس فرست ما را برادر
که ما را بد گفت یعقوب یا این که هم از شما بر سکی خاند این که دیدم بر برادر او از پیش و پس خدایت کرد
و او بر کس تو منی رحمت کند کاه ایشان گفتند یعنی برادران یوسف جواب دادند و گفتند ما
بکوشیم با او را از پدر او بخوایم و آنچه تو ایم سعی می کنی در پی معنی و یوسف غلامان و عاملان خود را فرمود که
آن چیزی که ایشان آورده اند در میان بار ایشان کنند چون بنوا خود رسیدند متاع خود بنده باز آوردند
تو می سر باشد که اند که طعام را در آن داده اند ایشان را و برای آنکه ما را بدیدند که چیزی ندانند بار ایشانند
اند که یوسف میداشت که بعضی از بضاعت را باز پس فرستاد و ایشان را با او آورد و لعلکم یعزیزون
فرمود و بضاعت در میان بارهای ایشان گذاردند ایشان بضاعت خود شناسند چون بار کردند
بجایهای خود دیدند که سبب این باز آمدن ایشان تو بدید خود آمدند به احوال ایشان پرسیدند
و احوال خود را گفتند تو می آیم که فضل و کرم او را وصف تو ایم نموده ما را طعام و اطعامی

لعلکم

قَالَ اِنْ اُرْسِلْتُمْ
مَعَكُمْ حَتَّى تَقْتُلُوهُ
وَلَوْ اَنْتُمْ اَوْ اُولَئِكَ
يَسْتَفْتِيكُمْ

قَالُوا قَبِّلُوْا عَلَيْهِم مَّاذَا
تَقْعِدُوْنَ

مفتی محمد رفیع

یوسف را از بند کعبه کردید یوسف برادرش را چون بودید شما نادانان فالو افکنند ای تو هر آینه و سی کف می نمود
بدستی گفت که از خدا بویابید بستی که امرشان گفت که هر که بد و بخت و صبر کند پس بدستی که خدا صانع کند و
گو کاروانا چون روی بصر آوردند و توبه یوسف رسید خطای یوسف نمودند که ای عزیز من ما را و اهل
سخنی صحبت و در رفتی و خط رسید است روی تو آرزو هام و بضاعت اندک بدست هر که دهد و در اندک
علا الله عباس گفت که درم بد بود که اولیای خودی حسن گفت ما شنیده بود و آنچه رسان و گو کاروانا ایشان را در
کار و بشم و میری و آن در جنب و یکی آنچند طعام می خوردند چون باقی بود گفتند بضاعت ما البته
برین میل و ما را یکی تمام و دو خانکه خوش از این وادی صدقه کن بر ما که خدای تعالی مکان کند صدقه کند کاروانا
سجاده و عالی برین آید مشکین خود را شاهدار میوخت و حاجت خواستی چون حاجتی طلبی اول خود را می
باید گفت چنانکه آنها گفتند اها العزیز و هم حال و ضعف خود باید گفت مستأهلان الفصیحتم آنچنان که
از طاعت خویش از اندک شمرده و صدقه نمودند و جیبا صانع بود حاجت از گریبان لا فایده شان باید خواست
آنکه لکلیل و آنچه داده شود از او پس میل تقصیر باید داشت نه بر استحقاق و صدق علینا گفته اند که مراد را
که با یکی از آنچه بفری می دهد طعام و گفته اند که صدق کن بر ما یا نظر دار امن این را باده می ده گفته اند
که این الله بخیر پس چون دانستند که او مؤمن است و ایشان از این گونه سخنی گفتند و یوسف بر این
نرم گفت خواست ما خود را بر او دران اظهار کند فرمود علمم هیچ دانی که چه کن دید یوسف و برادرش
که ما دانی بود بد و کوفت و جوان کلبی گفت که سبب اظهار یوسف و یوسف چون یوسف ایشان را گفت ما را این
گفت که من در بزان حال علایم بغی بفری با فتم در چای بی صفت و او را بچید درم و بر ما نش خریدم
گفت در قبال اللسان پس را می فریتم یوسف ازین خشم آن که دیدن مورانا و اسیبیده کردن و نیندیش
گفت ایها الملائع یعقوب این بفری بود یوسف نام از و عا یلیست چند است که از کوبه میا سوده است در بخت
و چنانکه هم و اندوه خویش شده است با کس کوبیده و کس با او نگوید و او ندهد بود ز غرارت فرزند خویش
چون معجز کرده فرزندش و چون خواهد بود حال او بود آن گفتند چون بکنشی صاع نزد پدرش
در فلان جایگاه است و سخت و در حق است و صناع و محصل الاموال است چون یوسف این سخن شنید

[illegible]

[illegible][illegible]

و روزی ملوک یهود آن گفت ای فرعون مقصود است گفت ای یوسف چیست چنانکه بگوید رسیدن یوسف خواست که
سلام کند یعقوب بیعت بود گفت گفت اسلام علیک یا محمد بن الحجاز سلام بر تو یا ای بنده خداوندی که بگوید
جنوری گفتند یوسف را بود و یعقوب پیر بود اولی آن بود که یوسف نزد پدر رفتی گفت ای یوسف رفتی بیت الله
در بی در و بی دست شکی یعقوب وی نوازی او و یوسف نیز از راحت و بیخ افتاد و چنانکه چون سخن میفرمودند
یعقوب استقبال یوسف را بجا آورده بود و نامیاء و بیچون در و در شکر و در یوسف و او کمر را شفاعت کرده
نموده است او که خدا را بخواهد یوسف را در دود و در راه یوسف منتظر هرگاه که آمدی از لشکر ما را او گفتی که یوسف
این یوسف است گفتند یوسف را بیعتی گفت من یوسفی او میباشم تا چند فرج میگردد تا که یوسف بیدار میگردد
یوسفی یوسفی آید و می شنوم مرا بشیر یوسف بود چون یوسف رسید و در راه میزد زلف را او بسیار با دوا
و جو کشیده حرم او داشت گفت زلف را چون گفت چنانکه می بینی گفت آن حالتی که است گفت علف شد گفت
چرا شد گفت در فراق تو نیست شده بود که دیدم اسرار الحجب رسید گفت از کی فراق تو شده که بد گفت من نماندم
ماندم و حال آنکه گفت از تحت حج منده است گفت هر روز که می آید و میگردد می فریاد می کرد گفت شنیدم
من جعفر العبد لک یا بطاعه و جعل اللول عبد یعقوبه آن پادشاهی که بطاعت من را پادشاه کرده
و بصیرت پادشاهان را بر من نهاده که اندر یوسف دعا که ما چشم و حوالی و جمال بدادند و او را در کفاح خود آورد
و از زلف او بسیار آمد یوسف را فلان دختری اعلی یوسف او را علیه آوید و قال ادخلوا مصر ان شاء
الله آمین و دفع آوید علی العرش و خرو الله سجدا و قال یا کتب هذا تاویل روه پای من
قل قد جعلنا لک فی حق و قد احسن فی اذ احسن حق من الشجر و جاءکم من الذی و من بعد
ان ترع الشيطان یبئ فی الخوف ان ربک لطف لک یا شاکه ان الله هو الغنی لکم پس چون
رفتند و یوسف جای داد ایشان را بخود پدر خود را و گفت بروید بشهر مصر که خواهد خدا امانان و رع
و باو داشت پدر خویش ریخت و بنفشه انداخته و اسب و گفت یوسف ای پدر من اینت نفسی خواهم
بشیر پدری که بگوید و از پای و در کار من حق نیکی که در من چون بیرون آورده از زندان و آورده منارا
از جانب بیابان و زلف را که و سوسه کرد سلطان میان من و برادران بدی که بود و کار من باریک بین است

مرا و از کف او اهد و بدیستی که او است از ای محکم کار چون ایشان نزد یوسف آمدند پدر و مادر خود را
سایه داد و مراد با و رجاء است چون مادر پیش از اجل و حیات نبوده و بیخوار را مادر خواند و پیش از این
شکر که یوسف چون بسوی او اجل مادر رسید خود را از شوق از دست بدین حرکت که فرمود که او کویر بود است گفتند
از این او را در الای شکر حبس می نمود تا بمصر بودند و قال ادخلوا و گفت ایشان را که در مصر در آید این و این
از حج که خود میباشند منارا چون پیش از این از ملوک مصر خائف بودند و بدیدن رخت و اجازت داخل
می شدند چون داخل مصر کردند و یوسف بر سر بر ملک نشسته و مادر خود را یعنی خاله را با خود و بر سر پاشا
چون ایشان بر سر قرار گرفتند مردان و زنان اهل مصر سجده نمودند و مادر چون خزان بود سجده نمودند
چنانکه گفت حق الشکر و سجده یوسف علیه السلام پدر من بر تو یا و طرأ من افت که پیش از این دیده بودم یعقوب
سجده کند که می گویند یوسف خود ایمان بند و برادران من سجده را خود دیدم در ایام غفلت روزی هر روز
و بار تو را که ام گفت اندک این سجده خدا بر او است و یوسف حجت بود که القبله گفت اندک این سجده
نظم بودند سجده عباد چون سجده فرستاد من ام و گفته اند که در آن عهد ملوک را بر وجه سجده می نمودند
قد احسن لمحمد ای یوسف نیکی که در است که مر از زندان بیرون آورده است و قد احسن فی اذ احسن حق
الشجر و جاءکم من الذی و من بعد و من الذی و من بعد و من الذی و من بعد و من الذی و من بعد و من الذی و من بعد
ذکر زندان نمود و در کار نمود و گفت قد احسن حق من الله فاعیو یا در آن یا سید پس از آنکه ایشان را عفو کرد
بود من بعد از ترع الشيطان پس از آنکه سلطان میان من و برادران من و حجت افکند و دوستی بنا کرد و مادر
میگردد که بر هاند بدیستی که خدا الطیف و یگو که راست مران چنانکه خواهد بطیف او بود که فراق ما وصال میگردد
لوت دما در دست کار درست کرد از گفتار هیچ گوید و کند محض حکمت باشد رب قد ایتنی من اللات
و علی من تاویل الا حادب ما طیر السموات و الارض و فی الذی باق الامور لو کفی من الذی
و الحق فی الصلحین ای برادر کار من بدیستی که بدی من از پادشاهی و در موختی مرا از یعقوب
خواه تا تو نبیند اسمها و زمینی قوی دوست من در با جان من بنان من مسلمان و در میان من
نیک من آن سلطان ما رسی گفت من غیبت یوسف چهل سال بود که می گفت حجت و در سال حسن بصیرت

نابیه موقوفه علیهم السلام خدای میفرمود است جمله و قضا الله لشعرا و مال و اولاد و الارث و وضع اولاد و حق و مال
کامیکن یعنی آیام حمل و جوار شدن از مادر یعنی وقت زاییدن سی ماه است این آیه هم قاعده فرموده اولاد الارث الله
یعنی مادر آن شیء بهشتی و لا خور و او سال عام و مال که مدت رضاع است از سی ماه که بر روی شش ماه مدتی
محل شده پیشگاه مدینه حمل باشد عید از عید و اقرار و خطا و جهل آن زن را حاکم کند و کل شیء من غیره و هر چه
که خود خدای عز و جل مقدر کرده اند از ما باشد چنانکه حکایت او از خدا کند زیاده و نقصان قضا کرده احاطه آنرا
تو او بقدرالت مقدار معلوم و او عالم است غیر یعنی بکارها پوشیده و لایق و آنچه اسکار او باشد بود یعنی
و معلوم و اندر همان اسکار او نیز است چنانکه در منزلت و مرتبه و رتبه او باشد و ظاهر و مستعار
چون عا سوا و منکم من اسر القول و من جهر به و من هو مستخف باللیل و ساری یا
لذ معقباته من یزید و من یقلل یخفطونه من امر الله ان الله لا یغنی ما یقو
حق یغیر و اما یغنیهم و اذا اراد الله یقوم سوره کلام من ذلک و ما لهم من ذلک و من ذلک
یکایف از شما آنچه همان کفار را و آنچه اسکار میکند بدان و اندر او همان عفت و اسکار او بود و در ذلک
اورا که باقی اندر پیش او از عقاب و نگارند از آن مان خدای بدستی که خدا نکر اندر آنچه بقوی بود یا مکر اند
شما اینهاست چون خواهد خدا بقوم بدی بر روی کرده باشد او را ایشان را بنی و جن خدای پناه کامی
بمان خر سحانه و تعالیان علی کمال دره خود فرمود یکایف است ترویج علم و دانش او را از آنکه
نهان گوید و آنکه اسکار را که بد و آنکه بسب پوشیده بودند از یکی و آنکه اسکار او روزه بود بر روزی و ای عجب
یعنی جمله معاوانات بزرگان و نسای است چون او عالم بالقرآن است عبد الله عباس گفت یعنی که عالم است
با آنکه او بزرگ است و پوشیدنی و نهی بود و آنکه روزی یکایف از نهی بی ام و اطاعت است کند و برین
قدید و وعید را باشد از بعضی خدا بنی اجل و عز و ثناء و فرشتگان هستند در شب و روز بر عقب یکایف اند
جماعتی روند در عقب جماعتی دیگر باشد و اینان فرشتگان روز و شب اند که خدای میفرستد ایشان را
کاه داری لایمان و گفته اند که ضعیف من اسر است یعنی آنکه را که استخفا و اسکار را کند فرشتگان اند و در
از پیش و بر او روز و زمان خدای را نگاه میدارند و در حق است که از رسول الله رسیدند که بر ما خدای

فرموده و فرشتگی بر است و در یکی بر جبر و فرشته راست است امیر است و فرشته چپ است
ناید فرشته دست راست یکی را ده حنه و نوبست چون سه فی از و چون نامی شده دست چپ
نوبست فرشته دست راست کو بگویند کن باشد که بشماران که در و نوبه و استغفار نماید اگر کند که در
از این برهاند که بدوی نیست ما را ذلک قوله یلفظین قول الله جده و نوبست فرشته چپ
و عقب که نگاه میدارند و ذلک قوله له معقبات من بین یدیه و من خلفه و فرشته و یکی است که هر یک
نوبت است یعنی مسلط است بر چون توابع کنی توابع کند چون تکلیفی ای که از او می
و اگر اند که بر لب تو موکل اند هیچ نگاه ندارد جز صلی تو بخند و آنچه تو فرشته و یکی موکل اند که از او می
فرشته بر چپها موکل اند بر هر دو در شب و ده و یک در روز و موکل اند در روز و در شب و ایس و هر دو
و سوسه او میان باشد و فرزند شریف و در حق است که چون شباید فرشتگان روز و روزی و شباید
چگونگی که باشند اینگونه بخدا یا نو اله نوری و عازش و عازیم و آن در فرشتگان را که در جبر است و در کمال
خدا و عازش را بنام سعید بنی عبد الله عباس روایت کرد که مراد قوله له معقبات بادشاهی است که او را
نگاهبان و عازش باشد و روز و شب سخاوت گفت مراد پادشاهان کا و آنکه کان بر که عازش است و از زمین
نگاه تواند داشت و برین وجه مراد لفظکم را باشد از شیخ گفت مراد بر او خدای است که او را نگاه بان
هست که او را نگاه میدارند از سرخیان و از تواریف و روز را این بات و وقته عا من بن الطیف و یکی بن
آمده است از آنجا که سوا و منکم ما یخاک و ما دعاء الکافرین الا فی ضلالت و این روایت این زیادت
در حسب ترویه این لایان رسول الله در مسجد نشست بود و اجماعی یکی ز جمله صحابه گفت یا رسول الله این
بن الطیف است که بتوی آید بر مودت خدای با خودی خواهد هندی که ده آمده بود رسول الله است و گفت
اگر من اسلام آورم مرا چه باشد فرمود آنچه مسلمانی و بگو را باشد گفت خلافت پس از خود یعنی دهی فی مودت خلافت
من یعنی ناز و محبت است از آنکه دادند و گفت مراد امیر اهل برکتی که من امیر باشم و امیر بدین فرمودند
پس مرا چه بایستی فی مودت ان اسبان دودست تو لادم نمایان عز و کنی گفت همان اسبان امرو زرد دست من
بنوچه حاجت است بر خیز تا من ماله کنی و سخن گوئی رسول الله با و رفت و جای نشیند و ماله می نمودند

و عامر بن قیس از پدر گفته بود که چون او از من بلند شود و توان عقبه بدانی و متبع بدو زنی و او را بکنی ^{میان}
رسول الله و او را خواست که شش از بر برخواست و در عقب رسول الله در آمد و خواست تا بیخ و کشد
همچو سحر بیخ از غلاف و بیخ یا مدو عامر اشاره میکنی رسول الله باز نکلیدارید و بعد که قوی میکنی تا بیخ
از بام و کشد فرمود اللهم اکنسها عما شئت یا ربنا یا کاهیت فیما از من کارانها را از هر چه خواهی جدا
جلا و عاصقه فرستاد و او را بر سر سوخت و ما میویدخت و گفت ای محمد خدایت را خواستی تا از پدر راست
والله که من این شهر بر تو برادر شکوتم رسول الله فرمود خدایت کار او را بیاورد و بر سر زنی سلولیه فرود آمد
و با مدو صلاح پوشید و از منینه بیرون رفت و در محلی یافت و میگفت خدایت و عزیزی که اگر بکنی با من ^{پدر}
اید و چشم من را بگو هر دو را بخورید و روزم خدای حرم جانم و تعالی شسته را بپوشد و نایت بر تو زود آمد ^{خوش}
در حال قدر زانی او در آمد بر رت و خاندن سلولیه رفت و گفت غدا بعد از یوم و موت نیست سلولیه را
خوشت و سواش باقیله خود رود و راه و پیش است بپوشد و خزان و نیت را در سر و غنم حبیبی و عاری رسول الله
در حق هر دو اجابت فرمود و این آیت در آن قصه فرستاد و فرمود خدای جان که کسی بکشد اندام او را ^{خوشت}
نگین اندر در فصل و رحمت باشد چون بخت کنی انداختی حال بدنیانی میکنی اندر در رحمت است که چون خرم خرم
مؤکله سدر رسول الله صلی الله علیه و آله در مدینه از کوفه میکلشت و باه انصاری قریه مریه بر سر کوفت چون
رسول الله را دید راه که بریان با خدای مساجات نموده روزی که از آن بپارهم بود و که از او من خواستی که کسیر
حفاظت بر آنجا رسول الله رسید سلام کن رسول الله بر رسید که چپش در مریه کشت مریه است
فرمود من ده با دل با خیر رسول الله را و او را وی خویشی بد که سر کرد رسول الله باقی بچشد و بهم رساند خدای
نصوح انصاری منجبت گفت یا رسول الله خدای که تو را بگو بخور و فرستاد که در تو را به خمر بود فرمود من
من او بد فرمودی و در دل خود نیست که میکلشت و بگو که من این بار هم مرا و سواش از من پس بر این کار کردی
فرمود چون حق صحت قول تو داشت فلحال شراب سر کرد پس ای آیه بخوان ای الله لا یغفر ما هم ^{خوشت}
یعنی و ما یا نفس هم بدیستی که خدا بکشد و انداخته بقوی می دیا بکشد انداخته شهادت یافت و از او را ^{والله}
و چون خدا خواست بقوی بدی و هلاکت و عذاب او را بفرستد و او را بدی که با شد و ایشان را بخت خدای که ^{شد}

کتاب بلکن اندو حیات کدایت نا خوالی که بگویم القوی و خوف و طمع و بکنی القاب النقال و هیچ ^{والله}
بکنی و اللاله که من بخت و بر سر القوا و فی سببها من بشاء و هم یجادون فی الله و هم ^{بکنی}
الحاله دعوی القوی و الا ان بدعون من قوته لا یستجیبون لهم فی الاکاسیط کعبه الخلاء
لیکن فاه و ما هو بها الخ و ما دعاه الکافرین الا فی ضلال و ان خدایت می باید سازد از من
در آن و فرمودی او را و برادران بار و کسب قبیح محمد در عداوتش را و فرستاد از من و می فرستد ^{عنا}
بر من ساندانان تو را خواهد و اندان خصوصت میکند در خدایت و سخت عقوبت است که او را است خواندن
و اما که بخواهند از حق او را بکشند و باقی بکنی میگویند بکنی اندر دست خود را لب برسد و من او را ^{او}
رسند با و بخواهند که قاری بکنی و در کوفه ^{بکنی} یعنی و ستان خدای که بر تو مقدمه یاران بجای میاید
خوشت از صاعقه آتش و طبع است که یاران او را در محله به برده ما ده گفت خدایا از من اذاته ترس
سازد از من یاران و طبع بود ختم را در روزی و بکنی و مدی او را و بکنی بر سبب است او و اختراع ^{او}
که ان یاران و نقل اعتباری باشد لازم از بخت سفلی و کسب قبیح میگویند که بکنی با و بعد بکنی و ساندانان ^{شک}
قبری میاید خدای از من و ترس از بکنی تو را خدای باشد از آنچه بر او میاید و بکنی و بکنی که اندر که لا
ماید که کسب حق او را مستحق بکنی چنانکه سجده جهاد است خدایا لا اله الا انت با و بکنی ^{شک}
گفت اندک در دام فرشته است مؤکله بر سر سید خدای از عهد الله عیسی است و مؤکله که هر روز رسول
آمد گفت از تو چیزی برسم اگر جواب درست دهی ایمان آوردم گفت و از بکنی از من بکنی ^{شک}
مؤکله او را که او را ایمان انداخته که خواهد گفتد این او از بکنی فرمود بکنی او را که او را ایمان ^{شک}
گفت هر که او را بشود باید که بکنی ان الذي یمنع از عهد محمد و اللاله که من بختی و هو طع ^{شک}
قدیر اگر او را صاعقه رسد و او بر من است گفته اند که چون رسد آمدی رسول الله فرمودی سبحان من ^{دارد}
بکنی از عهد محمد و اللاله که من بختی هم ابرعاس روایت کرد که بعد فرشته ایست چنان او را ^{دارد}
بکنی و آسمان هیچ فرشته مانده که آن حال الا که او را ببرد و بکنی خدای یاران فرستد و بسبب القوا
و فرستد صاعقه را و آن آتش باشد که از آسمان فرود آید هر جا که آید بسوزد آن رساند که خواهد خدای ^{نور}

فمن هو صاحب مقدر و کافر و سید پاک و زرد که ذکر کردیم و کلام و حال است که ایشان حیدال و خصومت می
درین جزای می می عاویذ الطریق را رسیده و گفته اند که مری بود از تو اغبت عرب رسول الله جاعنی را پیش از
فرستادن با اسلحه می دعوت نماید چون دعوت نمود گفت بگو که خدای عز و جل که سارا با و دعوت می نماید از جیبش درآورد
با او هم باز سر باز آهی جواب گفت که خدای عز و جل و ما استد است او ز هیچ چیز تشنگی نتواند که ایشان باز آمدند
رسول الله را خبر دادند فرمود و در پیش رویش بگو او را دعوت نماید و تشنه او را دعوت نمود و گفت من اجابت کنم و را
ناخدای او را نه بنم و دانم که چیست آمدند و رسول الله را خبر دادند فرمود و بار دیگر برودید تا بخت بود با شما آمدند و داد
مسأله نمودند و همان مسأله را گفته می گفت و بعد میگردد ای برادر من دیدار عیدی و بر تو شرف از آن بعد از آن
و او را سوخت در آمدن ایشان جمعی از صحابه نزد ایشان رفته گفتند ما عقیقه کردیم سوختن آن مرد را گفتند شما
چرا ایند گفتند خدای عز و جل فرستاد و رسول الله را خبر دادند و فرستاد و برساند آنرا که خواهد و او بخت
حقه کند و خشم است و بخت گیر است که او را است دعوت راست و حق یعنی اجابت نمودن دعا می
امیر المؤمنین علی فرموده دعوت حق را حید است این عباس گفت شهادة الا الله الا الله است و اما آنکه
ایشان میخواستند روی پرستند از بتان برودن خدای الا بخت خدایون احادیث کنند ایشان را الهی جز از آن
طلب دارند یعنی هیچ چیزی و نفی نکنند و اعیان را خدا که هیچ نفی نمی تواند کرد است خود را انگشتان را کشاده
که اندازد بگوید و بدعای خود در مانند هیچ آب برکت و تو را بگو و هیچ مقصود او بجا عمل نماید بجا هر که
احصاء و بت جان باشد آنکه او را بر او است خویش خواهد که بدینش رساند پس چون آب بیرون او را برکت کند
او باید و اهل معاش که سعی است که چون کسی باشد و خواهد آب در نفس گیرد و آب درست او قرار بگیرد و
امیر المؤمنین علی علیه السلام باین بیت تمثیل نموده و من یحببت الذی یکنی مثل فایض علی الماء حایه فی یوح
الاصابع بر فرمود بیان نموده که خواندن کافران مروتا و نیست مکن و صایع شتق ایشان را اجابت کنند و دعا
ایشان ضایع کرد و در هلاک در این عباس گفت دعا و کافران نیست مگر خدا را و در صلاتی و حصار بی حکم که دعای
می باشد از خدای و انرا حاجت بود و لله یجیب دعوت التواضع و الا برضی ما و کن ها و کلام الخدیو و الا
خلعت رب التواضع و الا برضی الله من لا یخجل من نفسه و اولیاء لا یملکون لا یملکون لا یملکون لا یملکون

و علیهم السلام

توکل است و الا غیری العیون از هر سوی الظلمات و النور ایا جعلوا الله عز و جل خالق و خلقه متسا
الخلق علیهم قل الله خالق کل شیء و هو الواحد القهار و من خدا بر سجودی اندک و اسماها و از هر
پیشتر کرده و ساها ایشان یا مبادا در شبانگاه فلک بگوای محمد کست برودند کار اسماها و زمین بگوای محمد خدا بگوای
شما از خدا و دوشان که داد نیست نه نهایی خیر را می نوی و دند و دندانی بگوای محمد ای بکنان را یا بنوا بنام هر که
تا بکنان و در شبها انبجولو تا بکنان و در دوشان و اما باران افروشد چنانکه او بدو را بر سر می نشاند است فرودن بدیشان بگو
محمد خدا از زمین چون او است بکانه نه که کشته **بیان** حق سبحانه و تعالی بر آنکه همان فرموده که هر که هست در اسماها
بطبع و رغبت همه غلامان را سجده میکند کافران از تو سرجم شمشیر یا از روی حاجت و انقیاد یا از روی بخت
کردن بتدلیل و تحقیق باشد چنانکه در حق است را می کند و توانگر او در پیش و زنده را می و از اسماها ایشان شبانگاه و امداد
عیس کست مراد اسماها ایشان است چون ایشان سجده نمایند اسماها ساجدان است که چون ایشان سجده کنند
اسماها بر نماز آنکه ایشان طایع باشد بطرح سجده نمایند و آنکه کافر باشد سجده بکند اسماها ایشان چون بگوید
کند گفته که می و سجده اسماها ایشان بر زمین بر مال خدا که روی بر حال کار و گفته اند که تصدیق و تدلیل است
در طول و قصر بر رسول الله را خطاب فرمود بگو ای کافران را و بسجده احتجاج که کتب خدای اسماها و زمین بدین روش
که ایشان جواب میدهند و حق گویند و بگوای خدای اسماها و زمین الله است پس فرمود بگوای که از قیام ساجدان از روی
از روی و سالی که ایشان قبول میکنند از ایشان که مالک کل دند و توانند خود را نفی رسانند و بعضی فرمود که چون
حق و تصدیق باشد و بگوای که باشد و بعضی فرمود بگوای که بکنان باشد یا میانی بنا هیچ راست باشد یا آنکه
روشنایی یعنی باشد کافران یا بناد و در آنکه انبجونی غیب و مالکی که روشیه که متا اند و مؤمنان بنا اند و حق
نهند و در روشایی بیان و محمد بهمان اند بگوید که هر که بر او باشد که بگوید که انبجونی غیب و مالکی که روشیه که متا اند و مؤمنان بنا اند و حق
چون این شکر آورده اند و حق خدای او بدین خلق بدیشان مشتبه شوند تا ندانند که او بدین این که است و او بدین
چون ایشان از زمین نیستند بگوای که بکنان باشد خدای اسماها و زمین الله است پس فرمود بگوای که از قیام ساجدان از روی
و که در بیات و حیوان و جهاد و انصاف خلق از هر اعراف و اوست خدای کافر و طبع کشته کل و در علم
کن و در عالم بیات شدن انزل من السماء ماء و ما کلت اودیة بعد من السماء ماء کلت السیل و بدل و اسماها

[illegible][illegible]

[illegible][illegible]

عنا خوس و
خفتنا هه ؟

قسم

[illegible]

تواضع مؤمنان و اولی که با حق تعالی بر سر می کشند و روشن ام
فرموده ما یا فریدم انسان و زمین را و آنچه در میان است که بخیر و راستی و قیامت نیند است و هر چه در میان
در آسان و زمین و آنچه در میان این هر دو است نظر کنید آنچه غیر از ایشان چیزی میدهد بنظر و است لایزال
پس رسول الله را فرمود تو این را عفو کن عفو کردن نیکو گفته اند که این آیه بآیه تالیله منسوخ است آن بحقیقت
که خدای تو فرموده و اما است آنچه کند بعلیم و حکمت و معنی کند پس رسول الله را فرمود ما تو را داده ایم
که عفو کن عفو کن و مگر راست دان ما تحت است از هر گاه صحابه مشغولست که رسول الله فرمود و الحمد لله رب العالمین
حفت آیه است و بعد از آنکه از وی است و این سبع التالیله القرآن
اگر آیه است گفته اند و لقد آتیناک سبعاً من التالیله و القرآن لکم لغایب بودی بودی عباد ما شانه
الله روایت است که تا بعد از عرض است از هر قرآن و از این جاست که اگر قرآن در یک رکعت نماز بخواند یا آنچه
و مزی باشد اگر آنچه بخواند مزی باشد و برای همین کافی خواند که بخند است و مگر که در
خدا و بعد از آن خبر که روایت کرده اند گفته است و سبعاً من التالیله و القرآن لکم لغایب بودی بودی عباد ما شانه
یعنی تمام الحقی برای آنکه کسی حق عفو دهنده و دیگر که دو بار و دو بار و دیگر که در میان
با و دیگر که در میان سبب بود که هفت کاروان بیکبار از بصیری و در عات از آن خبر و آن بی فرموده و
نظر کرد و در بعد از آنکه در این احوال و از هر طریقی که خواند که کاشکی این هفت کاروان
بودی نادرسیل خدای موزیکویم جبریل علیه السلام آمد و بیکار و دیگر آنچه التالیله آورد که این هفت
شمارا بهی است از آن هفت کاروان و برین تاویل است عین التالیله و القرآن لکم لغایب بودی بودی عباد ما شانه
که سبع مثالی هفت سورة و از او در البقرة و آل عمران و النساء و المائدة و الانعام و الاعراف و الانبا
و التوبة مید جاست عبد الله عباس گفت که این هفت سورة را برای آن سبع مثالی است که فرایض و احکام
و حدود و روشنی است و روایتی دیگر است که قرآن هفت مثالی است و خدای میفرماید الله نور الحق
کتاباً مبیناً اها مثالی تقصیر و برای آن قرآن مثالی خوانند که احکام و قصص و روشنی است و برای آن نور و امداد
بسم مثالی هفت سبع و آنست و بری که قرآن مشتمل بر هفت معنی از روشنی و بشارة و انوار و روشنی

در نیکو انتم پس خطای فرمود رسول الله را و مراد است و فرمود مکن چشم خود را یعنی مکن آنچه عیان کان
بان متع کوه ایم از اولیا اصفا یا یعنی انواع و اصناف کافران را می گفت روزی در جمع کلا شریفی غایت خوی رسول
بگذشت رسول الله دست بر چشم مبارک گذاشت و فرمود خدای موی چشمی فرمود و این آیه بخواند و لا یحزن و لا یؤلم
مهر و ایشان اگر ایمان یاروند و حفظ جانشان و غرضی کن و تواضع کن مؤمنان و بگو که من آن فرستاده ایم
در خبی است که یکر و عبد الله مسعود و محمد رسول الله را فرمود رسول الله فرمود از روی چشم آنا و صل الخلق فی
و یقول آنا مخلوق و از آن پس که گوید آنا گفت یا رسول الله چه گناه کرده ام فرمود این مسعود ندانی که گنج
مخوف تر است که گوید یعنی که بدین گفت یا رسول الله توبه کردم و گرنه کرم که من چون ادب نگاه داشت خدای
و تعالی این همه کار را که کردی از آنکه با طلاق آتی یا المذیر و التالیله من می کشند و روشن کرده اند ام کا
آزالت عنی القیمین الذین جعلوا القرآن عیضاً من عیضات قرآنک لست تشهد جمعین عیضاً
یعلمون فاصبح یا مؤمنوا عرض عن السیر فی التالیله المستور من الذین یجعلون مع
الها الحرف من یعملون و لقد علم انک یضیق صدک لیس یأقولون فسیخ بحدی ربک
و لکن من الشاگردین و أصدرت ربک حتی یا نیت البقی جنان که فرمود و رسا هم بر سرستند
الذین الهاکه بکر و بدین قرآن با و ها و نیت پس سخن بدو دگر که باز بر سر ایشان جمله عازا از آنچه ایشان
کرده و ماصح پس بجای او و در آنجا آنچه فرمودند ترا و بر که از این باز فراد از آن گان آنا مدبرستی که ما گفته
گوریم از تو حشر استمر کنند که و الذین الکساکه گفتند یا خدای خدای بکر فرمود باشد که بداند و لقد بدیستی
بدانیم که نیت میشود و سینت توبه آنچه میگوید ایشان قسح پس تسبیح کن بتایش برود و کار خدیش
و باش از جمله مسجود کنندگان و بعد و بکلی هست برود و کار خدیش تا آید توبه یعنی
از عذاب می فرسایم که بشا فرود آید بخاک فرسایم عذاب را بنفردان و شست کنندگان را عبد الله عباس
جهودان و نریا باند که قرآن بعضی همان او رند و بعضی باز که میگویند این سورة مر است و دیگر
میگفت این سورة از من است و مر است معانی گفت شانه میفرمودند که و بعد و بعضی در موسم ایشان را
فرستاد که ایشان را فرستاد که ایشان را هرگاه گفتند و هر یکی را یکی که بماند که بماند و میگفتند و بماند

27

وہی ہے جس نے

الحاضر

الأقصى

وَبِكَ
عَدُّ اللّٰمِ

L. Kullberg.

وگوهر اربع و سحر من کرد ایند با من تسبیح و تازی سحر که در حضرت سلیمان فرمود که تاوشو ای خدا ای الهی
سبح و بر افرا ده باور افرو مان من کرد و حسن و انسن را سحر من کرد ایند و زبان من را تهنی افروخت خصی من علی ای
فرمود که صد غیاس من سالی که مثل من چون مثل آدم کرد که او را نخواست تا فرید به ما و بدید من از ایادی بدید از تو
داد و دوست من من و زنا شده ای من را تهنی را بشک کرد ایند پس من که محمد صل الله علیه و آله سلام گفتیم
خداوند بر اسرار است که ما رحمت علیان کرد ایند و یگانه شد خلافت بر سر الله فرستاد و اوست من را تهنی من اوست
کرد ایند و در من رفیع کرد و من افراخ و حاتم رسول کرد ایند خصی من با هم علی السلام فرمودید فصل من رسول الله
بدین و شتران من پس سالی که او و زنا شد و شتران از ایلان و شتران خود من حیوان گفت اگر خدا
منی که است به یادت غرق کن کند و اگر منی که را است منی که را است منی که را است منی که را است منی که را است
نزدان شک بود که با اله معراج بود که داده اند و ان حضرت پست لادن است با معراج برای است و ای که ای
با اسبان پست حاجت یکتا با اله و ان افرو و یک از تو و سالی که چون قبض روح کنان معراج و بر آید ان
بود که باور احشمن منی که را است چون آن معراج بود ظاهر کرد و حسن و بر گرفت و یکن معراج و با اسبان و بر آید
گفتند که که منی که را است گفتند با او گفت که که محمد صل الله علیه و آله گفتند که که محمد صل الله علیه و آله گفتند که که
به حیاه الله من اخ و من یغفره نعم الاخ و نعم الخلفه در کشاند که ما را رحمت من و منی که را است منی که را است
و سر من و اسفند که از ان منی که را است و منی که را است و منی که را است و منی که را است و منی که را است
رسید با یکتا کشید و در من زنا شد و ان تسبیح کرد سبحان الله العلی العلی العلی العلی العلی العلی العلی العلی العلی
القیوم و چون او را ان منی که را است و منی که را است و منی که را است و منی که را است و منی که را است
رسول الله علیه و آله سلام فرمود که او را زید ام من از تو و بدید او را است و انجا که انتم نوشته بودیم تا ان منی که را است
از تو زید ان منی که را است و منی که را است و منی که را است و منی که را است و منی که را است و منی که را است
قلب عبادت الخیر منی که را است و منی که را است و منی که را است و منی که را است و منی که را است و منی که را است
نصیحت ما یا اهل زمین را چون از انجا که انتم نوشته بودیم و منی که را است و منی که را است و منی که را است
دل شک گفتیم این یک است که من و در من نوشته نگذاشتیم که ما از تو و یکتا که از ان جویبار گفت ما را و ام

ابو الفتح

[illegible]

و در آن هنگامی که گفت ای من استغفر الله فی تعالی مرا از آنکه من در چشم گفت خفت بگویم و با وجود آن که در
 گفت ها را خبر داد و این کافیه است که من این همه رنج ببرد و مقصود رسیدم چون روزی که برای او آمد همچون پادشاه
 فارس طبعه و در آن روز این سرور اخیان که وصله را در میان سرور آورد و گفت و تقصیر کند که مادر را
 هیچ نوعی و دست اندر دار باز نام آمد و غیبتش در میان او آمد و من و پدر و برادر و بی طام که با او در میان
 و لایق بود اما در لشکری که آن داشت که هیچ تواند که در غیبتش در میان او آمد و من و پدر و برادر و بی طام که با او در میان
 بایل بود که ایضا اهل بار و غیبتش در میان او آمد و من و پدر و برادر و بی طام که با او در میان
 باز گفتند و بعضی گفت شهر است. این که من هیچ و غیبتش در میان او آمد و من و پدر و برادر و بی طام که با او در میان
 او میگوید و میگوید که من چیزی هست از اخبار شما که با کس بگویم که ایضا اهل بار و غیبتش در میان او آمد و من و پدر و برادر و بی طام که با او در میان
 او خبر می رسد گفت که شما را در میان او آمد و من و پدر و برادر و بی طام که با او در میان
 خواهی که در میان او آمد و من و پدر و برادر و بی طام که با او در میان
 و گفت مو آن مرد باید که خبر داد و غیبتش در میان او آمد و من و پدر و برادر و بی طام که با او در میان
 کرد و شما رفت و شما رفت و همان که در میان او آمد و من و پدر و برادر و بی طام که با او در میان
 چنانکه نموده و غیبتش در میان او آمد و من و پدر و برادر و بی طام که با او در میان
 در میان او آمد و من و پدر و برادر و بی طام که با او در میان
 را پادشاه که در میان او آمد و من و پدر و برادر و بی طام که با او در میان
 خوابه بد که در میان او آمد و من و پدر و برادر و بی طام که با او در میان
 او بیجا بایل سفر کرد و چون بدید اهل که در میان او آمد و من و پدر و برادر و بی طام که با او در میان
 راه نمودن و غیبتش در میان او آمد و من و پدر و برادر و بی طام که با او در میان
 غیبتش در میان او آمد و من و پدر و برادر و بی طام که با او در میان
 اسمی اهل سلاطین و در میان او آمد و من و پدر و برادر و بی طام که با او در میان
 و در میان او آمد و من و پدر و برادر و بی طام که با او در میان

که در میان او آمد و من و پدر و برادر و بی طام که با او در میان
 گفت ایضا اهل بار و غیبتش در میان او آمد و من و پدر و برادر و بی طام که با او در میان
 اگر پادشاه با غیبتش در میان او آمد و من و پدر و برادر و بی طام که با او در میان
 شاه بخیر است و غیبتش در میان او آمد و من و پدر و برادر و بی طام که با او در میان
 و این زن بریده بود و غیبتش در میان او آمد و من و پدر و برادر و بی طام که با او در میان
 که چون مشغول بود و غیبتش در میان او آمد و من و پدر و برادر و بی طام که با او در میان
 زن که غیبتش در میان او آمد و من و پدر و برادر و بی طام که با او در میان
 خود را بر سر من که غیبتش در میان او آمد و من و پدر و برادر و بی طام که با او در میان
 در میان او آمد و من و پدر و برادر و بی طام که با او در میان
 گفت سر منی که غیبتش در میان او آمد و من و پدر و برادر و بی طام که با او در میان
 شاه را غیبتش در میان او آمد و من و پدر و برادر و بی طام که با او در میان
 غیبتش در میان او آمد و من و پدر و برادر و بی طام که با او در میان
 همان خون میو شیران و غیبتش در میان او آمد و من و پدر و برادر و بی طام که با او در میان
 بر احوال این شهر پادشاه و غیبتش در میان او آمد و من و پدر و برادر و بی طام که با او در میان
 که باز کرد و غیبتش در میان او آمد و من و پدر و برادر و بی طام که با او در میان
 تواند و غیبتش در میان او آمد و من و پدر و برادر و بی طام که با او در میان
 شهر را در میان او آمد و من و پدر و برادر و بی طام که با او در میان
 کن و غیبتش در میان او آمد و من و پدر و برادر و بی طام که با او در میان
 غیبتش در میان او آمد و من و پدر و برادر و بی طام که با او در میان
 هزاره را بر سر آن خون کش و غیبتش در میان او آمد و من و پدر و برادر و بی طام که با او در میان
 ساکن شد آن غیبتش در میان او آمد و من و پدر و برادر و بی طام که با او در میان

ما گفت ای باشم استخوانهای پوسیده و زویرانی باشم ماهر باشد بر یکدیگر کمان افرویدن توالم بروائی ندیدند که
خدا آن خدا نیست که افروید اسماها و زمین را در است و بلکه با او نباشد ایشان و بگویند ایشان را اهل کجاست
و این پس سر باز زدند مستکاران سکون ناسپاسی فلان کجاست که اسماها در آن بودید بخیر این رحمت پروردگار
من آنکه هر اینه داشتند شما از ترس درویشی و همت آدمی سخت بخیل جز با داشت ایشان آنست که
ناقص و درخ بر ایشان مسلط کرد و اینم با ایشان را مینویزد و اجزاء ایشان را متفرق میکرد و اندوخته میکرد و اینچنان
تا حضرت و عذاب ایشان در زنده میشد و چون ایشان را بابت ماکا فتنه و خسران آنگاه که کردند و گفتند چون
ما استخوان شویم و در زیره و پوسیده کردیم ما را خورند و بر آنکه زنده بماند که دانستند این وسیله که در حق سبحان
نمود و چه جای است ایشان نمی بیند و می دانند که خدای تعالی اسماها را رفعت و زمین را بسط و وسعت
و از آن عاجز یابد ما و باشد بر آنکه مثل ایشان افروید ایشان را افروید و هر یکی را اهل کجاست که یعنی اهل کجاست
که در وجه شکی و شبهه نیست این طالعان و کافران باین همه لایزال و بر این ایام کند و سر باز میزنند و آنگاه که
و ناسپاسی فلان و اینم بگویند از آنکه اسماها را مینویزد و اجزاء ایشان را متفرق میکرد و اندوخته میکرد و اینچنان
و اسماها را که از زمین درویشی و فقیرانند و آدمی بخیل و مست بود است و گفتند ایشان و می فریاد
ایات یغیثنا ما سألهم فی الابل الذیاء هم فقال له فوعدی انی لا اظنک یا موسی مستحق الی فقال
لقد علمت ما اترکوا و الا کره السموات و الارض بصری و انی لا اظنک یا فوعدی فوعدی
ما اترکوا و ان یستخفهم من الارض و الغرقاه و من عجمی عجمی و قلنا من عجمی عجمی و قلنا من عجمی عجمی
الارض و اذا جاءه و عند الاحیاء حیث انکم لقیتم و الی انزلناه و یلحقونک و ما ان سلوات الالهیه
و ندیدیم و بدیدیم که بدیدیم ما موسی ایضا از نشانهای روشن پس بدیدیم از نور زندان یعقوب چون آمد بدین
و گفت مرا و فرمود بدیدی که من کجاست بی برم تو ای موسی جادید کردی ما گفت موسی بدیدی که دانستی که کردی
نفرستاد این که هر مکر و دروغ را با اسماها و زمین بدیدی که من بهر آن کجاست بی برم تو ای فرمودن هلاکت کرد ما را
پس خواست که ببلغان از ایشان از زمین پس غرق کردیم ما او را و آنکه با او بنحله و قلنا و کفیم از این او را
یعقوب را را که بدیدیم پس چون آمد و عجمی او را ما اسماها را بهم و لکن و بخیر و درویش ما را

و می فرمود و جادید کردی ما اسماها را بهم و لکن و بخیر و درویش ما را
و بدیدی که دانستی که کردی ما گفت موسی بدیدی که دانستی که کردی
نفرستاد این که هر مکر و دروغ را با اسماها و زمین بدیدی که من بهر آن کجاست بی برم تو ای فرمودن هلاکت کرد ما را
پس خواست که ببلغان از ایشان از زمین پس غرق کردیم ما او را و آنکه با او بنحله و قلنا و کفیم از این او را
یعقوب را را که بدیدیم پس چون آمد و عجمی او را ما اسماها را بهم و لکن و بخیر و درویش ما را

و مشغول در کارهای خود بودند و توکل بخدا می نمودند چون سر سجد کرد از در خنداد و نوازی با درین علم خانی
قلید فرمود مسجد ده ساله خفته بودند و بناوش ایشان را طلب نمود یافت پدران ایشان را حاضر کرد و این
گواهی را از گفتند ما کارها را در دستند و رفتند ما خبری نیست میگویند که ایشان در غاری اند که در میان شهر
و بناوش با حشم بر در آن عمارت جمع گشتند و گفتند که تو بجز کشتن کاری نداری
در غار را باید گرفت تا گور ایشان باشد و نمودار را بر او زدند در آن ملک و در موشین بودند و نام و
غار را بلوچ را برزقش نمودند و با عسکرها و گلهای آن در آن سدی بنی بود تا بعد تر از هلاک و بناوش
بگشت و نوبت پادشاهی بود و حاکم رسید و در میان نام و مردمان را بخدای دعوی نمود می گفتند ما را
حسبنا الله نعمت و بجاوینست حیوه و دریا مملکتی میبیم و زنده میگردیم آن پادشاه نصیح و زاری
خالتن و این بدیشان بناید که گفت و نشو و خوات و خطی حق سبحانه و تعالی در دل ایشان ایاس می انگشت
بناید گفت و خطی و گوشتند که چون در غار شکفته شد جاعی را به بیخفته و سکی بود عار که خوا
باجا آورد و نداشت رفتن و جاعی را از غاری که النوم اخ لاوت پیدار کرد ایند باز نشد شادان و خرم
بیکدیگر سلام کردند و بدانشند که خفته اند و بعضی از روز حق سبحانه و تعالی بدیشان دلیل ساخت و بحال
خفته بودند و نمیبوی بلوچ ایشان را به بافتن بود برخواستند و از آن گذارند و میانشان احسنه و زرق و زرق
و خبری آورد که بناوش در طلب ایشان پناه میبخشد و در جبهه داشت و براه شهر آمد و در علامتها
نگاه میداد و مشاهده می نمود و سال از بناوش شهر آمد و مردمان از اشعار ملت عیسای دینام عیسای
و در پی و در پی می فرستادند و نمیبوی ماند با خود گفت من درین شهرم و امروز آدم و دوش کسی نام عیسای
نمیوانست برین امروزای برید و در پی فرستند من این شهر غلط کردم و بدر خواهم در آن شهر
هم یکی را غنیمت گفت من و گفت که این شهر را نام چیست گفت دوسوس معلومش شد که شهر جانت
چند داشت بشکل ای صفی و نشان و بناوش در آن سیصد و نه سال گذشت و یکی واداران طعام
آن مرد در آن شهر نگاه کرد آن مرد را می گفت این درم از گاو می گفت ترایان بجا است طعام ده آن
بست دیکری داد و دیکری بدیکری دست بدست کرد و اندک گفت این مرد که بافتن است گفتای قوم که

دو شید خجی داشتیم بان شیر برلی خان آوردیم و در خواب بویند مراد را که ایضا آگاه سازیم و بالین ایشان قرار
گذاشتیم و کوفته شدن از هاشم بنده و صانع که چند روز اول ملاک که ایضا آگاه سازیم صاحب صا و مان روشن
ایشان بدل شد و آن شیر برلی خان را دم پا و خدایا که این برای صاحب تو کردم بلا از آن کف کردن بیک
تغافل و خلاصی یافتند قصه احتیاج کف روایت محمد بن سیمه است که اهل بخارا که ترسایانند قوری پیش
طغیان و فو لحن نمودند و شیر برلی خان برای توفیق کردند و بعضی بدین عیسی بودند بهد عیادت بود
پادشاهی و طغیانش نام بست بود و از آن کرد و بدین عیسی میدید و گشت تا ملک صحرای کف رسید
و اما ملک در بدین عیسی بودند که بخارا را می یافت و گشت و بعضی نام بخارا را میداد و گفتند و یار استخوان
و الارض را بدی امین خنده الیها و این جماعت از شهر بدین رفتند بجان کامی که ایضا این مشغول
الک که بدینکه یار استخوان را می یافت و از آن کف کرد و بعضی نام بخارا را میداد و گفتند و یار استخوان
بجایگاه عیادت و بجهت حاجات آلود از مسجد و چشمه ها را بر ایضا یافتند و گفتند و یار استخوان
یادین من در آمدن ایشان از شهر بود و ام و ملک گفت ما خبر نداریم که این عیسی است و این
دیگر قریب از طغیانش فرمود که جامه ها از ایشان بکنند و جامه ها بپوشانند و گفت من را عیسی ملک بخارا
بکنیم ملک دادم تا آنکه بشکند و بدین من آید و یار استخوان و سفر بخارا چون عیسی از رفتن ایشان با ملک کرد
ما هر یک از جامه بدین خود پوشید و در این روز این شهر برویم زار و بر داشتند و در آن شهر که بود که
از اینجا پس گفتند و در آن که عاری بود رفتند بخارا را عیادت کردند که ایضا گفت که سکی در راه هر ایضا
افراد هر چند او را انداخته و از خود باز کردند تا با او از آنکه ای قوم مرا می بیند که من در میان بخارا دوست دارم
چون بخارا را باستانام عبد الله خیار گفت در راه بخارا را سکی میدیدنشان گفت من بخارا را سکی میدید
از خود دور کن گفت این سلب این الفت دارد و بدین در این شهر دارم که او را از خود دور کرد و ام شام او را
او را هر چند که انداخته و از خود باز کردند تا با او از آنکه ای قوم مرا می بیند که من در میان بخارا دوست دارم
عاری خفا ایشان بعد از مشغول شدن و نفقه و ایضا بخارا را عیسی او را که در راه بخارا را سکی میدید
روزی که بخارا را سکی آمد و ایضا را عیسی بخارا را سکی و او را این وقت باز کرد و طعام خوردند

لَمَّا

ایضاً

[illegible]

ویدر بار بود بران راه که ماهی برود باید رفتن تا اورا یابی موسی علیه السلام با جوارگی که با او بود ساز سفر کرد
در میان راهی که برده استند ماهی شوی خورد و روایت دیگر از عبد الله عباس بعد از مقدمه فرعون استخلا
بنی اسرائیل خرسجانه و شعاوی نمود موسی که خطبه کن و نعمتگاه من بیاد بنی اسرائیل آور موسی علیه
صالح آور ایشان را و فرمود و شکر بخوارید آن خدا را که فرعون و قوم او بر جانها پند و شمار از دریا بگذرانید
و فرعون و قوم او را غرق کرد و پند و بغیر شما را بختی بن اهل زمین کن و پند و او بخت خود بر گوید و بر او سخن
گفت و توبه دینش نام نهاد و هر آنچه شما از خدای خواستید بخواه از آن شمارا که امت فرمود مروی گفت یا کلام
از تو عالم تر و من کسی هست گفت نجیب بن عبد السلام حاضر که در کتب خدایت سلام میروسانند توجه میداد
که من حکما گذارده ام جوار این سخن گفتی و گفتی الله اعلم گفت موسی علیه السلام با رخا ایان از من این عالم تر
فرمود آری از تو عالم تر هست گفت خداوند را دستوری ده و هدایت تا ما او را بینم و از تو علم من اکبرم دستوری
گفت با رخا ایان او را بجا بیاورم و جمع الجحین بن اجماع که حضرت است و علامه مشران باشد که ماهی که در سفر شما
باشد زنده کرد و در دریا راه را پیدا کند و بران ماهی باید رفتن ایجان اموشی ماهی جای خفص است مذک قول
تعا و اذ قال یاکن ای محمد صلی الله علیه و آله و سلم چون موسی علیه السلام جوان خود را گفت یعنی وصی خود
یوشع بن نون بن افرام بن یوسف را و گفتند غلامی بود در دم خوریده و گفتند خدا مکاری بود و در میان
را نواز رانی خوانند و برای آن اصاف فرمود با و که ملازم او بود برای تعظیم او را گفت ای ابرج هبش میروم
برسم بیایی که آنرا جمع الجحین بن خوانند بجا بکست که جمع دریای نارس و دریای روم است اینجا جانب مشیت
چیز بن کعب گفت طبعه است این کعب گفت افر تو است او امضی خفیا یا روزگار دراز و ساقا بیان میروم تا
اورا عبد الله ص گفت حققت هشتاد سال باشد قل یا یغیا جحین موسی علیه السلام و جوارش رسیدند بیابانی
جمع شدند میان آن هر دو دریا ماهی خود را فراموش کردند و این ماهی را اگر چه صاحب موسی علیه السلام فراموش
کرد اسامه ایشان را هر دو هر دو بر سهیل مجاز برای آنکه آن ماهی زاد ایشان هر دو بود و ایشان هر دو یکجا
بودند فاخذ جحین آن ماهی گرفت راه خود را و درو را بنی کعب بن رسول الله صلی الله علیه و آله و سلم را
که که کعب آنکه ماهی میرفت راه پیدا میشد آنرا بن جانب و از آن جانب میماند و بهم نمی اند و موسی علیه السلام

کرده بود و چون آفتاب برخواستی در سوره ایهار رفت و چون آفتاب بکره بدی از اجبار و در آمدن و طلب عاقلی که نکرده
که زمین ایشان اصل باشد و این صریح گفت و وقتی لشکری اجبار رسید گفتند ما نه خواهم بر آمدن آفتاب را مشاهده نماند
که اگر نماند استخوانهای بسیار بودند و گفتند چیت گفتند وقتی لشکری اجبار رسید بود آفتاب بدیشان این کرد و من
مالک گفت مرد برادرم که می گفت من نویسم چینی رسیدم گفتند میان تو و مطلع آفتابیت روز و راحت مردی را
بنزد که شمشیر اجبار رسیدم که روی بلیدم که گوشه های ایشان بیالای ایشان بود که بخلاف و دیگری رواج گفتیم ما آمده ایم بیه
چشم که آفتاب چو کند بر می آید و در آمدن آفتاب و از نشو و جم چون سلسله بهوش کرد دیدم چون چو شمشیر آمدن و مراد
زیت اندوه بود و در آفتاب دیدم که بر می آید آفتاب بود و زیت و کثرت آسمان دیدم چون دامن خیم چون
آفتاب بالا گرفت و سراسر آبی بود و چون آفتاب بکره بدیشان بنگارد و در ماه می می کند و در آفتاب بریان کرد و در کمال
مختصین بود و گفتند که ما صفت کردیم گفتند چنانکه او را بخوبی رسانیدیم بخیم او را پیش تو رسانیدیم و چنانکه در دفتر
که روی یافته و در دفتر نیز که روی یافته و چنانکه در میان حکم نمود و زبان هم حکم کرد و علم ما با او را آنچه نزد بدت او بود و محط است
لشکر او و این باب ملامت پادشاهی او هم که پس ما گفت سبب و طوفانی که و غیرت و توفیق که بر میان دو کوه رسید
و دو کوه است که سبب با جوی و ما جوی است و این اجناس که زمین نکران با خبر می رسد و این زمین بر کسان است عبد
عباس گفت که میان او من و او را بجان است و بکدام دو کوه را می آید و او را می آید و او را می آید که ایشان نزد بدت بود
که گفتار می هم کند و سخن بداند از آنکه زبان ایشان احسب غارت و ایشان سخن خود را بکس نتوانستند بجا
بند گفت زبان تو جانی یعنی کسی که هر دو زبان و اختیاری آنکه ایشان را اشاره و روی بوی که بان مقاصد ایشان مفهومی
و انوار بر سبیل بجا تو را خواهند گفتار و دو لغزین با جوی و ما جوی در تویم آنکه ایشان در زمین خاصیت و کمال
خدا داد و هب و مغافل گفتند که ایشان از فرزندان یافت بن نوح بودند که گفتند ایشان آدینه فرزند آدم اند یعنی
و تنی چون آدم محکم کرد و چون از خواب و آمدن مساف بر صانع شدن آری آن با جوی و ما جوی آن نوزاد شد که می گفت
وقت ربیع می آمدند و آنچه تو بودی بخور و دند و آنچه خشت بود با خود و در نشیمن بن عبد الله گفت من از رسول الله
نویسم با جوی امنی اند و ما جوی امنی که هر یکی از ایشان چهار هزار امت اند چیت از ایشان نمود و از صلیب خود
نور زنده شد و نیت که صلاح بردارد و کار را کند گفتار رسول الله ما را صفت ایشان فرمایم و او ایشان سکره
باشد صفتی از ایشان بالا صد و بیست که وضعی را در او می و نیز بانی یکی باشد صد و بیست که طول و صد و بیست که

عرض و صفت از ایشان بن کوشش اندکی الحاق شده یکی از جوی و ما جوی حیوانان که در مکر او را در هم درند و بخور و در هر کوزه
بیم بود موده خود را خون چیدن بیایند مقدوره ایشان بشام باشد و ساق بخور اسان جوهای مشق و معنی بخور و در
یای بر تان و هب بن مئید گفت خدا الق بنی اسکندر روی بند و صالحی بود خدا را با و گفت که ما را با اسان زمین
نویسم و ایشان گفتانی اند و با لهای مختلف و این جمله اهل زمین اند و ما سنانند که عرض زمین میان ایشان است و در
که طول زمین میان ایشان است این دعاست یکی نویسد معنی این را ایشان را است که بنید و یکی عشر خدا را ایشان را است
و ان دعوی که عرض زمین میافتست معنی این در جانب راست زمین که ایشان را است و یکی در جانب چپ زمین است
ایشان را با و خواهند و گفتند این کار عظیم من بکلام قوم مقاسات ایشان کنم بکلام جمع ایشان مکان کنم و بکلام
نام حیلند ایشان کنم بکلام نام زبان ایشان سخن کنم و لغات ایشان چو بنیدم و بکلام عدل ایشان کنم که نام و بکلام
بدیشان بسیرم و بکلام علم احوال ایشان دانم و بکلام دست بدیشان سملبرم و بکلام پای ده ایشان بزم و بکلام لشکر ایشان
دارم نام با صفت و در بین این معنی نیست و ما را ملت این کار ندانم و تو خدا گفتیم و جیم و کلفه و لا یطاف کنی فرمود
تو بخندان قدم و تفرغ و طاف حیم که بدین کار نیام توان که دولت را روشن کنم و سهوت و بصیرت قوی کن انم و تبارک
بدانم که از جوی تو فرسی و بصیرت روشن نامی جوی تو را غلبه نتواند کن و راحت گناه کن انم با خبر جا که از او که نماند توان
نقش و جیت تو در دلتان کنم و تو و غلت را مستحق تو کرد انم لشکر تو را باشد تو را روشن تو را های باشد و له باید غلت
نور خدا را باشد و الق بنی گفت سیمعا مطیع غریبان بدارم تو را پس از ان زمین مغرب رسیدن آن امت را با
کو بنید جوی دیگر که عند ایشان جز خدا نداشت و با لهای مختلف غلت بدیشان کاشت تا که در ایشان دو آید با نماند بر سر
نور خدا داد و در میان ایشان و ایشان را بخندید دعوی که تو می ایمان آورد و در بیست من بر کفر مقام کردند و ما سنانان
خود آورد و غلت را بر کفان کاشت تا ایشان در جوی خود سیر شدند و له جوی جوی بن و در از طعام و شول از بد
آمدند و ایمان آوردند و جمله زمین مغرب مستحق او شد از مغرب بالشک عظم روی بجانب راست زمین او و نور از زمین
از پس لشکرش قصد آن قوم کرد و ندانم نوم راها و بکر بنید با کتا و جویهای بر زات و دریا رسید جوی حیلند و ما لهما
دارد و الراج بسیار باخت و ما هم در بطا و در آن کشتی خیانت بغداد راجعت چون از سر با کشت کشتار از آن کشتا
چون بدید بیا بکر رسیدند ساختند و از آنجا بکشتند و همچنین میگویند تا آنکه بقصد رسید با ایشان همان که با جوی
کرد و لجا را مستحق کرد و از آنجا بیشتر و آمد و مشرق را از پس و سخن بخور و جویا جویا زمین آمد و آنرا بنی تو را آورد

خوارکان من و هت زن من نازانیده پس بخت من از تو بدست تو فرزند منی که میبایست که از این
 و میراث که از ازال یعقوب و یکن ای برور کاد من او را چندیده عبداللہ عباس روایت کرده که رامیتہ
 از امای خدای گفت ثبات که حق جل و علا خود را گفته است سید جبر از عبداللہ عباس روایت کرد که آن
 حرم و قات مشق از امای خدای که از کرم و کبی و ها از هادی و با از جیم و عینی از عیم و عظیم و
 از صادق اهل انار گفته اند که از کافرت که او کفایت کند خلاق است و هاراه نماید بنده کانت و با بخند
 و بخانیده مهر یافت و عینی عالم بند بر حلاقی بنهان و آشکارای ایناقت و صاد و اوقی الوعد است
 و عدله آفیده کانت و بعضی گفته اند که این نام معین و بهترین نامهای خداوند عالمیافت و گفته اند که نام این
 سوره قواقت و معنی یافت که این سوره یاد کرد رحمت خدای تو است بنده خود را هر گز از نادانی چون
 برور کاد خود را با او نبوده و بنهان و گفته اند که قسم است و معنی یافت که بجهت این سوره با بجهت این نام
 بر ذات با بجهت نامهای که در او ایل ایشان این حرم و قات که یاد کرد خدای تو بنده خویش را از گنایا و جتاد
 آگاه که از کاد خدای خود را بخواند دعا کردن و خواندن پوشیده و هاراه از یاد او باشد قال رب انی و عین
العظم منی و انشعل الزاس شیدا گفت با خدای استخوان من ضعیف یعنی بی قوه و دست شهام چنان
 در اندام و کفی چنان از استخوان سخت تر نیست برای این لفظ استخوان گفته چون آن است شود گوشت
 و عصب و عروق و است باشد و داند قوه خدا و او را اجابت دعای او بود چون از خدا فرزند خواست
 که دعای پوشیده و مخفی برای آن کرد که ما او را ملامت ننمایند بدین کلمات و بری از خدا فرزند خواست
انشعل الزاس شیدا و از بری و شیت موی سرم افروخته شد و سفید یعنی بری هم سرم بگرفت
 موی آتشیه بظلمت کرد و سفیدی را بروشانی آتش خبیه نمود چون سیاهی موی سفیدی میکند و کم
 آنی بدعا کانت و من هر که برید و خواستی قوی نصیب و هر وقت که تو را خواندم زور کاهفت تا بعد از آن گفتم چون ضعیف
 خود و ترس از ایشان از پس هر روز گفت والی خف اللوالی من و الی یخف اللوالی من از پس هر روز از پس
 که ایشان در تو که وصیت و اخا و عیالی باوند و از صایع کند و در عصب صغری نمایند و در اهل بیت رسالت
خف اللوالی من و الی یخف اللوالی من و هر آنکه اکل من و کانی که اوله تراند و هر آنکه از من اندک نشیند که هر آنکه
 و بران معنی که اوله بران علم باشد چون بران عم او بدترین بی اسر ایل بودند و سید که تو را در معصیت صوفی گفتند

همچو فرزند بود و کانت امواتی غایب بود زن من نازانیده از او مر اهرج فرزند من باشد خداوند از تو بدست خود فرزند
 او را داد باشد و بران من از عینی که این فرزند و علی را و لیا و در سخی از و شان تو باشد و او فرزند من باشد و تو را و بی و عینی
 و عینی من الی یعقوب که میراث کرد و از من و میراث بود ازال یعقوب بن امانان و ایشان احوال زکریا بودند و زکریا
 از فرزند آن هر دو بن عمران بود و واجعل رب ذریه یا خدایا این فرزند را بده خود که دل بکشد و بدین معنی تو باشد
 و لیا است که از بنیران میراث شود و حقیقت میراث شده مال باشد که در بنق و علم میراث یکمی نرسد که علم باختفا و توان با
 و بنی معصیت پس عدل کردن انظار و اید و دلچ و برهان اما که گویند مخفی کند یعنی مانع نشود غیب را از اهل
 آنست که زکریا پس خواست گفت و لیا و انکف و لیا جبر بی بیست مذکور است که فرزند نبی خواهد و طهارت که او
 فرزند کرد از زبیر و اید از زکریا ان انشعل الزاس شیدا گفت با خدای که انشعل الزاس شیدا قال رب
انکف اللوالی من و الی یخف اللوالی من قال کانت قال کانت قال کانت قال رب انکف اللوالی من و الی یخف اللوالی من
خف اللوالی من و الی یخف اللوالی من شیدا ای زکریا بدین معنی که از خدا خدایم تو را فرزند منی که نام اوست بخشیدم ای زکریا
قال کانت زکریا ای برور کاد من از کاد برور فرزند من و هت زن من نازانیده و برستی که رسیده است بمن بری نبات مال
 که جبر بی بیست است که تو سبکی گفت و کاد من بر آنست و بدین معنی که او فرزند از پس و بی بیست انشعل الزاس شیدا
 دعای تر که زکریا ای اجابت فرمود و او را فرزند را و او فرزند تو را و او فرزند منی که نام اوست که کاش از این امر
 هم نام نبوده او کسی هم نام نکر اندید ایم این نام خواص او را است سید جبر گفت شها ما او را مثلی و شاهی مکریم مجاهد
 بر اینان شدند بنود که در معصیت کرد و نهجت کرد بمعصیت کردن اهل بیت است درست نیست چون هم بر اینان
 بود اند و گفته اند و بر اینان او را مثل بنود که برایش میل بود و برای آنکه او را عاقبت در وجود کند و فرزند از
 نازانیده و در وجود باید زکریا گفت اللی یخف اللوالی من و الی یخف اللوالی من با خدایا از کاد برور فرزند من نازانیده است و نازانیده
 در معنی که جوان بودم و استعدا دانی و انتم که از من فرزند را بدید برستی که من نبات بری رسیده ام استخوانها خفت
 و معاصی است شد و آری خفت نماند نیست شد و رفت آن وقت بری و رسید آن وقت که جوان بود اکنون که در خلل
 است فرزند من باشد مال کذات خدای من و جل فرمود و عینی است اندک آن فرزند مال زکریا که گفت که برین
 نرات و من زکریا فریدم و فرج من خدای که از لایمی شنی آفرید و کند عاقل یعنی نازانیده فرزند منی که او را
انکف اللوالی من و الی یخف اللوالی من قال کانت قال کانت قال کانت قال رب انکف اللوالی من و الی یخف اللوالی من

بسم الله الرحمن الرحیم

[illegible]

و روز دوشنبه است که روی عیسی کجی گفت و شمع من با من نوزید و خدا که تو از من بفرستی چون سلام بخدای من کنم
 بر تو سلام نمود و آنکه گفتی که کتاب من نزد الانبیت من اهلها مکانا شرقا فاجعل من خولهم
 حجابا فارسلنا الیها روحنا فتمثل لها بشره اسوتا قالت انی اخوذ بالرحمن فقلت ان کنتم
 نقتضا قال انما رسول ربکم لا هب لکم علا عازکنا ایاکن در این کتاب میم بر روی بد و سودی از راه حق
 بجایگاه شریفه فاشحرت پس فرگرفت از اجل ایشان بره پس فرستادیم بدو جبرئیل مابین ماندند و او را دی تمام خلق فالت
 کف میم بدو سستی که نباهیدیم بخدای روزی بعد از آنرا که حسنی نوبه را کار فالت جبرئیل بدو سستی که من رسول پروردگار
 توام تا بحکم تو از روزی بالحق بیا که من ای محمد دین کتاب میم را که بخوانی عمران ما مان است چون بدو شجاعی که
 به حیث مشرق و کشف بجای که آنرا بدو بیا که درین فصل انسان بود حسن بصیری گفت ترسیان برای منی که
 پیش تو رفت که میم شریفه گرفت فاشحرت از آنرا ایشان برده فرگرفت و حجاب است کشف کنایه رفت و خود را گرفت تا کسی
 از عباد و مشغول که اند و گفت که از او برود نم شود فارسلنا الیها روحنا پس فرستادیم مار و خود را یعنی جبرئیل را بدو
 آدمی که روی تمام خلق تو میم شد که بر روی تو میم یعنی از او بر میدی و او را میم گفتی و کشف او را بدو عیسی است یعنی
 ما عیسی را با فرستادیم یعنی از میم عیسی را بدو خود آوردیم و میم بدیم و قول اول بظاهر که لایق است چون میم جبرئیل را
 کن که گفتی ام میم
 مودی بدید من نباه بخدای
 پروردگار و آنرا که از او بر میدی یعنی از او بر میدی و او را میم گفتی و کشف او را بدو عیسی است یعنی
 پس زبان رفتی و او را بر عکس رفتی خوانند جبرئیل عیسی گفت ایما ان رسول ربکم من فرستاد بخدای توام از خدای تو
 بتو آمده ام تا تو از روزی بدیم پس بر کار و بار سا فالت انی بکون بعلامه و کذبت سستی فبشر و کذبت فبشر
 قال کذبت قال ثبت هو علی هین و کعبه آیه للناس و رحمة منا و کان آمن مقتضا
 فاشحرت به مکا آفقتنا فاما حیة طالتا من الی جذیع النخله فالت بالکسبی مث قبل هذا
 و کذبت فبشرنا فادله من کتبها لا تحسنه قد جعل ربک تحذرت سرتیا گفت من از انجا که
 تو از منی و نرسیده است بمن هیچ آدمی بنم من زن به ما مان کاره فالت کف جبرئیل یعنی از سستی که گفتی که
 کار تو ان بر من اسان است و ما میم انرا نشانی میم و ما را و وحی از ما است کاری که از او نم که پس بر این
 از این بدید سویی ندیدان جایگاه دور ما را طاعتها پس آمدند و در میان بدان جایگاه گفت من میم که میم بر روی مشغول

دو روز پیش که در خانه های بنی خاندان از زیور که اندک بخوبی بدین سنی که یک روز کار خود در بنی موهی چون
میرم علیه السلام این سخن شنید گفت مرا فرزندی بگو نه باشد و دست هیچ آفریده آدمی نمی نویسد است و من هرگز به
سازان کار نبوده ام و کارها سالیست که ام قال لک الله گفت جبریل علیه السلام همچنان گفت است خدای توانی همچنان است
نویسکی می خدای تو میگردان بر من اساست از تو فرزندی آفریم تا قدریت خود را آشکارا گردانم و او را و او را انی و نشا
که انم بر کمال قدر و خود برای مردمان و حسنی و بخشایشی از تو بدید خود بریشان و آن کاری هفت قصه کرده و حکم در روز
همچون میان میرم و جبریل این ماطره رفت جبریل بپاد و راستی بنی این او میدید و روایت دیگر است که این در بنی
میرم باز گرفت چون بنی این در پوشید بدان روایت که بنی این بر زمین بود فانتبذت بنی میرم بان حمل و بار که در میرم
برید آمد بگویند رفت بجایی که از قوم دور بود فاجابها الخا صین میرم را در دید بگردد و وقت وضع حمل شد آن در را
زنی او را بان نشد و رخت خرم آورد میرم در زیر آن درخت نشست در مدت حمل خلاف کرده اند بعضی گفته اند ماه بود
و بعضی گفته هفت ماه و این آیتی بود خاص جبریلی

شش ماه بود و گفته شده ماه و این قول مقابل است و سلمان حمل یک ساعت و تصور بر یک
ساعت و وضع است ساعت و وقت وضع پیش از زوال بود آن روز میرم ده ساله بود عبداللہ عباس گفته حمل و وضع
ساعت بود خدای عز و جل میال حمل و قبض فصلی نکرد چون میرم نزد بیعت نه درخت خرم را رسید آن درختی بود خشک
و سال خورده و فصل زمستان بود و سرمای سخت میرم پشت بآن درخت داد و نشست درخت سبز شد و خوشه های
او بخیز کرد و میوه بود یکی تازه شدن درخت و یکی به وقت بار دادن از لای جعفر بن الصادق روایت کرده اند که در اینجا
در رخت خرم بانو و خج حمل و علا از جای دیگر و رخت خرم را بجا آورد و تازه گردانید و آن جایگاه را که عیسی علیه السلام در
آمد بر علم گویند میرم چون بار گذارد و نو مانده اندیش نمود که بگویم و با قوم چگونگی اندر آوردم این سخن از من گویند
از سر و لگنی گفت کاش من پیش از این مرده بودم و مردمان مرا نمومش کرده بودند قاده گفت کاش من پیش از این مرده بودم
فنا شد ام میرم و قبر گفت فسی این درگاه شد که زندگان حق را بنیاند چون میرم علیه السلام این سخن را خود گفت حق
و عیسی را سخن را آورد و گفت نیکو اندیشه نداری و غم نخوری که خدای تو در زیر تو به هر آفریده است و صالحی در
آورده است مفسر گفته که ستر خوب کویت باشد که حق سخا و در پیش میرم میدید نمود و جوی را برای آن
خوانند که سترای بخیری معنی جاری شود و هنری الیک یجذع القحله فاطط علیک رطل لاجنا

مکلی و انشیه و مری عبا فاما ترقت من لکیر لحد فقولی انی قد ریت الرحمن صوما فلن اکلم الکوم
انما فانت به قومها تخجله قالوا یا منیم لقد جئت هرون ما کان اکول ام کسوة و ما کانه
امک لبنا و یحییان برخواستن تا خود مانور و بریزد و خورهای تو را و فکلی پس بخور و یاشام و روشن چشم باش پس از این
فرزادی یکی را فقو به پس بگوید برستی که من ندیده ام و مرخای بدی دیده که سخن گویم امروز بهیچ آدمی فانت به پس
بیاورد او را بقوم خود برداشت او را گفت ای میرم بدین سنی که آمدی تو بجایی عجب یا لفت حنون ای صبر و هرون
این درخت قرار و پیشان نام

این درخت خرم را در پیشان پانصد برای تو خرم تا روزی که لعل لعل از لایید باشند و از درخت باز کرده برعجم گفت
ما زانید و لعل از خرم را بهار لعل از لعل نیست بزرگ است من چون میرم را خدا خرم داد و خود را که لکین شفاست مرصا
س هونی الیک یجذع القحله فاطط علیک رطل لاجنا شفاء لایق عروبی بن میون گفت زنی
و شوار و زید و راح و باید داد و از زوجات رسول الله منقول است که گفته اند که سنت است که خرم را بخوابد
و در رهن گوشت نوزاد گذارد و در رهنی که را سیده شده باشد یعنی که کام بچرا بخور و از رهن و اساعت که بزرگ باشد و
رسول الله چنین کردی پس جبریل گفت ای میرم ازین خرم را بجز از آب شربت تمام بعد چشم روشن باش
دل و شادان فاما ترقت من لکیر لحد فقولی انی قد ریت الرحمن صوما فلن اکلم الکوم
روز همت گویم و روز همتان باشد که اگر سخن کند خدای حق سخا و در پیش میرم را بدین روز و فرمود تا میرم بدین
نویس و نه بخاند و صحت در شرح ایشان سنت باشد گفت که خج و لعل اول او را زاندر روز و فرمود تا میرم بدین
دارم سخت راست باشد گفت که لکیر لحد دارم گفت از این روز همت را باطل گردانند آنکه سخن است پس میرم جگر
و کز گفته که میرم این معنی ایشان اعلام و خواطر ایشان نمود و میرم گفت نه بنی که خداوند عالم خبر داده و فرموده ما
به این آسان را بر میل مجاز قول خود را دیگر لکه گفته که او این سخن را بعضی از ملائکه گفت نه بنی که گفته اند لعل
البوم آخسان امروز از این آدمی سخن گویم فانت قومها تخجله نه میرم عیسی را برداشت و بزرگیت فرمود و
در خبر است که عیسی علیه السلام در راه باور سخن کرد و دلخوشی داد که ای مادر من بنده خدام و مسیح خالیم چون
بگویند و صالح بود از ان ایشان را بدید آمد حال گفت ای میرم کار شگفتا و دردی و جبری در پشت میگوئی این نه
لایق حال از دست از تو این سخن عجبت و

هر روز بدر تو می رود و ما در تو زن فاسد و ما جود و بی سامان کار بخدی هر روز بد و بدی بنده و بنده
 شهر و معر و فرموده شدی گفت سنت او هر روز مراد بود و موسی از اینجا که او از نزد موسی بود جایگاه را از قبل ششم
 گفتد هر روز مراد صالح بود در بی سراسیل و او را در صلاحیت با و تشبه کرد و دیگری گفت هر روز نام مری ماسی
 بر سبیل نمی تو شتم گفتد یا خدای هر روز فاشانت الیه قالوا کیف یحکم من کان فی الحدیث قال انی عند الله انما
 الکتاب و جعلنی نبیا و جعلنی فیما کان من مالک و اوصیانی بالصلاة و الزکوة ما خفت حیث اشارت
 کردید گفت حکم که سخن گویم بالکده است در کوهان که دلالت قال انی گفت عیسی بدرستی که من بنده خدام بدو در
 کتاب و بکر اندام پیغمبری و جعلنی و کرد اندام مبارک هر یک که باشم من و فرمایند من نماز و زکوة بجای بادت مایه
 که زنده باشم جان چون ایشان زبان ملامت بچم دراز کردند و هر نوع سخنان گفتد میم اشانه عیسی که که از
 وی بر سر گفتد این سخن از حد حق است و این حد که که سخت تر یکدیگر از کوهان خود که ندانند و توانند برسد
 ما چکی نه سخن گویم بالکده که باشد در کوهان قناده گفت مراد کوهان که را در پیش بود چون میم اشانه عیسی که که این
 حال از او بر رسید و درین وقت مردم ست که او داشتند که میم را شاک ساز تا بنده که عیسی سخن در آمد گفتد هذا امر
 عظیم این کار بزرگ است گفتد یا غلام من انت ای پسر تو کیستی عیسی روی از ایشان بگریه ایذ زگر تا علیه السلام آمد
 و گفت که دوستی داری در سخن گفتن با من بگو که تو کیستی عیسی سخن آمد گفتد ای عبد الله اول سخن بر زبان
 اند از او بعد دیده بود و این است بنویسایان که بالا هدیه او گفتد به عیسی امیر المؤمنین علیه السلام چون
 داشت که غلام در حق او آن گویند که خلافت واقع و با و فی الواقع می باشد مراد و علی الزمام فرمودی انما عبد الله و
 رسول الله و نقش نگین خود ساخت سخنان من بخوری یا که که عبد سخنان من تو آن خدائی که همه نعمت
 و نازش علی است که اوینده اوست در حق جواب و در کوه است قال مقرر که و ناخست مقرر فرمود من بنده
 خدام تازه باشد بجا لیان که افراط کنند و از حد خود بپایند و او را که فرمود اخذ رسول

که او را بپای خود بشمرند فرمود من بود در رسول الله ام پایه و مراتب برادری از با
 حاجت بر تو باشد پس فرمود لا یقول لها بعدی الا کتاب این کلام پس از من دروغ زنی نگوید بای انکا بوجبه
 خدای و این رسید و در سر پیش مردم سخن نهادیت را بر سرید و شریعت بنا و رده هر که جز او بود ایمان او پس از گفتد
 بودت بر سینه و در شریعت بنا و رده و بیت سجده که نه خدایانکه عیسی را پس از بلوغ بوقت حکم کمال عقل دادند تا اقرار او را

و فرمود ای عبد الله کمال فضل دادند تا بان نبوت کشید و فرمود انما الکتاب خدای هو کتاب و او پیغمبر که را بنده
 دادند تا ترکیب نفس خود کرد و گفت و جعلنی فیما کان خدای مبارک و خجسته کرد هر یک که باشم و شرم حاصل خود
 و فرمود اوصیانی بالصلاة و الزکوة و من بنده و بکر اندام پیغمبری و جعلنی فیما کان خدای مبارک و خجسته کرد هر یک که باشم و شرم حاصل خود
 بر حق کمال عقل داد تا رسول الله محمد بن عبد الله دعوت فرمود او را بمل دعوت آمد پیش از وقت باسلام در آمد و در کوهان
 از نورش از رخ می تابید او باسلام در آورد و آنکه او تقدیم اخبار باسلام در آمد و او را در و بارش دستور داد که ترک کسب
 خود کرد مستقیم الی الاسلام طرأ علما ما ملکت و ان یحکم و مقدم او بر اهل اسلام جای مبارک آمد که بهر کت مقدس
 حمله در اسلام آمدند و او سابق بود و دیگران لایق و آنرا از راه تیغ او باسلام آمدند و چون بوضایت نماز و زکوة رسیدان
 او را که نذر کعبه دیگران کردند بعضی قبول نکردند و بر او از آنکه قبول کردند بعضی قبول نکردند و نماز و زکوة و اگر قبول کردند
 در دعوت کردند و در او آمد با فقر ارض عالم میان هر دو جمع نکردند و در حال مکر امیر المؤمنین سند و توتون از کعبه
 توهم را کعبه خاص من را و ریخت با آنکه عیسی بن گفت ای عبد الله تا فرمایان غل غل کند غل کرد و ندو گفتد المسیح ابن الله
 که در فرمود و جعلنی نبیا و جعلنی فیما کان خدای مبارک و خجسته کرد هر یک که باشم و شرم حاصل خود
 فرمود انما عبد الله که عالمان افراط کنند و بگویند که او خداست افراط کردند و بگویند که او خداست و فرمود اخذ رسول
 الله تا عیسی بن تقویط نکند و با امامت و بگویند تقویط کرد و ندو گفتد که او امام نیست و بان انکشاف نکرد گفتد ایها
 که یکسان و موقطی باشد عیسی که یکسانست پیغمبری بود و علی سب ساله یا دوازده ساله با اختلاف روایات قبول تکلیف
 نتواند بعد از دعوت رسول الله و این طعن که می زدند بن رسول الله پیش از آنکه او اهل دعوت نبوت و او را دعوت
 تا او را بر و باشد دیگران که او را دعوت فرمودند فرمود و دعوت با موحد بوده باشد پس در قابلیت تکلیف بوده باشد او را
 خدا و تکلیف رسول الله ملکت بعد از گفتد کلام رسول الله ایمان آورد و دیگران بی تکلیف را و ابل از ترس او انوار
 نمودند و بعضی صدقه بعضی بیهوش صدق که چه ابتداء اقرار عیسی از ترس او بود قول انما فی الکتاب ظاهر است که
 آن حال که انما فی کتب خدای عز و جل و عیسی فرمود با و او را پیغمبری داد و سخن و گفتش پیش از وقت معین او بود
 و این اختیار و دیگران که معنی است که سیونیا ما را کتاب خواهد داد و پیغمبر خواهد کرد و این معین میم را بوی
 باشد بر او براده ساخت او عیسی بود که بکی گفتد چهل روز و بای مفسران گفتد یکسانست و گفت و جعلنی مبارک
 و اگر بپندم مبارک کرد هر یک که باشم عیسی بود هر یک که او پیغمبری ماران و اصحاب امانت و حاجت و نوزاد آمدند

يَا أَبَتِي لَهُ تَعَبٌ
مَا لَا تَعْمَلُ وَلَا تَعْمَلُ
وَلَا يَغْنِي كُنْكَ شَيْئًا

554

فرمود بر آن برای کوفته شدن و در این عصاره حیاتها و دیگر است گفتند چنانچه موسی مستولی شد زان پس
 گفتن فرمود مانند این سخن به سبیل اجمال گفت عبد الله عبا سوگفت زاده و متاع خود به صاحب خود داد و زان پس
 و چون مانده شد یک مرکب او بود و چون و آید خواستی و آنچه که بنویسد آنچه را باستی و از روی بی ادبی و بدید
 اندی و چون بخفتی او را نشان کوفته شدن خود نمودی و رفت تا بر زمین فرو و مثل مثل مشعل روشنایی
 از تابانی مقدس معنی که در اینها ماری از خیری و مراد درین حالتی بای دیگر حق جل و علی
 را فرمود آلهها این عصاره را بنده از بنداخت نگاه ماری گشت برکت کی ثبات از هر طرف موسی
 بریدند و سبب حق سبحانه و تعالی فرمود او را ای موسی و ای ماری گشت دست بازید و از یک طرف آن عصاره
 ماری گشت و جای دیگر ثبات شد و ثبات ماری گشت باشد و جای دیگر فرمود که آلهها جان و جان
 و این احتمال دارد که اگر امار که چون باشد و بدید چنانچه باشد تا ثبات باشد و این معنی دیگر بود یکبار ماری
 و در حال دیگر جان و وقت دیگر ثبات و گفت اند که در سرعت و ثبات چنان بود و در تنه و استخوان از
 دهان بود اهل ایشان گفتند چنانچه موسی عصاره انداخت و ماری گشت اندک موسی کرد که گشت حق جل و علی
 ای موسی این انداخت که گفتی هر عصاره این چنانچه دست گشت کی این چنانچه خود کردی و این حالت بر
 آفت نابدی این چنانچه عصاره باید کرد و حکمت درین ناموس می ستان کرد و درین عصاره است
 توارده اند و چون نزد فرعون رود اندر دیگر آنکه تا او بداند که این کلام که از درخت شنود کلام است که این
 حرف عاده نعل است تا ایندها و التفت حق سبحانه فرمود یکبار این عصاره و موسی که او را احوال
 بیم و باز ماری که اینم و قسم بدست آید خلط و دست برین بقیل خود بر و زیاده بودی خودی تا بر روی
 سفیدی علت و رفت از برین و نیستی و غیر آن موسی دست در بخل در او و در رویا روی خود
 او و چنان نور از آن نام که این عصاره که این انداخته خیری فراوان را اینی و معجزه دیگر تا نام تو را این
 برکت تو خود از حدیله فرعون آید که طی قال دیت اشراج لی صدی و کثیره اموی
 و احلل عقد من لسانی یقفه و اوی و اجعل لی و ذیل من اهل هرون اخي اشد
 به از ری و انرا که فی اموی کی حیات کنی و تذکرت کنی انک گفت ناصیه نال
 قد اوتیت سؤالت یا موسی بروی فرعون بدستی که او طاعتی نداشت نال گفت موسی ای
 بر و کار من بکتاب برین سینه من و کثیره و اسان کن مولا کار من و خلل و کثیره و زبان من

تقفه

یقفه و اوی و اجعل لی و ذیل من اهل هرون اخي اشد
 و انرا که فی اموی کی حیات کنی و تذکرت کنی انک گفت ناصیه نال
 قد اوتیت سؤالت یا موسی بروی فرعون بدستی که او طاعتی نداشت نال گفت موسی ای
 بر و کار من بکتاب برین سینه من و کثیره و اسان کن مولا کار من و خلل و کثیره و زبان من
 یقفه و اوی و اجعل لی و ذیل من اهل هرون اخي اشد
 و انرا که فی اموی کی حیات کنی و تذکرت کنی انک گفت ناصیه نال
 قد اوتیت سؤالت یا موسی بروی فرعون بدستی که او طاعتی نداشت نال گفت موسی ای
 بر و کار من بکتاب برین سینه من و کثیره و اسان کن مولا کار من و خلل و کثیره و زبان من
 یقفه و اوی و اجعل لی و ذیل من اهل هرون اخي اشد
 و انرا که فی اموی کی حیات کنی و تذکرت کنی انک گفت ناصیه نال
 قد اوتیت سؤالت یا موسی بروی فرعون بدستی که او طاعتی نداشت نال گفت موسی ای
 بر و کار من بکتاب برین سینه من و کثیره و اسان کن مولا کار من و خلل و کثیره و زبان من
 یقفه و اوی و اجعل لی و ذیل من اهل هرون اخي اشد
 و انرا که فی اموی کی حیات کنی و تذکرت کنی انک گفت ناصیه نال
 قد اوتیت سؤالت یا موسی بروی فرعون بدستی که او طاعتی نداشت نال گفت موسی ای
 بر و کار من بکتاب برین سینه من و کثیره و اسان کن مولا کار من و خلل و کثیره و زبان من

من عرفك فواعداك جانب الطور الايمن ونزلنا عليك الكتاب وانزلنا موسى كلوا مما رزقنا
ما نذركم ولا تطغوا فيه فجعل عليكم غنجه فمن جعل عليكم غنجه فقد هوى واني
لنقلن تاب وامن وعمل صالحا ثم اهتدي وما اعطاك عن قومك يا موسى
قال هم اولاء علي اوتي وجعلنا اليك ريبا لزمنا اي نزلنا يعقوب عليه السلام
ما شاءا من عذاب دشنام شاه وعهده اديم ما شاءا من عذاب كره طور ايمن وفرو من شاءا من اهل بيتك
كلوا من طيبات تجوز اذ ذابها الله رزقي اديم بشا وطاعه صوبه دران بس فرو ايد بشا ختم من
هر نكره و ايد بوشم من بس بهر سكه كه هلاك كن يند واني لعنان و بدهر سكه كه من اسيرده ام مرا
كه باز ايد بكون و كنند كارنك بس راه يابنده ما اعطاك و جنتان و از قوم تو اي موسى قال هم
كفت موسى اينان قوم من اند و ان قوم من بشا فند تو اي اي برده كار من تا نوراني شوي اي نزل
يعقوب ما بهانيم شما را از دشمن يعني از قريش و وعده نمودم شما را جانب راست كه طوبى يا اجاسه
تورانه هم و آنچه صلاح سازد ان است و رزق در بيان كم و كنتم بخبر از طعام هاي طالت و با كره از حلال
انچه شما از رزق و كنتم كه طغيان ميكند و از رزق بگذرد و آنچه شما را از رزق كرده يعني خور و عصبست
خوف ميكند بكي كفت كفرا نعت ميكند و كفتد حلال را حرام ميكند كه ختم من بشا نور و ايد و انرا كه
ختم من بر رزق ايد هلاك كرده و در دوزخ افتد و اني لعنان و من امور رده ام انرا كه نوبه كرده از
كفر باز كشت ايمان آورد و عمل صالح كرده از نماز و روزه و زكوة انكه ثابت و اديم ماند بر اسلام و بران ميم ايد بكم
كفت مراد او مخفق هم و ميت تابان راه بود و در وقت اهل بيت است خدا كه عدي اليه و لا اله الا الله
اي طالع ايمس المؤمن بس راه يابنده بواليت ايمس المؤمن خطا اين الي طالب و توبه ما و كنند ما اعطاك
خطا بس موسى را كه اي موسى بر چه چيز بشا نند از تربيت قوم تو كه قوم خود را گذاشتي امدني
او هفتاد و كس بودند كه موسى اينان را بكلمه كلام خدايي بشوي و اينان را در ايد و باز گذاشت و او را بس
و كفت شما را نون اينكه من بيا شاف شده ام خورسيد خداي او را كفتاي موسى ترا چه چيز است
از بس او را كفت اينان بران من نيست اي ايد و من بشا نتم اطلب رهاي تعويم و تو را من بخوشه
قال فانا قد قضاكم من بعدك و اخذ الله السما و مرجع موسى اليه قوم عيسى

ايضا

اسما قال يا قوم اني بعدكم و وعدا حقا اقطال عليكم العهد و اردتم ان يجعل عليكم عصبين
فاخذتم موعدى قالوا ما اخلفنا موعدك بملك او كننا اخلا او زارا من رزق القوم فقد
فكذلك اني التايري فاخرج لهم في اجد انهم حوا فقالوا هذا الهكم و الله موسى فقتل
كفت موسى اينان قوم منند بران من بشا فند تو اي اي برده كار من تا نوراني شوي قال هم و خدا بدهر سكه كه ما زور
توم و از بس تو را كه كرده ايشان را سامري فرج هم بران امد موسى يعقوب و خود ختم و كين و اندوه كين قال كفت موسى
اي قوم كه نه وعده داد شما را بر رزق و كار شاه و ادي بكي و اي رازكست بر شما بدات مفارقت من اي خواستد شما
نور و ايد بر شاشم از پروردگار شاش خراف كرده و شاه و عد من قال كفتد خلاف نكره ما وعده ترا اختيار ما
برداشتيم ما بارها از رزق قوم بس نداشتيم انرا و همچي نداشت سامري فاخرج بس بر و ن آورد ايشان را كوسا
نكي كه او را و باكي بر كفتد ايدت خداي شاه و خداي شاه قسي بس نوراني كود **ب** حق بارك و ما
نوراني موسى قوم خود را كه ايشان بهر و نرا بخلافت بر يان گذاشتي بس از آمدن تو ايشان را احسان كرده ام احسان
ايشان را در ضلالت انداخته تا مل با كذاي جعل و علاج نمود و حوال احسان حواله امتنا نمود و نو كه نشد در كلفيت
و حوال ضلالت بسامري نو و ارضال خلقي كوي حوال بسامري نمودي و صفران كفتد شصت هزار مرد و
ان كوسا ممتون كرده بدينده و هزاره هزاره كمال خود مانده و كوسا ايد بسند فرج هم بران سكه كه موسى عليه السلام
باز آمد نوديت قوم خود خشاكت و ذلك كفت اي قوم نه شما را خدا وعده ميكند و او كه من شما را كافي دهم كه ريمان
و حرام باشد يعني نور و طالع عليه العهد و بشد بر يان و رزق از بس مفارقت من يعني بس روزگار ي بري
جز انچه من كود و وعده آن بود كه ايشان با امان امانت كند و هر يان باشد كه موسى ايشان را گذاشت اينان وعده بود
خلاف كرده و كوسا بر سدين شدند بموسى كفتد كه ما وعده ما اخلفنا موعدى ما وعده ترا خلافت كنم و
و طاعت خود اين مومان كفتد كه مالت نبودم و نتوانيم منع آن كيد كردن كه ما سامري كود كفتد اين سخن كود
بر شاست اينان كفتد كه ما وعده تو را خلاف كرده ام از ان بود كه مالت خود نبودم سامري بر ما عليه كرده و از جشم
و كند او را و لكست اخلا لكن ما بر داشتيم بارهاي كران از زور و زرينه بطنيان كه بجا دات از اينان كفته
انرا بسند اخيم و سامري بسند اخيم او را زور و حله و بر او فرود كفتد كه معني انيت كه ما نداشتيم و نيت
آن قوم دران جاني كه آتش در آيد او را و خسته بود و او نيت بسند اخيم چنان نمود كه هر ان هم از ان حله و روي است

خا

الا تظنوا انها لا تفتحي قوس من ابيك الشيطان قال ادم هل ذلك على شجرة الخلد وقلت لا بئس ما
 منها فابتدتها سائرهم ولفظا يخشيان عليهما من قوس الجنة وعصا ادم من قوس نفوس
 كقيم ما فرشت كانز اسود كبد مراد من اسود كردن مكر ابليس كما باور رفتن ابليس كقيم ادم بدست كسي ان شيطان دشمن
 وحقن ابليس درون كاهن ازار بخت پس نور پنجه شوي اراك بدست كس كز است ككوبت نشوي در ارجاء و هفت نشوي
 و بدست ككوبت ككشد نشوي دران و كز ماني قوسش پس وسوسه كند و ابليس ككشد ادم و هك ككشد
 بروختي كجا و بدو پايه و باز نشود ككلا منها پس مجبور از ان بخت ندس ظاهر شد از ان عود ايشان در ايشان
 برسانيد بر يوشن تن از برك و رخت بخت و عصيان ك ادم بر وركا يوشن رسول الله و اوكي
 چون كقيم ما فرشتگان ك ادم اسود كنده سجده كند مكر ابليس ك اوستاع ك و وسوسه كند و اقيم ادم ابليس دشمن
 و دشمن زن كست يعني حوا امبا و كاهن ابليس عرو من و نور پنجه كوي و اساء شقاوت ادم ك درون
 براي كدم مراد شقاوت تعب و رنج است و رطله و نبي و نفقه و اين مراد و انرا باشد زانرا چون نفقه زن بر سر
 است فلا يجزى ككها من الجنة و تفتي ان لك الا تجزى عنها و لا تغزى انرا در اين بخت ايد ككها با شمس
 نكوي و بدست با شمس و زمين چنان باشد ك ان جاكه و قتي سب با شمس و كاهي كشد و لا تفتحي و نبي و كاهي
 و انفت لا تظنوا انها لا تفتحي و لا تفتحي و لا تفتحي و لا تفتحي و لا تفتحي و لا تفتحي و لا تفتحي
 و مسكن ك ازا و اب و سر مانده و كدم ككاف و دي بركت و از اين جاره نبت قوس من ابيك الشيطان و بدو
 خود ادم رسا بدستني و مراد و وسوسه كند و كفت اي ادم راه نمايم تر ايد رخت حوا و ايه و اوشاي ك ككشد نشود ككشد
 ك ابليس و ككشد مراد او چونست در بخت كفت حوا پنجه و نبي و مجبور و اب ككها و ادم عرو من جزيت حوا رخت
 در اين حال ككشد من تر ايد رخت خلد ك هر ك ازان مجبور و ايد و رخت با ندره نمايم و عك ككشد و ادم ككشد ان
 درخت ك ادم است ككشد ابليس ككشد ككشد ككشد ككشد ككشد ككشد ككشد ككشد ككشد ككشد
 سوكند شيطاني ك ريدن طن او ان بود ككسي بد رنج سوكند و ايد ادم و حوا از ان درخت مجبور و دياري و ادم
 از زن ايشان و عود ايشان ظاهر كويد و ناز از سر ايشان بر و ايشان چون بر هفت ما نند و برك و رخت ايشان
 مبد و رخت تا عود بوشني ما خشد ككشد برك انجيري بود سا و قوس ادم ركب نفقي و عصيان ك ادم بر و
 خوش و عصيت محالفت است ك ارجب و ككشد و ان لواب بر و و عاك ككشد و ايه و عقلي و علم است

[illegible]

46

الحوز
الساكن

مكتبة

454

[illegible][illegible]

و از شترهای ایشان و از ایشان باری کرده شوند تا شترهای بکلیا بدینان نمانند پس همان که ایشان را بر سر
نمادند که باز گردانند از ایشان مهلت داده شود تا شترهای خود را دست مشرکان را می نمایند هرگاه که بدو را فرو
من از فرشتگان و ادیان و پریان که من خدام بدین خدایان و دیگران ما را و روزی جزایم و منجیس با
و چنانکه از کافران و افسوس خورد و کفر از ایشان گفت و این شیب را بن کافران و عیب اند که شما را و من از
و بوم نهاد و نود و میان ایشان کشاد که هوای و دما از ایشان و در میان هوای و دما که کعب الاحبار گفت
که خداوند عالم آسمانها و زمین را فرو برد و همه بجه بود باری فرستاد تا از اهرم جدا گردید و جدا گفت و او صلح از
جمله بدین طبق بود و از لطف طبع که در زمینها هم لطف طبع کرد و گفتند آسمانها را و از آن کشاد کرد و زمین
بنات بیانش و آفاق از جمع و الارض ذات الصدع و جعل من الماء ما رجا فی که انوریم از آب
انوریم و نظیر آب و الله خلق کل ذی ائمه من ماء ای بعد از آنکه یکبار و بعد از آنکه و جعلنا فی
الارض و بکریم مادر زمین و بیا فریدیم که هر باری می آورد و بلند را از زمین ساکن و نبات و ارمیده کرد و در
زمین را خجسته و مظهر بگرداند و در که هر اهرام بایند که در فرشتگان و در کاهها بایند که انورید و جوی
مسح ایشان که انورید در سهل و جبل راه میکند و در طبع عاشر و روزی که هر جا که انورید می رود و جعلنا
النبات مسقا الخ و ما و آسمانها را استقامت کردیم که کاه داشته از آنکه که غرض توان گفتن بنقص خدم این معنی طبع
یعنی غرض از احکام باختر بایند که طبعها را از منقطع است و از شایطین و از شایطین کاه و انشیم بنجوم که
سمع نکهد چنانکه فرمود و جعلنا اهلها احوال الشایطین و این کافران از ازیات و دلالات آسمان و زمین را حق کرده اند
او را از شتر و فکر در آن روی بگردانند و خود نموده و آن خلقت که شب و روز انورید و آفتاب و ماه انورید و آفتاب
ایست روز باشد و ماه ایست شب که کل بخلاف که بخون هر یکی از آفتاب و ماه و ستارگان و فلک می بیند و فلک
عبادت از جوی و مدار ماه و آفتاب گفت فلک موجود است مشکوف که مجرای ماه و آفتاب و ستارگان و در
برای این سیاحت عبد الله قیاس گفت مسجون بگرد و می بیند و فلک خود خیر و شر شده و در راه برای
که از فلک از خود او که فعل فلک را و حالت نموده و برای آن مطلق جمع نموده که مدار ماه و آفتاب و ستارگان است
و جعلنا ما یجی و می رود و دریا خلق و جاده و پل و راه و میسر از تو کسی جاده و آن مانده است تا تو بدان مالی بجز
آید آن که کافران گفته اند من بعضی بگردانم و انشور و انشور است و من بعضی بگردانم و انشور و انشور است

[illegible]

ششم مراوقت بیست است نتوانم آمدن این بکفت و در راه بخت و سوم روز میگذشتند چون سرمان گذشت
و باز پس ماندگان با من از ابرام برخواست و گفت تالله الا کی یف اخصام بخدا کی گیدی گمنا بیان شده
کاری باشد که مقصود باشد پس بیست خاز در آمد و صفی بنزد که بود و بیست همین در برابر گذارد و گفتی بنویس
مخفی بر من خود تو گفتی از بر و ابرام علیه السلام بیستی و دوست داشت بر گرفت و هر را خود رسکت و بر سید
است از تو و ما که لایا کلون ما که لایا طقون چیست شمار که نمی جند چیست شمار که حرفی نمی شنید
چون همه را شکست و بر آمدن بیست همین گفت و رفت و تالله که گفتیم خدا را ابرام هم بر ما نیاورد و ما
که از ایشان بیست همین را که او را شکست تا باشد که ایشان با او رجوع کنند و ابرام ایشان را بیست نفر و بیست
نماید و گفت که خبری را ابرام است یعنی ابرام رجوع نماید و بدین آوردند چون ایشان از میدان باز آمدند و رجوع
بیاد خود بیست خانه رفتند تا آن شکست دیدند و بیست و بیست و بیست همین گذارده مشاهده کردند گفتند این
معل خدایان ما که کرده است انکار این فعل کرده از جمله طالان است قالو اسمعنا گفتند ضلعان باز ماندگان
قوم را از ابرام شنیدند و بودند که ابرام فرموده بود تالله الا کی یف اخصام بخدا کی گیدی گمنا بیان میکرد
او را ابرام خوانند گفتند این سخن از ابرام شنیدیم که او گفت تالله الا کی یف اخصام بخدا کی گیدی گمنا بیان میکرد
بیان و شام ایشان داده بود و این و کی است آنست یعنی ما از ابرام شنیدیم که بر ما نیاورد و شام میداد
و عیب میکرد و ابرام علیه السلام این سخن از کسی نهان نکردی و اگر ابرام آن سخن بر ما نیکف غرض او اطل
شدی و چون ایشان شنیدند که ابرام و شام بیان میدادند و بودند و مکان با او بودند گفتند و ابرام و
بر او چشمه را مومنان یعنی خداوند مومنان او را شنیدند و طالع او گفتند که ای خداوند و ما آنکه سخن از او شنیدیم
چون او را حاضر کردند گفتند ای ابرام تو کرده ما خدایان ما این کار فرموده این بیست همین کرده گفتند چون تو
انکه چشم گرفته است که بر ما با وجود من این بیان گفتی که کوچک تو را بیست پس گفت از ایشان بیست میداد
سخن توان گفت و معنی این آیه و جوابی را گفتند که انکار این و جعفر بن علی است من نفس خود را یعنی ابرام
نفس من بود که بر سید تعرض که این فعل من کرده ام و این را از سارین کلام خواندند افت که او بیست این
فعل بیست همین نموده است تا دروغ لازم آید و این سخن میخاست که توانا و فرستاد من یا قید فعل کنم
یکه ترا گوید و میخاست و شعر من اند گفت این آیه تو نویسی و این شعر تو گفتی تو در جوابه که میگوید

و نه تو نوشته بر سبیل استغفر اندر سبیل تقی از قفس خود خدای ابراهیم را گفتند که تو که میانی با خدا ایمان مانور و در سبیل
 زان بنی برین بنیانی کرده گفتند که مشروط و مبرور و کثیر طریقی یعنی تو فعل و این بنی مظهری که بر سبیل از ایشان
 اگر سخن که می بین چون بر سبیل جوابی خدا را می خوا و کرده باشد و از جانب ایشان محال بود فعل هم از ایشان محال باشد
 و کبر آن که اگر ظاهر کام خیر است معنی او غرض بقدر است بینه زبان انکار بد که کسی آمد و او فعل کرد از او پرسید
 چرا کردی او گوید بنی که این بنی مظهری که سخن از او می گوید که می بیند چرا قبول نکردی ای آنکه او حق
 ندارد و فعل از او محال باشد پس گوید از ایشان پرسید ای ایشان کی می بیند که چون بر سبیل انکار کرد که گفت شکر
 ندارد چون با بنی معترف شوند چه بنی را ایشان لازم شود و می بیند که می بیند و بداند که بر سبیل بنی که کمال ایشان
 این باشد یا علی باشد آنچه در اب که انداز رسول الله که اینهم دروغ گفتند الله را و این حدال فرمود از بنی
 که گفتند گفتیم دیگر آنکه فعل کسی خود سبیل بر شاه می خواست تا سان را از او بدید و گفتند آنها آنچه او خوا
 ست می گفت که بنی را خداست احباب علم کنند دیگر که ایام حج سخن گفت که ظاهر او دروغ باشد
 و رجوع الله الله فقالوا ان الله الظالمون ثم تكلموا على رؤسهم لقد علمنا هؤلاء لا يعلمون
 قال الله تعالى من جحد الله ما لا ينفعكم شيئا ولا يضركم كقولنا تعبدون من دون
 الله افلا تعقلون قال جحدوا ونقضوا المتكبر ان كنتم فاعلمين قلنا لا انا انك تروننا ولسلامنا
 على ابراهيم وارضوا به انكنا جمعنا هم الاخيرين من باركنا في نهاي جود بنی بر گفتند
 که شما ظالمان اید نه گفتگو این سرور چون کرده شدند و سرهای خویش بر سر بسته افتند نیستند این که
 سخن که کلام مال تعبدون گفتی بر و در کار خود را می پرسید آنچه سود نکند و از اجری نکند و از این
 با دشمنان و هر آنچه می پرسید از جود علی استعمال عقل نمیکند از من و ما تو گفتند بوزاید و باری خدا
 خود را از شما گفتند که ما اید قداما تو که لایقیم با ای نشانی باشی بفرمان ما سر بر او ایام و از او و خواستیم
 که بر سر بریم و اینها را از جمله زبان کاران ابراهیم چون این سخن گفت و حجت بر ایشان لازم
 از ایشانان خود را از آمدند و گفتند بنی که خود و گفتند که ظالم اید و بنی قصه و طایفه نو گفتند
 بر بنی و او ظالم آنها صام حاضر اید از ایشان باید پرسیدن و گفتند و او اینست که ساطح المد و رساله
 گفتگو علی رؤسهم پس از شرم و محال او ظالم اید شو و سرور و بنی و گفتند و تو ای ابراهیم

[illegible]

کند و هر جا کند که کار سازی کرد و آنچه از آن جان بماند دنیا را اندازد و بگوید که خلیفای این طایفه باشد و وطن آن کی
 عقیقه بفرستد و عیب کان بود که ما را در تکلیف نماند و بگویم و حق این که بگویم مجاهد و شجاع گفت که ای پسر
 او بداند است که با او حکم کنیم یعنی با ما میرویم و تا ما که میماند حق میماند و تا ما که میماند حق میماند و تا ما که میماند حق میماند
 تا آنکه ما که میماند حق میماند و تا ما که میماند حق میماند و تا ما که میماند حق میماند و تا ما که میماند حق میماند
 الا فی حشر و نوا باشد و من از حشر الطالقی و ستم کارا هم مفسدان گفتند و پس چهل شانه نود و یک
 بود و شش شانه نود و یک گفتند و ستم گفتند و ستم گفتند و ستم گفتند و ستم گفتند و ستم گفتند و ستم گفتند
 بوسه عجب در شاهان ما و آن ما میرویم و در حقیقت دریا بگویند و در حقیقت دریا بگویند و در حقیقت دریا بگویند
 بداشت به هوای لطیف که او در بنو یونس چون ما میرویم و در حقیقت دریا بگویند و در حقیقت دریا بگویند
 او جدا و از است و حقیقت که حقیقتی تسبیح و ولایت و در دنیا و درین حال فرموده الله العالی است
 الحق است من الله العالی و در دنیا و درین حال فرموده الله العالی است و در دنیا و درین حال فرموده الله العالی است
 و در دنیا و درین حال فرموده الله العالی است و در دنیا و درین حال فرموده الله العالی است و در دنیا و درین حال فرموده الله العالی است
 اما ام که عالم گفتند و در دنیا و درین حال فرموده الله العالی است و در دنیا و درین حال فرموده الله العالی است
 ان باشد که او در حقیقت و در دنیا و درین حال فرموده الله العالی است و در دنیا و درین حال فرموده الله العالی است
 نعم و حق است که او در حقیقت و در دنیا و درین حال فرموده الله العالی است و در دنیا و درین حال فرموده الله العالی است
 از حقیقت و در دنیا و درین حال فرموده الله العالی است و در دنیا و درین حال فرموده الله العالی است
 گفت من الله العالی و در دنیا و درین حال فرموده الله العالی است و در دنیا و درین حال فرموده الله العالی است
 للکون و در دنیا و درین حال فرموده الله العالی است و در دنیا و درین حال فرموده الله العالی است
 ما و در دنیا و درین حال فرموده الله العالی است و در دنیا و درین حال فرموده الله العالی است
 لا اله الا الله و در دنیا و درین حال فرموده الله العالی است و در دنیا و درین حال فرموده الله العالی است
 و او را که از حقیقت و در دنیا و درین حال فرموده الله العالی است و در دنیا و درین حال فرموده الله العالی است
 توب انما عمل من الله و در دنیا و درین حال فرموده الله العالی است و در دنیا و درین حال فرموده الله العالی است
 ما و در دنیا و درین حال فرموده الله العالی است و در دنیا و درین حال فرموده الله العالی است

قَائِمًا

کتابخانه

[illegible]

که بران توان سوار شدن که قیامت بر خیزد و گفته اند که منتهی اینست که چون بنده با جوج و مایه جوج کشاده کرد و
از آن پشته فرو آیند و عده حق نزد یکت گرد پس آنکه چشمها گشاده گشتار آن بودند باز ماندند و گویند در عقاب
بودیم از این کار و از این امر و من کردیم ما عالم و مستکار بودیم باین روزگار ایمان نبود پس گفت از منبران باورید
شتم و آنچه ایستاد را خبر و ادعای خود را گویم **انکم و ما تعبدون من خول الله حصصهم انتم لها**
وارثون لو كان هؤلاء الهة ما وقعوها و كل فيها خالدين لهم فيها من و هم فيها
لا يمتحنون ان الذين سبق لهم من الكفرة اولئك عنها معبدون لا يمتحنون بحسبها
و هم فيها اشتبهت انفسهم خالدين لا يمتحنون لهم القبر الا لکن و تتلقاهم الملائكة قد
لنومکم الذي كنتم توعدون بدست که شما و آنچه بر سید جز از خدا بود و در روز قیامت باشد شما را و از این
باشد که آن که روی این گروه را خدایا به نرفندی در اینجا همه در اینجا و بدین باشند که شما را و از این
در اینجا بدین و ایشان در اینجا نشوند و آن که بدین است که شما را و از این باشد که شما را و از این
از آن دور که آن باشند لا یمتحنون نشوند و از نورم و ایشان در اینجا و از آن دور که شما را و از این
باشد لا یمتحنون لهم اندوه کین کنند ایشان از حق نزدیک تر خواهند بر ایشان فرشتگان اینست و شما
افروز که وعده داده شد شما را بدست که شما و آنچه بر سید جز از خدا و از آن و اصنام بهم در روز قیامت
خدا را گفت خفت منک بر من باشد که با او در اینجا و از این باشد که شما را و از این باشد که شما را و از این
که با و از این که آن روزی که در نشو و نه باشد در آن روز و آنچه در روز و خول است پس بر سید و آنچه
فرمود که از آن و نشو و نه که از این باشد که شما را و از این باشد که شما را و از این باشد که شما را و از این
هم در روز قیامت باشد که شما را و از این باشد که شما را و از این باشد که شما را و از این باشد که شما را و از این
غنی باشد و چون غم عظیم باشد که شما را و از این باشد که شما را و از این باشد که شما را و از این باشد که شما را و از این
خسته که شما را و از این باشد که شما را و از این باشد که شما را و از این باشد که شما را و از این باشد که شما را و از این
حدیث مؤمنان و صالحان نموده و از این باشد که شما را و از این باشد که شما را و از این باشد که شما را و از این
گوشه بر این ایستاد از ما وعده بیکو بر ایمان و اعمال صالحه ایشان و آن که بخت است ایشان از روز قیامت دور
دور که ایشان از روز قیامت نشوند و آن در آن باشد و ایشان در آن چیزی باشد از نعم و راحت و مراد که

و الله اعلم

که هیچ ایستاد از روز قیامت نشوند و آن در آن باشد و ایشان در آن چیزی باشد از نعم و راحت و مراد که
این قیامت بر این ایستاد از روز قیامت نشوند و آن در آن باشد و ایشان در آن چیزی باشد از نعم و راحت و مراد که
گفت که آن که باشد که گویند من و از این باشد که شما را و از این باشد که شما را و از این باشد که شما را و از این
و سفید کنند و از این باشد که شما را و از این باشد که شما را و از این باشد که شما را و از این باشد که شما را و از این
موت باشد و بقیه انهم الملائكة و من شان کان باقیال ایمان آیند و گویند این روز قیامت که شما را و از این باشد که شما را و از این
سبب نزل ایمان بود که روزی رسول الله در مسجد الحرام و بدید که خدا بدین روشی در حطیم مسجد شرفت
گذارد بود و از آن سجده میکرد رسول الله نزد ایشان شد و مناظر و منبر و نصیر و الحارث با رسول الله
حسن آمد رسول الله او را علم کرد و حجت بر ایشان لازم کرد رسول الله بر ایشان خواند انکم ما تعبدون
من خول الله حصصهم انتم لها و از این باشد که شما را و از این باشد که شما را و از این باشد که شما را و از این
محمد چنین و چنین گفت و ما از آن داشتیم شدیم گفت که من اینجا روی او را بچشم دایمی و بر عالم بگردید
نشد و رسول الله حاضر نموده گفت ای محمد بگو اینکم و ما تعبدون فرمود که گفت این بر تو است برای
آنکه بدین و از این است که معبودان اجودان است و بدین که معبود و مایه ان است فرشتگان که معبودی و بدین
از عید رسول نورم و معبودان ایشان شایع این که ایشان را و از این باشد که شما را و از این باشد که شما را و از این
و دعا این که فرستاد ان الذين سبق لهم من الكفرة اولئك عنها معبدون و بدین که شما را و از این باشد که شما را و از این
اند و منی که فقط ما و فرمود انکم و ما تعبدون و ما و از این باشد که شما را و از این باشد که شما را و از این
که اند و ایشان به جنت بودند و در جنت است که روزی میراث مؤمنان این ایستاد از این فرمود و انما انفسهم
من انما انکم که در حق ایشان مایه ساقی شد از الطاف و توفیق جبر گفت سبقت لهم من الله الغایب
فی الالباب و طهنت الالباب فی النهایة یوم تطوی السماء کما تطوی السجایم یا اول
خلق بعد و بعد علی انما کما علی و لقد کتب فی الزبور ان عبد الذکر ان الارض
بر این ایستاد الصالحون ان فی هذا الیوم عایدین و ما ان سلک الایمان
للحالیین آن روز نور دیده شود ایمان و چون در پیچند نویسنده کان خدایا اول باز از این روز قیامت
دادن ما بر سید که ما کتبت کان ایم و لقد کتب فی الزبور عایدین که در این روز بر سید اذکر که بر سید که در این

گفت

[illegible][illegible]

[illegible][illegible]

[illegible]

میگویند و حق عاقل گفت شودم دروغ است پس هر دو غفلت شدند و گفتند هذا الحق بین این دو روی است
لولا انما و احزابا و زندقه بین سخن که گفتند چهار کوی و چنانکه شریعت تا آنکه کسی غفلت کند و غفلت کرد و او را چهار کوی
باید چون این چهار کوی یا دور در ایشان نزدیک دروغ و زندقه و حاکم است عاقل که در میان و عاقل و جاهل ساخت و این
دروغ زانرا دروغ زندقه خوانند و اما جز او را باشد که کسی بی سخن و بیاد او چهار کوی طلبند که کلاه نهد و نوحه دروغ زندقه
و کلاه افضل الله علیکم و رحمته الدنیا و الآخرة لکم فی ما اقمتم فیله عذاب عظیم اذ تقفون علیکم بالستیم
و تقفون یا قوا هم ما لیس کم به علم و محسوسه هت او هو عند الله عظیم و لی الا ان سمعتم منکم
ما یكون لسانکم کما انما کانت هذا لسانکم عظیم یعظم الله ان تقوموا علیکم اعدائکم
مؤمنین و یستحق الله کم الایات و الله عظیم حکم و اگر بفضل خدا بوی و رحمت او بر شما و دریا و در
اخر هر اندر برسد شما و آنچه شروع کنید شما و آن عذاب بزرگ از تلقی و چون ترا و قید و از این باقی است
و میگویند بهشتی که خورشید بنور شما را بداند افشاید و بنواختند و از آن تر خدای بزرگ است و کلاه و جز
چند نشود و شما انرا گفتید شما بنو ما را که سخن گویم بین باک و معنی تو را بیخانه بزرگ است یعظم الله عذابکم
شما و از کلاه باز کردید و بیایید هر کوی که هست شما مؤمنان و یسین و روشن کنید شما را نشاء الله و خدا است
و محکم کار است **شان** اگر بفضل و رحمت خداست بر شما که شما ندیدم دریا و در آخر شما و بر روی دروغ
میگویند شروع میکند از این سخن آنکه دروغ عذاب در دنا است و تلقی که چون ترا و کلاه و از این
بهر و شنیدی و راست شد است و شما انرا گفتند بدینها خویشتن زبان خود آنچه شما را بان علیها است
پیدا شد که این اسافت یعنی خوار می پنداشتند انرا و کوی است و آن خود تو خدای بزرگ است صفت کرد انرا
بان و پس گناه انرا که بداند و رسیدن عذاب با ایشان بان متعلق گردانید و سخن گفتند بان تا آن ماضی و
شد و دم آنکه گفتند آنچه ندانند و سیم آنکه از خوار و انان پیدا شدند لولا ان سمعتم جراحون این سخن را
گفتند که ما را فسر و در انرا شد که باین سخن گویم و از بزرگ و در شش این سخن نمی روی و گفته سجدت پاک
و مغفرت است با رخا یا اینکه گفتند و میگویند بهشتی بزرگ است و دروغی سخت و لعنان و دروغی باشد که
صاحبش چون بشنود و مسموم و متعجب و مانند پس فرمود یعظم الله و عظمی فرمایند خدای شما را پس
انرا که بسوی راستی سخن در دنا با سران نزدیک شما مؤمنان اید و بخدا ایمان دارید و یسین الله کم الایات

دروغ

و خدای شما برای شما ایات و الا انرا هو یا میگوید و روشن میکند و خدا است در کار و راست گفتار است احوال
بر مردم عاقلین و غیرت عاقل و صفوان و برادر ساختن ایشان از لغتین الذين یحجون ان تسبح الله احسن
الذين آمنوا لیس علیکم فی الدنیا و الآخرة و الله یعلم و انتم لا تعلمون و کلاه افضل الله علیکم
و رحمت و ان الله زود رحمت یا اها الذين آمنوا لا تتبعوا خطوات الشیطان و من یسبح خلو
الشیطان فانه یأثم بالحق و لکن و کلاه افضل الله علیکم و رحمت عاز که منکم من احب الله
و لکن الله بزی من کینه و الله یسبح عظیم بدینچه اها که دوست دارند که حاضر نگردد ناشایت و رحمت
که بگوید و ایشانرا بود عذاب و در دنا و اخیره و خدا میداند و سنا عید بند و لولا فضل الله و اگر بفضل
بود و بی شما و رحمت او و انکه خدای را یافت و انکه خدای را یافت و رحمت کند یا اها الذين ای اها که بگوید
و هر بی میکند و کلاه شیطان و هر انکه بگوید نماید و کلاه شیطان و اسیر بدینچه که بفرمایند ناشایت
و شکر و ان فضل خدای بوی و رحمت او هات نشاء الله را که بگوید و کلاه که انرا که خدا و خدا
و اما بی شمس **بیان** و اما که دوست میدارند و میفرمایند که حاضر بی ناشایت و منکر و میان مؤمنان
اشکارا کرد و یعنی عبد الله ابو سول و اصحابش از صافان ایشانرا عذاب است در دنا و اخیره و خدای میداند
که اندر در و لعنان است و شما بی را ندید و گفتند که خدای داند تا فضل عذاب و سنا ندید و ان فضل خدای بود
شما و رحمت او و انکه خدای میفرماید و بخدا است شما را عذاب فرستادی و رحمت خدای او را هلاک
کردی و انکه بجهل نفرمود در عذاب و تا خیر فرمود از فضل و رحمت او است پس فرمود ای مؤمنان و کلاه
کان متابعت شما اید راهها و قوا آمد و بیا نزد و فرمودان او میگوید که او شما را ناشایت و منکر فرمایند و هر
انرا که متابعت که اول لغت از است و هرگاه زشت و منکر ان باشد که عقل یا شرع انرا انکار کند و
کلاه افضل الله و که بفضل خدای بوی و رحمت خدا بر شما از شما چه کسی بگوید که و با سنا بوی و کلاه خدا
تعالی بفضل و لطیف است بگوید انرا و سوسه دیوانه را خواهد و از کلاه رحمت و معرفت خود خدایان شود
گفتار است و دانند که دار گفتار و احوال است و کلاه یا بل و لولا فضلکم و التبع ان تو تو اولی
القریة و السالکین و انما اجرکم فی سبیل الله و لیعفو و لیصفح و الا تحبون ان یغفر الله
کم و الله غفور و رحیم ان الذين یؤمنون لیس فی الغافلین لیس فی الغافلین لیس فی الغافلین

دروغ

نامردمان اندیشه کنند و بعلمان متقطع شوند و خدای بجز عالم و امانات امانتگه سبب اوست و در هیچ
و جی که در اوست و درخت مبارک درخت بنوع است یکا در دنیا یعنی توبه است که کار محمد اشکار شود و چنانکه
این دروغ غیبت توبه بود که در روایتی آمده اند از عبد الله عمر که مصباح محمد است خدا این را
آید خواند چنانکه در دیگر آن سر جوش خواند به قول و سراج امیر او درخت مبارک این درخت را و گرفتار بر این
و مبارک بر این خواند که پیش از این از صلیب او بودند و شریف و غنی به نیت یعنی جود و ترسانیت برای آن کتاب
که از جود و ترسانیت بشرف و غنی که ترسانان روی عشرت و کشت و جودان روی مغرب و او جود و ترسانیت
ماکان ابراهیم بقدر آنکه و کفر آنکه و الا که کان حقیقا مسلما یکا در دنیا یعنی توبه است که محاسن اخلاق محمد
و محاسن صفات او پیدا شود و مردمان او اگر او بچی نیامده باشد بر سر روی یعنی پیغمبری است از نسل پیغمبری مقال
از صفات روایت کرد که مشکو عبد المطلب است و زجاجه عبد الله و مصباح رسول الله است که در صلیب او بود و او
از درخت مبارک بنوع است که از ابراهیم پیغمبر بر این یافت و گفته اند که نور چراغ نور رسول الله است و درخت رسول
است که نه نشانی است و نه غریبی است که مکه در آن ناحیه مشرف باشد و نه از ناحیه مغرب بلکه اویانه و نبات ابله
گفت این شایسته است که خدای جل و علازه بر این مؤمن مشکو نقاشی است و زجاجه سینه اوست خدا بر او جودانیت
و مصباح نور معرفت در او و علم قرآن و درخت اخلاص است خدا بر او جودانیت و حدیث لا شایسته است که مثل او
درختی است سبزه که آفتاب با و نور سده در وقت طلوع و نه در وقت غروب و هیچانی مؤمن در حرارت از تنه او که دیگر
انوار انبلا بان کردند و در میان چهار چیز خصلت است سکه در وقت عطا و صبر در وقت بلا و عدل در وقت حکم و صدق در
قول و او در میان مردمان جهان باشد که زنده در میان مردمان پس فرمود نور علی نور او در میان پنج نور میگرداند
نور باشد و عملش نور و مدخلش نور و محضش نور و موحشش روزی است با نور باشد حس بر صبر که بدین نور
مؤمن چون چراغی است که بر روز و شبایی و شمع که در انداز او چراغها افزونند بلکه در او نقصانی نباید مصباح قرآن
است و آبکینه و لمؤمن است و مشکو دهن و زبان اوست و درخت مبارک و جی است یکا در دنیا یعنی توبه است که
چو قرآن روشن شود و او را بپوشد از آنکه بر او خواند چون در آن تفکر و تأمل نمایند این قرآن نور است بر روی این قرآن اوله
سعی بر سواد عقل پس فرمود این نور الطاف و توفیق عزیز است باینکه هم که خواهم از آن کپا که ایشان را این نور صلا
آن باشد که حضرت محمد باقر علیه السلام فرمود مصباح نور علم است و سینه رسول الله و زجاجه سینه علی ابن ابی طالب

سینه او بود بعد که او یکا در دنیا یعنی توبه است که یکا در دنیا یعنی توبه است که یکا در دنیا یعنی توبه است
نور امام مایه نور علم و حکمت بر او را یکا در دنیا یعنی توبه است که یکا در دنیا یعنی توبه است که یکا در دنیا یعنی توبه است
چون دانند که صلاحیت آن دارد و او به پیغمبری دانا و عالم است و شیوین آتین الله ان ترفع و تدگر فیها اسم الله
تسبح له بها یا لغد و الا صلاه رجال لا یلقونها بخان و لا یبع عن ذکر الله و اقام الصلوه و ایتاء
الزکوة بخان یوم ما تغلب فی القلوب و الا یضار لیخیر فی الله احسن ماعملوا و یزیدهم
من فضل الله و یزید من دنیاک بیک حساب در خدای که سوره ای داد که بر او نازل شد و یاد کنند و روای
او تسبیح کند و در آن پیام داد و شبگاه رجال مردانی که مشغول نیکو دانیان بخان و نه به از او که در خدای نایب
نماز و ادوی زکی بر سنده ز روزی که یکا در دنیا یعنی توبه است که یکا در دنیا یعنی توبه است که یکا در دنیا یعنی توبه است
از فضل خویش خدای بیکو اگر کند و زیارت کنند ایشان را از فضل خویش و خدای نایب که خواهد حساب
بسیار یعنی این چراغ در جاهات و قبل توبه به بیوت در جاهای افاض و خسته شود تا این کلام حالها مسجد
سید خیر از عبد الله عباس روایت کرد که آن حالها مسجدیهاست و مسجد هادری زین همچنان نایب و روشن باشد
اصل سالها را که سارکان اهل زین را از این مالک روایت کرد که یک روز رسول الله این را میخواند گفتند رسول الله
این حالها گشت فرمود حالهای پیغمبر است ابو بکر گفت یا رسول الله حانه نایب و در این حکم است فرمود این حانه
حانه ماضی بن حالهاست که حذر سوره داده است که از رفیع که دانند بضای از روی قدر و منزلت و در اینجا نا اویزش
و خدا بر او ایجا میدارد و شبگاه او را تسبیح کند عبد الله عباس گفت مراد تسبیح نماز است لقوله بالاعدو
والاصال یعنی نماز او و شام گذارد و بیک مفسرین گفتند که نماز چه گانه است چون غنچه و وقت نماز با مبادات وصال
جامع است شام و خفتن و این فرمود رجال مردانی که ایشان را مشغول کرد و اندک بجای باز رفتی و بیع شرب
از ذکر خدای مراد نماز است بخلاف آنکه چون شنیدند که کاروان طایف رسول الله را و نماز را و اهل گذشتند
ز قند بخانه و در زبان سطران چنانکه فرمود از او بخانه اوله و انفسوا الیها و تخصیص مردان برای آن
که زبان نماز جمع و جماعت نیست و گفتند مراد بخانه است برای این در عقب آن ذکر مع فرمود و لا یبع و نه بیع را
که خدای گذارد نماز مشغول نکرد و از زکی داد و پیغمبر و اوقات نماز را بیای دارند و زکی مال بدهند عبد الله
عباس گفت در آن اخلاص طاعت است خدا بر او سبب نورال آیه عبد الله عمر گفت آیه در شان جماعتی که بخانه مشغول

